

REJTŐ JENŐ
A SZŐKE CIKLON

TARTALOM

ELŐSZÓ

Az író töredelmesen, de röviden beismeri, hogy regényének előzményei vannak.

ELSŐ FEJEZET

Egy milliomos örökre leteszi a csirizesvödröt. Végrendelkezik vagyonáról, amelyet könnyű megtalálni. Itt kell lennie valahol a Földön. Az igazgató beszámol egy fegyencről, aki 190 cm magas, régi sebhely rútitja el az orrát, és feltételezhető, hogy nem aludt. Ez baj. A falnak is fülei vannak, Eddy Rancing személyében. Terve a következő: kirabolja a lányt, hogy gazdaggá tegye. Elrohan.

MÁSODIK FEJEZET

Elsősorban Marius bácsihoz mennek. Szerencsére Mr. North nem hanyagolta el az epekövét, és így az irattáros arra gondolhat, hogy öreg napjaira csinos nőekkel vikendezzen a kontinensen. Terveket sző régi üzleti könyvek kiárusítására. Később megverik. Mr. Bradford szerint a sors olyan, mint egy részeges szabász. Ezek után mindenki elutazik, és Evelyn is hajóra száll, egy pocsolóából.

HARMADIK FEJEZET

A kajüt romokban hever. A tanár tehetetlen, Evelyn alszik. A felkelő nap rossz megvilágításba helyezi őket. A fegyenc kitűnő referenciái dacára kénytelen más elhelyezkedést keresni. Corned-Beef jogos önvédelmet követ el egy sofőrön, és ezzel háziasságát bizonyítja. Gordon a lakásán keresi fel Buddhát. Evelyn lemondja Mr. Wilmington vacsoráját, és megteríti.

NEGYEDIK FEJEZET

Eddy Rancing nyomozni kezd, de csak hullafoltokat és külsérelmi nyomokat talál. Ezek nem érdeklik. Megismerkedik Viktóriával, a főkertész nejevel, és bemutatkozik neki Mustár is, ez a bohém kérődző. Nem kell a „karlsbadi emlék”. Megfenyíti a szeszélyes Grétit. Egy gonosz manó törbe csalja. Átúszik a szomszédos községbe. Minden rossz, de a vége jó.

ÖTÖDIK FEJEZET

Evelyn kénytelen indiszkréciót elkövetni. Huzat van, majd lövöldözés lesz, és végül sok embert elvisz a razzia. Mindenkit üldöznek, és mindenki üldöz mindenkit. A rablók kartellba mennek, majd a „Babkirály”-kocsmába. A trópusi vihar elsodor egy bankettet, és az ünnepelt hosszú autótúrára indul, frakkban.

HATODIK FEJEZET

Visszaemlékezések egy világítótoronyra és a morze ábécére. Az újabb terv fennakadást szenved öt emelet magasságban. A Tell Vilmos költője aranyórára tesz szert, és Högrabenhez viszi megbecsültetni. Kivonul a tűzörség, Eddy Rancing Shakespeare-re hivatkozik, és Löwy, a csővezető tolmácsol. Sürgöny megy.

HETEDIK FEJEZET

A tanárt csodálják. Frissen mosott hálókabátra tesz szert. A frakk irigyelt túraöltözék lesz, de ott marad. Evelyn bravúrosan vezet. Három tehénnel találkoznak. A lord megszelídül az autó belsejében, de megvadítja a neszesszer. A három tehén újra feltűnik. Lyonban népies jelmezt öltenek, elbúcsúznak, és együtt folytatják útjukat. Lord Bannister kis híján megfullad egy vezércikktől.

NYOLCADIK FEJEZET

A tanár azt hiszi, hogy mindent ért. Erről szó sincs. Az esküvőt nem lehet megtartani a csatornázás miatt. Sir Arthur még a segédmérnök napidíját is kifizeti. A vendéglőre kitűzik a nemzeti lobogót, de a dalárdára kis híján nem kerül sor. Eddy megtudja, hogy minden elveszett. Erre lemond a nagybátyja javára. Holler ellen nincs orvosság. A szerkesztő rohammal foglalja el Marokkó félelmetes erődjét. Bevásárol Evelyn számára, de nem ölik meg. Összefüggések egy amerikai hangversenyzenekar és a Szahara sivatag között.

KILENCEDIK FEJEZET

Lord Bannister áldozata lesz egy hallucinációnak. Később összetévesztik Medici Katalinnal. Előkészül jövődő fegyházi éveire, majd megállapítja, hogy a Szaharában sokkal kellemesebb az út estélyi ruha nélkül. Rablók jelentkeznek, Eddy Rancing tevehalálában vágat vissza, és rájön, hogy mi a relativitás.

TIZEDIK FEJEZET

Akhillész körszakálla. A rablók minden aljassággal szemben védtelenek. Eddy Rancing megtudja, hogy a sivatag sem fenékgig tejfel. Egy egészen kis zarándok kineveti. Halála előtt rájön, hogy nem a Harrington lányának, hanem az életnek tanulunk. Kiderül, hogy a zsilett és az ismétlőpisztoly között alig van különbség, és ez nagyon elszomorítja. Aki utoljára nevet, az a neszesszer. Visszalő és talál.

Párbaj után a felek kibékülnek, és már csak a vendéglős házikabátja felől kell intézkedni. Evelyn megbocsát. Mr. Bradford föllel issza a kávé, azonban gondosan leszűri a tanulságot. Így megtudjuk, hogy életünk voltaképpen milyen.

ELŐSZÓ

Az író töredelmesen, de röviden beismeri, hogy regényének előzményei vannak.

A regény úgynevezett előzményein olvasó és író egyaránt szeret hamar túlesni. Az ilyesmi részint unalmas, részint sablonos, különösen ma, mikor a regényírás bizonyos fajtáit már nem is iparszerűen, hanem a konyhaművészet szabályai szerint, kész receptek alapján főzik ki. Például: „Végy két ifjú szerető szívet, törd meg, forrald fel a szenvedélyeket, hintsél a tetejébe egy kis édes egyházi áldást, és jól megfőzve vagy félig sületlenül bármikor feltálalhatod az olvasónak.”

Azt hiszem, okosabb, ha egyszerűen beismerem, hogy regényemhez szükséges néhány előzményt közölni az olvasóval. Essünk túl ezen; mennél hamarabb, annál jobb.

Mi kell tehát a regényemhez?

Vegyünk egy szegény fiatal leányt, aki balladák műfordításából él, nem valami fényesen, miután a világ nagytőkései között igen elenyésző számban szerepelnek azok, akik vagyonukat balladaműfordítással szerezték. Azután vegyünk elő egy öreg fegyencet, tisztítsuk meg a szívet gondosan minden bűntől, míg rábukkanunk valahol a belsejében az igaz emberi jóság drágakövére. A drágakő értéke legalább egymillió font sterling. Az öreg fegyenc, Jim Hogan, valamikor az említett fiatal leány apjának, Mr. Westonnak iskolatársa volt. Mr. Weston olykor meglátogatta fegyenc barátját, néha csomagot küldött neki, szóval igyekezett Jim Hogan szerencsétlen sorsán enyhíteni. Miután Mr. Weston meghalt, családja mint hagyományt vette át a vén bűnös pártfogolását, továbbra is küldték számára a csomagokat, és az elhunyt Weston helyett leánya, Evelyn látogatta meg olykor Hogant. Szükségünk van még egy könnyelmű fiatalemberre, akit Eddy Rancingnak hívnak, álmodozó és inkorrekt úr. A miss Westonek lakásával szomszédos manzárszobát bérl, foglalkozására nézve egy találmányon dolgozik, amelyet motorkerékpárra kell szerelni, és milliókat jövedelmez. A találmánynak még csak a lényege hiányzik. Az ifjú körülbelül két félév jogtudományt hallgatott az egyetemen, gyámja és nagybátyja, Mr. Arthur Rancing jóvoltából. Most már hosszabb ideje, elsejétől negyedikéig, gondosan elkártyázza Mr. Arthur Rancing gyám és nagybácsi pénzküldeményeit. Üres óráiban miss Evelyn Westonba szerelmes, történetünk kezdetéig reménytelenül. Eddy Rancingon kívül még be kell mutatnunk Mr. Charles Gordont, aki hatéves büntetése elteltével most fogja elhagyni a fegyházat. Öt évet és háromszázhatvankét napot egészen jól kibírt, de most már kezd az idegeire mászni ez a dolog a fegyházzal, és úgy érzi, hogy a hátralevő három nap elviselhetetlen. Van így néha az ember. Egy turista barátom, aki már több ízben mászott fel a Mont Blanc-ra, múlt héten megpofozta a házmestert, mert nem járt a lift, és gyalog kellett közlekednie az ötödik emeletre. Gordon, három nappal szabadulása előtt, heves migrénekről és szívdobogásról panaszkodott, mire a megértő fegyházorvos kórházba utalta.

ELSŐ FEJEZET

Egy milliomos örökre leteszi a csirizesvödört. Végrendelkezik vagyonáról, amelyet könnyű megtalálni. Itt kell lennie valahol a Földön. Az igazgató beszámol egy fegyencről, aki 190 cm magas, régi sebhely rútitja el az orrát, és feltételezhető, hogy nem aludt. Ez baj. A falnak is fülei vannak, Eddy Rancing személyében. Terve a következő: kirabolja a lányt, hogy gazdaggá tegye. Elrohan.

1

A milliomos, kezében a vödörrel, egy másodpercre megállt.

Ezt nyomban nagyon megbánta, miután egy erőteljes lökés figyelmeztette, hogy siessen, mert a műhelyben már várják. A műhelyben csakugyan várták lakótársai a milliomost, a vödörrel. A lakótársak ugyanis üres idejüket papírzacskó-készítéssel ütötték agyon, és ehhez az időtöltéshez állandóan csirizre volt szükségük, amelyhez a fent inzultált milliomos útján jutottak.

E gazdag úr társadalmi osztályához nem illő közönnyel vette tudomásul azt a tényt, hogy oldalba lökték. A milliomos ugyanis, bármilyen hihetetlenül hangzik ez, a Dartmoor nevű helységben fennálló angol fegyház lakója volt. Már nyolc esztendeje élt pillanatnyilag ebben a környezetben. Azt, hogy milliomos, senki sem tudta róla. Általában nem tudtak róla mást, csak annyit, hogy zárkózott, hallgatag, kissé nehézkes öregúr, akit elég tiszteletre méltó korban, a bűnözés terén betöltött harminc teljes szolgálati év után helyeztek jól megérdemelt nyugalomba, életfogytiglani teljes ellátással Dartmoorba.

Itt már a nyugalmazott bűnöző egyszerű, békés életét éli: cellatakarítás, séta, zacskóragasztás, néha élelmiszercsomag és olykor látogató. Jimmy Hogannak csak egy látogatója volt: miss Evelyn Weston. Mióta egykori iskolatársa meghalt, a leány látogatta meg kéthónaponként, ilyenkor néhány szót beszélt az öreg fegyencsel, aki csak barátságatlanul, komoran dörmögött rá valamit.

Miss Weston bölcsészetet tanult az egyetemen, ami nem a legkedvezőbb fényt veti egy fiatal hölgy gyakorlati érzékére. Különös, de így van: akik a legnagyobb mesterektől tanulnak bölcsen gondolkodni, azoknak általában a legritkább esetben jut az eszükbe olyasvalami, aminek hasznát vehetik. Evelyn Weston például abból próbált megélni, hogy régi francia balladákat fordított angolra. Ha tekintetbe vesszük, hogy történetünk idején Angliában pánikszerűen csökkent a kereslet francia nyelvből átültetett balladákban, nem csodálkozhatunk azon, hogy miss Weston és édesanyja nagy szegénységben éltek a Kings Road egy bérházának manzárdjában. Az elhunyt Weston nyugdíjából alig futotta megélhetésre. Szerencsére Mrs. Weston fivére, ha nem is volt vagyonos ember, arra tellett a jövedelméből, hogy időnként kisebb-nagyobb összegekkel segítségére legyen húgának. Ez a fivér, Mr. Bradford: úri szabó volt. Elég jómódú, mert iparán kívül tőzsdei spekulációkkal is foglalkozott, általában sikeresen.

Az elmondottakat csak annyiból tartom fontosnak, hogy az olvasó érzékelti tudja Evelyn Weston áldozatkészségét, amellyel szerény körülményei dacára sem hagyta sorsára a vén bűnös Jim Hogant, és időnként egy-egy csomag élelmiszert vitt el hozzá Dartmoorba.

Miután Jim Hogan már tizenöt évet ült, ügye a legfelsőbb fórum elé került, és ezen a végső fokon csak felmentő ítéleteket hoznak. Az öreg Hogan a rabkórházban várta, hogy szabadlábra helyezték földi testéből, és miután olyan hatóság előtt állott, ahol a legnagyobb bűn is eltörpül a legkisebb jó mellett, bizonyos lehetett benne, hogy néhány órán belül elhagyja Dartmoort.

Este nyolckor meglepő dolog történt. Az öreg Hogan kijelentette, hogy végrendelkezni akar. Az orvos először a láznak tudta be az egészséget. Ugyan miről végrendelkezhetne egy vén fegyenc? Teste a földé, lelke a pokolé, ruhája az államé. Miután azonban a rab kötötte magát furcsa ötletéhez, és mivel egy haldokló utolsó kívánságát még fegyházigazgatók is ritkán tagadják meg, tehát jegyzőkönyvbe vették az öregúr végső intézkedését, kívánsága szerint kizárólag a pap és az igazgató jelenlétében...

...Másnap a vén Hogan már a Saturnus peremén ülve vidáman lóbázta lábait, és több ezer fényév távlatából visszanezve hasfájós bolygónkra, meglehetősen dörzsölte a kezét:

Körülbelül egymillió fontot hagyott miss Evelyn Westonra.

Nem szeretek senkit sem a gyöngéje után megítélni. A kíváncsiságot sem tartom bűnnek. Lehet, hogy hamar megöregszik általa az ember, legalábbis emellett szól az a körülmény, hogy igen sok hölgy aránylag fiatalon állandóan kozmetikushoz jár, de semmi esetre sem bűn. A kíváncsiságnak azonban van egy torzszülött ikertestvére, csúnya fattyúhajtása: a hallgatóság. A hallgatózó embert megvetem. Valahányszor hallgatóztam, lelki konfliktusom volt utána. Higgyék el, hogy van abban valami, ami orgyilkosságra emlékeztet, midőn hallószervünkkel hátulról ledöfjük egy másik ember titkát. Eddy Rancingnak sem bocsáthatjuk meg ezt az alattomoságot, pedig a fiatalember szerelmes volt, és jól tudjuk, hogy ez a lelkiállapot milyen nagymértékben oxidálja olykor a legacélosabb férfijellemet is. Eddy Rancing hallgatózott. A manzárdszobák oly vékony fallal vannak elválasztva, hogy e művelethez elegendő volt fülét erősen a tapétára szorítani, és nyomban minden szót áthallott, amit a szomszédban lakó Evelyn Weston édesanyjával beszélt. Később egyre szorosabban tapadt a falhoz, és legszívesebben a másik fülét is odaszorította volna, ha a természet, a hallgatózó emberek nagy bosszúságára, nem osztja be olyképpen füleinket, hogy azok két párhuzamos sík irányában nőjenek ki arcunkból. Szerencsére így is jól hallott mindent.

Evelyn egy levelet olvasott föl. Az öreg Jim Hogan végrendelete volt ez a levél. A délutáni postával érkezett.

„...Jim Hogan fegyenc kívánságára készséggel tanúsítjuk, hogy nevezett személyes tapasztalatunk, de az intézeti orvos véleménye alapján is, ép elmével és betegségére dacára teljes öntudatánál, az alábbi rendelkezést mondotta tollba, és saját aláírásával hitelesítette.

G. H. Gladstone lelkész és M. Crickley igazgató.”

„Egymillió font sterling értékű vagyonomat Samuel Weston leányára, Evelyn Weston, Kings Road 4. sz. alatti londoni lakosra hagyom. Az egymillió font sterling értékű vagyonom diónagy-ságú gyémánt, amelyet ajándékba kaptam. Ez elég valószínűtlenül és csodálatosan hangzik, de valószínűtlen és csodálatos események ideje volt, mikor hozzájutottam. A háború végén, néhány angol katonával együtt, én is beálltam Kolcsak ellenforradalmi hadseregébe. Miután Szibériában véget ért a hadjárat, hihetetlen szenvedések árán sikerült visszatérnem európai Oroszországba. Egy halott osztrák fogoly írsaival feljutottam az egyik fogolyszállító vonatra,

és elértem Moszkvát. Ott néhány hozzám hasonló emberrel vállalatot alapítottunk, amelynek fő jövedelmi forrása a rémülten menekülni akaró vagyonos emberek kifosztása volt. Az ilyen embereket kinyomoztuk és ajánlkoztunk, hogy átszöktetjük őket Lengyelországba. Erre a célra szereztünk egy katonai teherautót. Valami elhagyatott helyen azután egyszerűen elvettük mindenüket, és otthagytuk őket az úton. Így akadt horogra az az öregúr is, alacsony, ősz hajú, szakállas, halk szavú ember, utolsó szökevényünk. Mesebeli összeget ígért, ha átcsempésszük Lengyelországba. Kerek ötvenezer dollárt! Ezen a napon nem is vittünk más utast. Felraktuk az öreget ládáival, csomagjaival, és elvittük vagy kétszáz versztnyire, ahol egy behavazott erdőn haladt át az országút. Itt kifosztottuk. Illetve kifosztottuk volna, de nem lehetett. Ruhanemű, könyv és egyéb értéktelen holmi töltötte ki utasunk poggyászát. Hiába vágtuk szét a kabátja bélését, hiába törtük darabokra a ládáját; ez az ember nem hozott magával semmit sem. Három társam ráförmedt, hogy miből akart ötvenezer dollárt fizetni? »Még annál is többet adok - felelte az utas -, ha átvisznek a határon. A vagyonom ugyanis már nincs Oroszországban.« Az egyik társam előrántotta a kését, és nyomban ledöfi az öreget, ha nem lököm félre. Most már nincs okom rá, hogy mentegessem magam; hitvány bűnöző voltam, és ha megleptek olykor munka közben, nem néztem, hová szúrok, de azt igenis állítom: az emberi érzés sohasem vész ki teljesen belőlem. Nem hagytam lemészárolni az öreget. Veszekedés, majd verekedés lett belőle, végül engem is letaszítottak az autóról és elrobogtak. Nem mondom el részletesen, hogyan jutottunk el a lengyel határig, kisvárosokon, tanyákon keresztül, mondanivalóm szempontjából csak az a tény fontos, hogy elértük utunknak azt a kritikus szakaszát, amely a két országot néhány kilométeres sávon elválasztotta egymástól a béketárgyalások idejére, és »semleges zónának« nevezték. Kemény tél volt. Rossz felszereléssel, sérült karral és egy fáradt, öreg aggastyánnal bolyongtam a hóban. »Uram, meglátja - ismételte az öreg, abban a hitben, hogy lelket önt belém -, ha innen élve kijutunk, gazdaggá teszem magát.« Majd hogy meg nem vertem. »Hagyja már ezeket a meséket! Nincs magának egyebe a nadrágjánál!« Most is magam előtt látom, ahogy rám nézett: »Téved, uram. Milliókat érő ékszereim már régen Párizsban vannak. A fiamnak sikerült még idejében elmenekülni. Ez az igazság. Nem kérhet annyit, hogy szerénytelen legyen.« Egyre dühösebb lettem. »Tudja mit - förmedtem rá -, beszéljük talán meg itt a hófúvásban, hogy alkalmilag elhozza nekem Londonba családi ékszerei közül a legértékesebbet. Bizonyos vagyok benne, hogy megéri.« Nyugodtan bólintott: »Ha élni fogunk, uram, akkor elhozom önnek Londonba a legértékesebb családi ékszerünket. Bár éppen ettől nem szívesen válok meg, mert a régi cári korona legszebb gyémántja.« Képzeltetik, mit feleltem. Körülöttünk sűrű oszlopokban rohant a tölcserbe kavargó hó, a szél kis híján levert a lábunkról, és mindezt távoli farkasüvöltés tette felejthetetlenül ijesztővé. Közben eltévedtünk. Szörnyű vándorlás következett. Utolsó erőink megfeszítésével, rogyadozva bolyongtunk, míg ismét szekéryom tűnt fel a hóban. Az utolsó útszakaszon az öreget már beteg karommal kellett vinnem, miközben magamat is alig bírtam továbbvonszolni. Mégsem lettem volna képes rá, hogy otthagyjam fekve a hideg, fehér sivatagban. Fogcsikorgatva, dühösen, de cipeltem. Végül ránk találtak a lengyel határőrök. Útitársamat súlyos állapotban szállították be a legközelebbi kórházba, és engem is annyira megviselt az út, hogy egy egész üveg pálinkát kellett kiinnom, amíg rendbe jöttem. Menekülők között, tehergázonba gyömöszölve érkeztem Danzigba, ahonnan egy angol cirkáló hazavitt. Tökéletesen elfeledkeztem az öregről. Londonban ismét megtaláltam régi cimboráimat, és nyomban »munkához« láttunk. Néhány sikeres betörés után rajtavesztettünk, bezártak. Büntetett előéletű voltam, ezért két évre ítélték, pedig csak egy betörést sikerült rám bizonyítani. Az ügyvédem figyelmeztetett, hogy ha kiszabadulok, gondoljam meg, mielőtt bármilyen ügybe is belekeverednék, mert ha ismét törvény elé kerülök, a maximumot fogják kiszabni rám. De mit tehet az ember túl a negyvenen, ha addig mást sem próbált, csak rabolni és lopni? Kiszabadulásom után négy nappal már betörtem a Manhattan Áruházba. Csak egy napot vártam volna

még! Huszonnégy órán múlt, hogy nem mint gazdag, szabad úr fejezem be az életemet, hanem így halok meg, életfogytiglani büntetésemet az utolsó másodpercig kitöltve. Betörés közben meglepett az éjjeliőr. Dulakodtunk. Végül leszúrtam és elmenekültem. Azt hittem, meghalt. Elhatároztam, hogy összeszedem a holmimat, és elhagyom Angliát. Bizonyos voltam benne, hogy reggel, ha felfedezik a gyilkosságot, engem is gyanúba vesznek. Arra nem gondoltam, hogy még az éjszaka folyamán a nyomomban lehetnek. Pedig így történt. Az őr nem halt meg. Súlyos sebével elvonszolta magát a riasztócsengőig. Perceken belül megérkezett a rendőrség. A sebesült felületes személyleírása is elegendő volt ahhoz, hogy a detektívek rám ismerjenek. Én azonban nem tudtam erről. Azt hittem, hogy az őr meghalt, és az áruház nyitásáig bőven van időm a menekülésre. A Knightbridge 8. sz. alatt laktam. Lakásom mellett, a földszinten, nagy díszműáru-kereskedés volt, ahol kerámiákat és szobrokat árultak főként. A cég neve Longson & North. Ezt a címet tessék jól megjegyezni...”

Eddy Rancing egy másodpercre sem hagyta abba a hallgatózást, de közben előrántotta a ceruzáját, és gyorsan odaírta füle mellé a falra a címet.

- Csodálatos történet - mondta Evelyn.

- Folytasd - suttogta izgatottan Mrs. Weston. Evelyn folytatta az olvasást, és Eddy Rancing a hallgatózást.

„...Siettem haza. Az első meglepetés a kapuban ért, ahol a késő éjszakai órában hatalmas, gyönyörű autó állt. Benyitottam a szobába. Ott ült szemben velem az asztalnál az a bizonyos öregúr, akit áthoztam a határon. De milyen változáson ment át ez az ember! Szemei derűsen csillogtak, az arcán nyájjasság, nyugalom és fölény váltotta fel azt a fakó szomorúságot, amellyel legutóbb rám nézett. Nagyon finoman volt öltözve, előtte az asztalon feküdt a botja és kalapja. Mosolyogva jött elém.

- Egy kis számadásunk van még, uram, ha jól emlékszem. Engedje meg, hogy végre bemutatkozzam: Radzovill herceg vagyok. Már régen jelentkeztem volna, de sokáig feküdtem súlyos betegen, később pedig hihetetlenül nehéz volt kinyomoztatnom a tartózkodási helyét.

Már nem is tudom, mit hebegtem. Vállamra tette a kezét, és vidáman, mint aki egy jó tréfára készül, folytatta:

- Elhoztam a viteldíjat, bár amit értem tett, azt gyémánttal nem lehet megfizetni, ha jól emlékszem, legértékesebb családi ékszeremet kívánta?

Kis fekete tokban egy gyémántot nyújtott át. Ilyen hatalmas, tiszta drágakövet még soha életemben nem láttam. Nem is hiszem, hogy sok hasonló kő lenne a világon. A látvány kápráztaiban, megfeledkezve mindenről, gyilkosságról, menekülésről, csak álltam ott, a sziporkázó gyémántra meredve...

- Már akkor megmondtam önnek, hogy nem szívesen válok meg ettől az ékszertől, mert a régi cári korona gyémántja. De ez természetesen nem lehet ok arra, hogy ígéretemet megszegjem. A Radzovill hercegi család mindig készséggel igazolja majd, hogy ez a gyémánt Jim Hogan tulajdona, amelyhez tisztességes úton jutott hozzá.

- Kö... köszönöm... - hebegtem bután.

- Nincs mit - felelte. - Szolgálatáért jelentéktelen ellenérték ez a gyémánt. Éljen boldogan, uram.

Kezet szorított velem, és elment. Lent bűgött a motor. Utánanéztem az ablakon át. Éppen jókor. A herceg kocsija mögött egy másik, sokkal nagyobb autó állt meg a kapuban. Rendőrök és detektívek ugráltak le róla. Tragikomikus helyzet! Ott álltam - kezemben a felbecsülhetetlen

értékű gyémánttal - mint üldözött rablógyilkos. Egyetlen másodperc gondolkodási időm volt. A gyémánt akkor is az enyém, ha elfognak. De hány károsult (akitől raboltam, loptam) jelentkezik majd nyomban igényével, ha meghallja, hogy Jim Hogan vagyont érő gyémánt tulajdonosa? El kell rejtenem! De hová?... A rendőrök már a lépcsőn lehettek. Körülnéztem. Ebben a pillanatban megszólalt a csengő. A fürdőszoba ablakán át kiugrottam a világítóudvarra... Szemben bemásztam egy nyitott ablakon. Tágas helyiségbe értem. Ládák, forgács, csomagolópapír és szemét mindenfelé. A fürdőszobám ablakából lövés dördült utánam. Futottam tovább. A szomszéd szobában, az utcai ablakon át beszüremlett a hajnali világosság, úgyhogy tájékozódni tudtam. A díszműáruüzlethez tartozó műhelyben voltam. A szoba sarkában betapasztott, hatalmas kemence állt. Innen már nem juthattam tovább. A kirakatablakon túl, az utcán, a riadóautó állt, és öt-hat figyelő rendőrtisztviselő leste körülötte, hogy felbukkanok-e valahonnan. Az asztalon félig kész szobrokat vettem észre... Az egyik kisebb szobor Buddhát ábrázolta, egy kis zománcozott doboz tetején. Véletlenül hozzáértem. Éreztem, hogy az anyaga még puha. A gyémántot belenyomtam a Buddha-szobor lágy masszájába, és gyorsan áthúztam felette a formázófát, eltörölve a nyomot. Sorsára kellett hagynom a gyémántot, bízva leleményességemben, hogy rátalálok a zománcos dobozt díszítő kerámiaszoborra, ha valaha kiszabadulok. Az is lehet, hogy addig eltörik a szobor, és így másé lesz a gyémánt, de legalább reményem van arra, hogy az enyém is lehet még. Az ilyen nagy üzletekben talán csak készítenek feljegyzést az eladásokról, valószínűleg lesz egy szál, amin elindulhatok, hogy megtaláljam a szobrot. Ha ötven embert kell kinyomoznom tíz év múlva, az sem lehetetlen feladat. Nemsokára a rendőri autón robogtam a Scotland Yard felé. Az ór nem halt meg, de mégis életfogytiglani fegyházra ítétek. Évekig reméltem, hogy talán megszökhetek, talán kegyelmet kapok, és akkor megkeresem a zománcozott kazettán ülő Buddha-szobrot. Most már nincs mit remélnem, és nem akarom a titkot magammal vinni a sírba. A gyémántot miss Evelyn Westonra hagyom, és hiszem, hogy meg fogja találni a Buddhát, benne az ékszer, amelyről a Radzovill család tanúsítja, ha szükség lenne rá, hogy becsületes úton jutottam hozzá. Régi bűnügyeim közben elévültek, úgyhogy a gyémánt értékéből senki sem követelhet kártérítést. Miss Evelyn tudja meg, 1922. május 9-től kinek vagy kiknek adtak el egy vagy több kazettát, Buddha-szobor dísszel, amely ezen a napon készült. A szobrocska igen furcsán ábrázolta Buddhát. Nem egyenesen ülő helyzetben, hanem hajlott derékkal és mélyen lehajtott fejjel. Tudom, hogy a Longson & North cég még ma is fennáll. Ez megkönnyíti az első lépést. Köszönöm Westonéknak, hogy jók voltak egy emberhez, aki ezt nem érdemelte meg. Az Isten áldja meg őket, és legyen irgalmas hozzám.

Jim Hogan.”

Eddy Rancing eleget hallott. Fejére csapta a kalapját, és rohant! Milyen szerencse! A nagybátyja éppen Londonban van! Pénzt kér tőle! Kapni fog! Megszerzi a gyémántot Evelyn elől, azután megajándékozza vele! Gyermekjáték megelőzni a leányt! Eddy Rancing zsenijével! És ha gazdag lesz, akkor Evelyn sem fog makacskodni tovább! Hozzámegy! Két gyémántot egy csapásra!

Rohant!

MÁSODIK FEJEZET

Elsősorban Marius bácsihoz mennek. Szerencsére Mr. North nem hanyagolta el az epekövét, és így az irattáros arra gondolhat, hogy öreg napjaira csinos nőkkel vikendezzen a kontinensen. Terveket sző régi üzleti könyvek kiadására. Később megverik. Mr. Bradford szerint a sors olyan, mint egy részeges szabász. Ezek után mindenki elutazik, és Evelyn is hajóra száll, egy pocsolóházba.

1

Pedig nem ártott volna, ha Eddy Rancing még hallgatózik kissé. A végrendelethez ugyanis a fegyházigazgató egy magánlevelet is mellékel:

„Kötelességemnek tartom közölni az örökösökkel, hogy mialatt a végrendeletet tollba mondták, a szomszédos kórteremben egy fegyenc tartózkodott, aki később azt állította, hogy aludt. Erről a kórteremről úgy tudtuk, hogy üres. Fel kell tételeznünk, hogy Charles Gordon (aki, valószínűleg váltóhamisítás miatt, hatéves büntetését tölti) nem aludt, hanem hallgatózott, és így lehetséges, hogy a végrendelet tartalmáról tudomással bír. Ezt azért közöltük sürgősen, mert nevezett a holnapi nappal kitölti büntetését Dartmoorban, és ha szabadlábra kerül, esetleg megkísérli, hogy Jim Hogan hagyatékát erőszakos és jogtalan úton megszerezze. Charles Gordon 1,93 méter magas, teljesen kopasz, hízásra hajlamos egyén, feltűnő ismertetőjele: egy régebbi sérülés következtében hatalmas forradás torzítja el az orrát. Midőn fentieket szíves tudomására hozzuk stb...”

Anyja és leánya tanácstalanul ültek egymással szemben. Azt sem tudták, örüljenek-e egyáltalán a hagyatékának. Egy tizenhat év előtt készített szobor belsejében van a kincs! Ki tudja, hol törött össze, milyen lomtárba került, ha egyáltalán megvan még?

- Elsősorban menjünk el Marius bácsihoz - mondta határozottan Evelyn.

2

Mr. Marius Bradford éppen utolsó vevője után csukta be a próbaterem ajtaját, mikor megérkezett Mrs. Weston a leányával. Bradford szerette a húgát, és talán még a húgánál is jobban Evelyn. Mióta sógora meghalt, azon igyekezett, hogy pótolja őt az elhagyatottaknál. Voltaképpen ő volt a családfő. Ezért valahányszor Evelyn vagy az édesanyja felkeresték, igen nagy fontosságot tulajdonítottak mindannak, amit mond. Most is körülményesen és szigorúan tette maga elé a végrendeletet, gondterhelten mozdulattal húzta elő felső zsebéből a szemüveget, és figyelmesen átolvasta az írást.

- Azt hiszem - mondta hosszas megfontolás után -, hogy ez a Jim Hogan nagy munkakerülő lehetett. Éppen most volt egy segédem, aki nagyszerűen dolgozott, olyan felöltőfazonja volt, hogy minden tisztelem az övé, de elbocsátottam, mert ivott. Az ilyesmit nem bírom. Éppen ma mondta lord Peavebrook, aki állandó vevőm, hogy „nézze, Mr. Bradford, a mai világban...”

- Marius bácsi - szólt közbe türelmetlenül Evelyn -, tanácsért jöttünk magához! Mít csináljunk? Holnap kiszabadul az a fegyenc! Legokosabb lenne, ha már most hozzáfognánk, hogy megelőzzük...

- Hát nem mondtam még, hogy a Longson & North cég tulajdonosa, az öreg North régi vevőm? Szegény Longson szintén nálam dolgoztatott, de két év előtt meghalt, mert elhanyagolta az epekövét... Jó, jó... felhívom telefonon. Most bizonyára otthon van. Halló! Itt Mr. Bradford. Van szerencsém, Mr. North. Hogy van megelégedve az átmeneti kabáttal?... Tessék? Bocsánat, ez ki van zárva, csak a régi vevőimnek ajánlom ezt a prima anyagot... Dehogy ezért, Mr. North! Azt szeretném megkérdezni, hogy kinek adták el véletlenül tizenhét év előtt azt a szobrot, egy nagy gyémánttal?... De kérem, Mr. North! Soha életemben! Ezért dobtam ki a segédemet... Átadom a kagylót a húgom leányának, mert rángatja...

Evelynnek sikerült megkaparintania a kagylót:

- Bocsánat, hogy zavarjuk, Mr. North. Egy régebben eladott szobor ügyében szeretnék felvilágosítást... Hogyan? Megtudhatnám az alkalmazott címét?

Evelyn feljegyzett valamit az asztalon heverő divatlap szélére. Közben elismételte:

- Austin Knickerbock... Longstreet 4. Köszönöm.

- Na látod - mondta Bradford -, nem kell azonnal megijedni. Továbbra is én akarom intézni az ügyet.

- Azt mondta Mr. North - szólt közbe Evelyn -, hogy van egy öreg irattárosuk, aki körleveleket ír, és a régi vevőket látogatja újabb megrendelésekért. Ezért az eladási naplókat a lakásán tartja. Az összes régi könyveket megtaláljuk ennél az embernél. Austin Knickerbock, Longstreet 4. Azonnal menjünk el hozzá, talán otthon van. A fegyenc is ezen a nyomon kezdi majd a kutatást, ha meg akarja szerezni a gyémántot.

- Nagyon helyes - hagyta rá Bradford. - Aki soká tétovázik, az hamarabb szab el egy ruhát, mint aki bátran vág bele a szövetbe.

Mr. Bradford szerette a véleményeit a szabóipar köréből vett hasonlatokkal alátámasztani. Most is mondott volna még egy maximát a gonosz ember és a készen vett zsakettek között mutatkozó összefüggésekről, de Evelyn, Mrs. Weston segítségével, gyorsan fejébe nyomta a kalapját, és már vitték...

3

Szomorú kis háromemeletes bérház volt a Longstreet 4. számú épület. E háznak az udvar felőli részén, egy sötét folyosó legmélyén bérelt két rossz szagú odút Mr. Knickerbock, aki, mint általában az öreg irattárosok, agglegény volt és idült kedélybeteg. Régi mappák és könyvek között élt bagolyszemüvegével, lüszter kezelőjével, és hanyag vásárlókat buzdított díszműáruk vásárlására, ahogy kiböngészte nevüket régebbi eladási naplókából. Szelíd korholással hívta fel figyelmüket körleveleiben a modern intelligens ember életnívójának ápolására, amelynek előfeltétele a lakáskultúra, művészi szobrok, csinos kerámiák és gyönyörű kínaiváza-utánzatok beszerzése. Az olyan embertől, aki otthonát nem látja el díszműárukkal, ismerősei elhúzódnak, és barátai nem látogatják.

Élő bizonyága volt e tételnek maga Knickerbock úr. Lakásában nem voltak szobrocskák, polcait nem díszítették kerámiák, és egyetlen kínai váza sem álldogált sehol, viszont a régi bőrdíványból, amelyen hált, dús csomókban kandikált ki a töltelék, és egy szemközti kocsmából hozatta a vacsoráját. Csak egy helyen sántított a hasonlat. Őt nem kerülték el a barátai. Egyáltalán nem voltak barátai. Ilyen előzmények után ne csodáljuk, ha kissé gyanakodva fogadta a késő esti órákban érkező vendégeket, Mr. Bradfordot, két nőrokonával. Gyanakvása valóságos szárnyakat kapott, midőn Mr. Bradford váratlanul tíz shillinget vett elő. Az irattáros

arca kissé hosszabb lett a mohóságtól, és szemében váratlan fény csillant fel. De nem nyúlt a pénz után. Meghallgatta, miről van szó.

- Sajnálom, kérem - mondta korrekten -, de ilyesmiért sokkal többet kell fizetni. Már más is érdeklődött! - tette hozzá ösztönös ravaszsággal, és nyomban látta, hogy telibe talált.

- Odaadta talán?! - kiáltotta Evelyn.

- Nem! Megmondtam az illetőnek, hogy ötven fonton alul nem tehetem. Az érdeklődő elrohant, és azt mondta, hogy hozza az ötven fontot.

- Tessék! - kiáltott Bradford, és átnyújtott egy ötvenfontos csekket.

Nem merte tovább srófolni az árat. Bevezette őket a másik szobába, amelynek szaga római katakombákra emlékeztetett. Egy mennyezetig érő polcra kereste ki az 1922-es címkéjű kötetet. Igen megviselt állapotban volt a könyv. Címkéje lehullott róla, és földre esett. Knickerbock most már készséges lett, miután zord magatartásától további eredményt nem várhatott, és szolgálatkész az enyvesüveghez nyúlt.

- Visszaragasszam a címkét?

- Nem, nem... - mondták egyszerre, és izgatottan rohantak el a könyvvel. Az ajtó becsukódott mögöttük.

Knickerbock úr elsősorban leoltotta a villanyt, hogy ne fogyjon hiába, azután leült a bőrdíványra, amely keservesen felnyikordult, és rágyújtott egy fekete kis szivarra. Álmodozva fújta ki a füstöt. Ó, egek! Csakhogy egyszer észrevették már a szegény irattárost is ezen a rohadt világon, ahol általában csak a köztisztviselőket környékezik meg szívesen. Mégiscsak szép dolog a korrupció. Elérzékenyülten szivarozott, ábrándos lett, és boldog melankóliába révült, mint valami fiatal anya. Merengéséből váratlan csengetés zavarta fel.

- Ez ki?

Elsősorban villanyt gyújtott. Különös előérzettel ment ajtót nyitni. Egy heves ifjú nyomult be a lakásába. Szemmel láthatólag izgatott volt, és nyomban rákiáltott Knickerbockra:

- Beszéltem telefonon a főnökével! Mr. North azt mondta, hogy mások is érdeklődtek... Voltak már látogatói?!

Az irattáros szívét kellemes meleg járta át. Mit lehet tudni? Ellenőrizhetetlen híresztelések szerint az ördög nem alszik. Talán ez is vesztegetni jön.

- Mit óhajt, uram? - kérdezte diplomatikusan.

- Eddy Rancing vagyok. Az 1922-es év eladási naplóját akarom megvenni - és kezében egy százfontos bankjegy tűnt fel.

- Uram - jegyezte meg Knickerbock úr bátortalanul és szinte sírva -, miért kell önnek pont az 1922-es? Megvan az összes kötet 1878-tól napjainkig, közöttük az 1914-es, háborús évfjárt, két kötet...

- Ne fecsegen! Azonnal nézzen utána az 1922-esnek! Száz fontot adok, ha előkeríti.

Knickerbocknak szörnyű gyanúja támadt. Azok a nyomorultak becsapták! Visszaéltek a jóhiszeműségével! Ki tudja, mi van abban a könyvben. De nem hagyja annyiban a dolgot! Holnap a rendőrségre megy! Mindenesetre most kipróbálja, mennyit ér:

- Sajnálom, fiatalember. Az előbb itt volt valaki, és kétszáz fontot ígért a könyvért. Azonnal hozza a pénzt. De a többi könyvet olcsóbban is megszámitom. Ha valamennyit megveszi, nagybani árat csinállok.

- Nézze... - lihegte Rancing - kétszázötven fontot adok, és itt nyomban kifizetem...

Az irattáros megdermedt! Egy láthatatlan gombócot kellett lenyelnie, amitől pillanatokig úgy érezte, hogy megfullad. A rendőrségre megy!...

- Uram! - üvöltötte a fiatalember, mert azt hitte, hogy Knickerbock gondolkozik - itt van háromszáz font, és azonnal hozza! - Rancing félt, hogy visszajönnek, ezért nyomban rálicitált önmagára. - Háromszázötven font!

Knickerbock úgy szédelgett a másik szobában, mint az a rémregényekben szereplő úr, aki hazaérve az erdészlakhoz, háza és családja helyén már csak füstölgő romokat talál. Ó, a gazemberek! Bezzeg vitték ötven fontért! Mert nem tudta, hogy mit ad.

És most tudja?

Igen!

Most tudja, hogy háromszázötven fontot adott oda. Odaadta élete utolsó, hatalmas lehetőségét!... Révedező pillantása a földre tévedt. Ott vigyorgott rá a címke:

AZ 1922. ÉV ELADÁSI NAPLÓJA

Megvan! Felkapta a földre hullott címkét. Leemelte gyorsan az első keze ügyébe eső naplót, azután az eladott könyvről leesett vignettát gyorsan beenyvezte, és felragasztotta a másik könyvre úgy, hogy az eredeti címkét eltakarta. Így az 1926-os naplón volt az 1922-es jelzés. A piszkos, foltos címke, a régen megfeketedett tinta kétségtelenné teszi az azonosságot. Lehet ugyan, hogy ebben a könyvben nincs benne az a valami, ami az 1922-es naplót olyan értékessé teszi, de ha ez a fiatalember a másik szobában csak holnap veszi észre, akkor egyszerűen letagadja, hogy pénzt kapott tőle. Megvárta, amíg száraz lett az enyv, azután kilépett a könyvvel a kezében, és szomorúan így szólt:

- Itt van ugyan a könyv, de sajnos, szavamat adtam annak, aki ön előtt járt nálam, és egy gentleman becsülete...

- Gondolja meg, háromszázötven font!...

- A becsületem nem vásárolható meg háromszázötven fontért!

- Tehát?

- Négy száz font. Egy gentleman becsületéért alkalmi ár.

Másodpercek alatt kezében volt a négy száz font!

Miután a fiatalember elment, már nem volt boldog. Világosan látta, hogy visszaéltek tudatlanságával. Ez a könyv valószínűleg vagyont ér! De be fogja őket perelni!

Aztán valahogy megnyugodott, de már nem feküdt le. Lehet, hogy esetleg jönnek még. Ha az ember jól meggondolja, az 1927-es vignettát némi kezűgyességgel át lehetne alakítani kettessé. Mindenesetre jó lesz leáztatni néhányról a címkét, és átírni. Úgy látszik, nem árt, ha ilyesmi van a háznál...

...Később újabb rövid fekete szivarra gyújtott, remegő ujjakkal. Mégiscsak szép dolog a korrupció. A pénz felével tőzsdézni fog, a másik felét kiadja uzsorára, de csak jó fedezet ellenében. Őt nem fogják meglopni. Abbahagyja ezt az egész piszkos körmölést, hiszen alig hatvanéves, még nyitva áll előtte az élet. A kontinensre jár majd vikendezni, és csinos, fiatal nőkkel ismerkedik meg. Reggel hatig várt. Miután újabb látogatót nem remélt, ledőlt kissé, és nyomban mélyen elaludt.

Hat óra öt perckor éles csöngetés riasztotta fel. Éppen azt álmodta, hogy egy hatalmas díszmúárutröszt vezérigazgatója, és néhány hanyag irattárost bocsát el. A csöngetésre felriadt, és rohant ajtót nyitni.

A hajnali látogató körülbelül 1,90 méter magas volt, hízásra hajlamos, kopaszodó egyén, és az orrát egy régi sérülés torzította el. Kedélyes, vidám embernek látszott, amire minden oka megvolt, hiszen azon frissiben szabadult Dartmoorból.

- Halló, öreg! - kiáltotta vidáman. - Hogy lehet ilyen elhagyatott vidéken éppen a legfélreesőbb lakást bérelni? Hiszen itt bárki nyugodtan megölheti.

- Mit óhajt? - kérdezte kissé bizonytalan hangon, mert most először figyelmeztették erre a lehetőségre, pedig már tíz éve élt itt a folyosó mélyén.

- Hát nézze, öreg, rövid leszek: az 1922-es eladási naplóra lenne szükségem. Nem sajnálnék érte egy kis pénzt.

- Attól függ, mennyit - felelte Knickerbock, és máris elképzelte, amint a 27-es számot 22-esre alakítja át a másik szobában. - Ezer fontot már kínáltak érte, de nem adtam.

- Elég rosszul tette. Tőlem legfeljebb három shillinget kap. Tudja mit? Kézpénzajánlatomat már vissza is vonom. Egy fillért sem adok. Vagy ideadja az írást, vagy egyszerűen fejbe ütöm. Választhat. Fej vagy írás. - És egy hanyag mozdulattal megfogta Knickerbock nyakát. - Most jöttem Dartmoorból, ahol pontosan hat esztendő előtt foglaltam helyet. Én már szórakozottságból is öltem embert. Na, mars! Gyerünk a könyvvel.

Knickerbocknak megrogytak a térdei. Most esetleg saját hazugsága miatt fog meghalni. Cérnavékony hangon nyögte:

- Nem mondtam igazat... a könyv már nincs itt... kettőnek is eladtam...

- Mondjon el mindent. De figyelmeztetem, ha kiáltani mer, meghal. A lépcsőházban egy egész rablóbanda vár.

Az öreg előbb reszkető kézzel szájához emelte az asztalon álló poharat, és ivott. Azután elmondott mindent. Őszintén. Tudta, hogy az életével játszik. Gordon jól látta, hogy az irattáros nem hazudik. Mikor a hamisított naplóra került a sor, a volt fegyenc alig bírta a nevetését elfojtani. Végül vészjósló arccal rákiáltott Knickerbockra:

- Hazudtál, kutya. És most meghalsz!

Térdre rogyott rémületében, és összetette a kezeit:

- Esdeklem, uram... nekem családom van... én tartom el a nagynénémet Birkham of Sussexben... - kétségbeesett argumentum volt, mert ezt a nénjét nyolc éve nem látta, mióta kölcsönösen elátkozták egymást két ezüst gyertyatartó miatt, amelyet nagybátyjuk halála után mindketten el akartak vinni a néhai lakásából. De érezte, hogy ez az érv sem elegendő, tehát elővette a pénzt:

- Fegyenc úr! Nézze... Hogyan kerül egy szegény irattároshoz négyszázötven font, ha mindaz nem igaz, amit elmondtam?...

A fegyenc hatalmas keze gyors rántással elragadta tőle a pénzt, mintha az arcába akarná vágni, de azután egy váratlan mozdulattal zsebre gyűrte, majd a baljával egy szabályos knock outot mutatott be Knickerbock úrnak, amely az irattárost a jobb állkapcsán találta...

...Reggel volt, mikor Knickerbock magához tért. Először az arcát tapogatta meg szomorúan, azután a zsebét, még sokkal szomorúbban. Négyszázötven fontja volt! Átutazóban. Itt pihent a zsebében ez a mesebeli, csodálatos összeg. Később elhűlten konstátálta, hogy a fegyenc alaposága nem ismert határt, mert azt a két fontot is magával vitte, ami Knickerbock úr keserves keresménye volt. Saját pénze! Fizetésének töredéke. Elsejéig kellett volna élnie belőle.

Elveszíteni mesebeli négyszázötven fontot, lehet lehangoló, fájdalmas és szomorú. De két valószínű font elvesztése csapás! Tragédia! Knickerbock aznap nem nyitott ajtót senkinek, felmondó levelet írt a háziúrnak, és elhatározta, hogy víkendjeit a jövőben sem tölti a kontinensen.

Micsoda rothadt, züllött világban élünk! Mégsem szép dolog a korrupció. Hiszen csak jöjjön hozzá még valaki vesztegetni!

De hiába várt. Senki sem jött többé.

4

Hogyan jutott Eddy Rancing a mesebeli summához, amelytől az öreg Knickerbock kábulatba esett? Meggyőzte a nagybácsiját. Mr. Rancing, a szenior, vidéki ember volt, épp ezért gyanakvással viseltetett szegény sorsú fővárosi rokonaival szemben. Gyanakvása unokaöccsével szemben érte el a tetőpontját. Miután meghallgatta ifjabb Rancing fantasztikus meséjét a kihallgatott végrendeletéről, sokáig járt fel és alá elgondolkozva, azután felhívta Dartmoort. Mint Jim Hogan rokona jelentkezett. Közölték vele, hogy az öreg fegyenc elhunyt, sőt még azt is megtudta, hogy végrendeletet hagyott hátra, amelyet az intézmény a közjegyző útján eljuttatott az örökösnek. Ez hatott. Egymillió font értékű drágakő végre megmozdította a gazdag, de kicsinyes rokon vállalkozási kedvét. És éppen a kicsinyes emberek viselik a legnagyobb kockázatot, ha egyszer sikerül őket gyanakvó elszigeteltségükből kizökkenteni.

- Nézd, Arthur bácsi - magyarázta a junior -, ez végre nekem való dolog. Ide zseni kell. Az én agyvelőm, ha beleharap a nyomba, elhozza neked a gyémántot, mint vadászkutya a lelőtt fűrjet. De ez költséges. Lehet, hogy hónapokig tart, amíg célt érek, talán vesztegetni kell, talán reprezentálni, valószínűleg utazgatni; ehhez kétezer font szükséges, mint egy fillér. Ha finanszírozol, akkor beveszlek ötvenszázalékos társnak.

- És ha kijátszol?

- Arthur bátyám! Hiszen ismersz!

- Azért kérdezem.

- Ide hallgass! Adóslevelet kapsz tőlem ötszázezer fontról. Ha megtalálom a gyémántot, akkor élvezni is akarom a pénzt. Üzletet alapítok, házat vagy birtokokat vásárolok, és te mindenképpen lecsaphatsz rám az adóslevéllel. Ha megtalálom a gyémántot, akkor nem dugom el a föld alá, viszont ha valamire felhasználom az árát, akkor te érvényesíted jogaidat. De erre nem kerül sor. Éppen olyan tisztességes vagyok, mint te, szóval bízatsz a rablóbecsületemben.

Így történt, hogy Rancingnak végre meghozta sorsa a nagy lehetőséget, és kétezer fonttal a zsebében ment el az irattároshoz, ahonnan boldogan hozta magával a könyvet, nem is sejtve, hogy az tulajdonképpen az 1926-os napló. Csak a vignettája eredeti. A hozzávaló 1922-es

könyv Evelynnél van. Véletlenül az 1926-os évben is készítettek egy dobozra alkalmazott „Álmodó Buddhá”-t. Ez volt ugyanis a nagy értékű szobor neve, amit egy Thompson nevű iparművész szállított a cégnek. Aránylag keveset. Évente legfeljebb két-három darab került eladásra az „Álmodó Buddha” modelljéből. Ha eladtak egyet, Thompson újat készített. És Rancing szerencsétlenségére a számára hamisított könyv szerint is eladtak májusban egy példányt a dobozon ülő „Álmodó Buddhá”-ból. A könyv adatai szerint május 27-én az „Arató pár” nevű szoborral együtt elküldték Mügli am Seebe, Wollishoff műszaki tanácsos kastélyába.

Eddy Rancing tehát, hogy mindenkit megelőzzön, repülőgépen igyekezett Zürichbe, hogy onnan a legrövidebb úton érkezzen a festői Mügli am Seebe.

5

Ezalatt Evelyn az eredeti 1922-es naplóból megtudta, hogy a kis zománcos dobozt, az „Álmodó Buddha” nevű kerámiadíszet, május 20-án Harry Brandes sorhajóhadnagynak szállították, megrendelésre, a Westminster Road 4. alatti lakására. Késő éjszakára járt már, de Evelyn ki akarta használni néhány óras előnyét, amíg a fegyenc, aki esetleg mindent tud, szintén akcióba lép.

Éjfél volt, mire anya és leánya az írrok lakásáról a Westminster Roadra értek taxival. Bradford már hazament. Evelyn csöngetésére egy hálórúhás, ősz férfi jelent meg a kapuban, térdig tekintélyes, aranyozott felöltőben, bokáig egyszerű fehérben, csattogó papuccsal.

- Kihez tetszik jönni?

- Brandes hadnagy úrhoz.

A portás úgy bámult rá, mintha a ház lakói között Kolumbusz Kristóf után érdeklődne.

- Hogy tetszik ezt gondolni?...

- Miért?... - kérdezte aggódva Evelyn. - A hadnagy úr már elköltözött?

- Tán az élők sorából is. Kisasszony nem olvas újságot soha? Egy éve sincs, hogy naponta írtak róla.

A lány egy shillinget adott a térdig tekintélyes, ősz portásnak.

- Azt hiszem, elkerülte a figyelmemet. Kérem, mondja el néhány szóban, mi történt Brandes sorhajóhadnaggal.

- Hát a tiszta igazat tulajdonképpen senki sem tudja. Állítólag igen fontos katonai okiratokat lopott. Pedig milyen rendes lakónak látszott. Hogy tisztelte mindenki. Én, aki portás lévén, hivatásos emberismerő vagyok, és nyomban látnom kell belépő idegenről, hogy a harmadik emeleti művésznőt akarja-e meglátogatni, vagy csak jól öltözött besurranó tolvaj, mondom, én személyesen, aki mint egy hatalmas bérház portása, egyetemi tanár vagyok a külső megjelenés alapján elemző tudományban, még én is tévedtem a hadnagy úrban.

A lány örömmel gondolt arra, hogy nem Bradford bácsi beszél a portással, mert akkor eszmecsere közben rájuk virradna.

- Szóval, Mr. Brandes valami bűnügybe keveredett?

- De mennyire. Kérem, én mint portás...

- Ezt már tudom: szintén tévedett benne.

- Úgy van. Egy portással is előfordul. A lónak négy lába van, és mégis téved. Hát még egy portás, mindössze két lábbal. A nagybátyám, aki szintén portás volt...

Evelyn sóhajtott.

- Úgy látom, önöknél ez a mesterség családi hagyomány.

- Nem mondhatnám. A nagyapám például Earl of Derbynél főlovászmester volt, nem is szólva a nőrokonaimról, akik már a nemük miatt sem léphettek erre a szép pályára, miután a feminista mozgalom csak újabban követeli, hogy a portási pályát is nyissák meg a nők számára. De azt hiszem, ez még a távol jövő zenéje. Ide, kérem, férfiak kellene. Okos, tehetséges férfiak.

- Igen, igen... Most szeretnék Brandes hadnagy úrról megtudni valamit.

- Látszólag a legderekabb ember volt, de egy szép napon katonai okiratokat lopott, azóta eltűnt.

- Feltételezem, hogy hirtelen kellett szöknie, és így a holmiját hátrahagyta?

- Ez így volt. Bútorai és egyéb dolgai még sokáig itt kallódtak a lakásában, míg végül az édesanyja, Mrs. Brandes elvitte.

- Nem tudja véletlenül, hol beszélhetnék azonnal Mrs. Brandesszel?

- Korunkban majdnem kizárt. Amíg a rakétaközlekedés problémája nincs megoldva, nem beszélhet a miss azonnal Mrs. Brandesszel, miután pillanatnyilag Párizsban tartózkodik.

- Szóval - sóhajtott Evelyn -, Párizsba költözött?

- Úgy van - felelte a portás, majd az egyik kapuszárny mögül széket húzott elő, leült és rágyújtott. - A repülőgép feltalálása óta Párizs elég gyorsan megközelíthető. Én emlékszem olyan időkre, amikor ez még komoly utazásnak számított.

- Megtudhatnám öntől Mrs. Brandes párizsi címét?

A portás becsoszogott a házba. Mikor visszatért, drótcsíptető volt a szemén, és egy kockás táblájú noteszban böngészett.

- Megvan!... Erre a címre adtuk fel a bútort. Tetszik írni?... Az ilyesmit jó felírni, már csak azért is, hogy az ember ne mérgeződjék, ha elfelejtette. Tehát: Párizs... Megvan?... rue Mazarin 7...

- Köszönöm. Viszontlátásra, nagyon sietek.

- Én még kissé itt maradok és dohányzom.

- Kellemes üldögélést.

6

...Éjszaka nem hunyták le a szemüket. Nagy probléma Westonéknál: Párizsba utazni! Útiköltség, szálloda, vendéglő... „Istenem, miből?” - sóhajtott az özvegy. Valamikor jelentéktelen összegnek számított volna egy ilyen kirándulás költsége.

Valamikor! Amikor szegény megboldogult Mr. Weston nem ugrott be abba a szerencsétlen telekspekulációba, még autójuk is volt.

- Bizony, megint csak Marius segíthet rajtunk - sóhajtotta Mrs. Weston.

- Én azt hiszem, hogy a bácsira számíthatunk.

És nem csalódtak. Másnap délelőtt Evelyn ott állt a szép próbateremben, ahol frissen vasalt ruhák kellemes szaga adta meg a délelőtti munka hangulatát. Mr. Bradford épp egy próbábura fércelt kabát előtt állt, és műértő arccal nézegette.

- El fogsz utazni a kontinensre - mondta, és szájában néhány gombostűvel, kissé oldalt hajtva a fejét, mellényzsebéből lapos, kerek krétát vett elő, hogy megjelölje a gombok helyét. - Előteremtjük majd a pénzt. Végére kell járnunk ennek a dolognak, akár lesz belőle valami, akár nem. A sors olyan, mint egy részeges szabász: mikor belevág a szövetbe, még nem lehet tudni: felöltő lesz-e belőle vagy nadrág. Kétszáz font készpénzem van, fiam, ezt odaadom neked az útra. Én azt hiszem, hogy az Isten ujjá volt ennek a fegyencnek végrendelete, bár az ilyen emberek szerintem megbízhatatlanok. De én sem tudnék többé nyugodtan aludni, ha nem néznél utána a gyémántnak. És egy szabónál fontos a nyugodt álom, mert a szellemi munka ezt megkívánja.

Evelyn azonban nem figyelt a nagybátyjára.

Véletlenül lenézett az ablakon, és a szemközti járdán megpillantott egy magas, kopasz embert, eltorzult orral...

7

Lord Bannistert, a kitűnő tudóst igen kellemetlen meglepetés fogadta este a kikötőben, mikor gyönyörű, hatalmas Alfa-Romeójával stoppolt és kiszállt. A Calais felé induló hajó körül újságírók és fényképészek szállták meg a terepet. A lord, mint általában a tudósok, szerény és félénk ember volt. Gyűlölte a publicitást, amely bizonyos teljesítmények után még egy természetbúvárt sem kímélt meg. Lord Bannister, bár negyvenéves sem volt, igen szép pályát futott be, és az álomkór gyógyítása körül szerzett érdemeiért, állítólag, Nobel-díjat fog kapni. Legutóbb az angol király személyesen tűzte frakkjára a legnagyobb kitüntetések egyikét, és kutatásainak népszerűsége már eljutott a legkülönb elismeréshez: amikor a tömeg divatot csinál valamelyik tudományos elméletből, amelynek, alapjában véve, egy szavát sem érti. Lord Bannister álomkérelmélete (a predesztinált fajokról) a szellemi sznobizmus diadalmas zászlájával bevonult a kávéházba, zsúrta és feltűnni vágyó banktisztviselők szokincsébe, a pszichoanalitika és a relativitás mellé, ahonnan már csak egy lépés választja el a boldogtalan teóriát valamelyik napilap vasárnapi mellékletétől.

Párizsba készült, a Sorbonne meghívására, felolvasást tartani. Onnan fél évre Marokkóba utazik, ahol kísérleti telepe van, trópusi betegségek tanulmányozására, gyönyörű kastélynak is beillő villája. Az év nagy részét itt szokta tölteni. Már vágyott a trópusi magány után.

Zárkózott, komoly ember volt, amellet szerény és félénk is.

Mellékesen néhány családi tragédia lapult meg valahol az élete mélyén. Azt tartották róla, hogy szerencsétlen ember. Testvérei fiatalon elhaltak, és jelenlegi utazása a rossz házasságok happy endjével állt összefüggésben: aznap mondták ki a bontó ítéletet válóperében. Örült, hogy sikerült titokban tartani ezt a kínos ügyet. Állandó rettegésben élt, hogy valamelyik újságíró, mert ezek valóságos farkában követték, mégiscsak rájön, hogy válik a feleségétől.

Érthető tehát, hogy lord Bannister rémulten torpant meg a fényképezőgépek felől sistergő magnézium salvé előtt, annyira rémulten, hogy hátrahőkölve egy nyomába siető hölgyet véletlenül elgáncsolt, és az illető kalapdobozának, valamint kézitáskájának társaságában, szép hosszában elnyúlt egy pocsolya kellős közepén. Az újságírók, tettük következményétől meg-rémülve, elmenekültek. A lord nem tudta, mit tegyen. Búvárkodásai közben az adott helyzettel

analóg eset nem fordult elő. A jól öltözött hölgy feltápászkodott, és mint valami vértanú nézett a tudósra.

- Bocsánat... - hebegte a lord -, minden kárát megtérítem... Lord Bannister vagyok.

- A tudós! - kiáltott a hölgy lelkesen, megfélemlítve a kéményseprőszerű átalakulásról. - Igazán örülök, hogy megismerhettem, Mylord.

- Részemről... - hebegte a tanár, és némi önuralommal megfogta a lelkes leány sártól csepegő, nyújtott kezét. - Én is örülök, illetve sajnálom...

Rettentő kínban igyekezett kievickélni a csődületből. Pedig eredetileg meg akarta várni, amíg felrakják az autóját. De már ezzel sem törődött. Igazán nagyon mérges volt erre az ügyetlen leányra. Lehet, hogy ezt is megírják a lapok. Ó, uram! Mit írnak meg a lapok?! Szerencsére a valóperét nem szimatolták meg. Csak ne lenne ismerőse a hajón. Ez nem volt valószínűtlen óhaj, miután Bannister a legkisebb dózisokban adagolta ismeretségét. Csak azzal ismerkedett meg, akivel szemben kényszerhelyzetbe került. Ugyanis jó ember volt, tehát kifejezetten barátságatlan nem tudott lenni.

Ez alkalommal nem volt szerencséje a hajón. Mint a komprimált Tíz Csapás, elsősorban Holler szerkesztő tűnt fel, széles arcával, arany csíptetőjével. Egy sajtónagy hatalom, azok közül, akik már többször méltatták a lord működését. És micsoda szerencsétlenség! Szintén Marokkóba utazik, mert mindig Afrikában tölti a szabadságát. Hollerrel legalább tíz percet kell beszélgetni, és miután a szerencsétlenség ritkán jár egyedül, a párizsi polgármester is ezzel a hajóval tér haza londoni látogatásából, szintén ismeri Bannistert, mert jelen volt, midőn a Sorbonne-on díszdoktorrá avatták, és így a tíz percet prolongálni kellett félórára, súlyosbítva egy koktéllal és a párizsi polgármester rendkívül szóbó élettársával. A szóbó élettársakkal szemben a lord különös ellenszenvvel viseltetett.

A polgármester örömmel újságolta, hogy valószínűleg őt is beválasztják abba a bizonyos erkölcsöket védő egyesületbe, amelynek lord Bannister védnöke volt. A lord kijelentette, hogy szerencsésnek érzi magát, ha a polgármester tagtársa lesz. Holler megígérte, hogy Párizsban félbeszakítja az utazását, és írni fog Bannister előadásáról. Legfeljebb repülőgépen utazik Marokkóba.

Néhány undok tolakodó autogramot kért. Ez is micsoda örület! Ezzel az autogrammal! Közben vigyorognak rá, és szemérmetlenül végignézik, mint aszfaltbetyárok a hetyke bakfist. Neki viszont nyájasan kell visszapillantania. Zúgott a feje, és verejték gyöngyözött homlokán.

- Látott ön már, Mylord, napfelkeltét a Csatorna felett?

Ezt a hülyeséget természetesen Holler kérdezte. És felelni kell rá. Nincs pardon.

- Már a napfelkeltét?... - tűnődött a tudós valami válaszfélén. - Még nem láttam. De azt hiszem, alkalmilag...

- Megbeszéltük Holler szerkesztő úrral - szólt közbe a polgármester -, hogy nem pihenünk le a hátralevő három és fél órára, hanem kora hajnalban megtekintjük a napot, amint ébred a Csatorna felett.

- Ugyanis mi természetbarátok vagyunk - indokolta rögeszméjüket a szóbó élettárs.

- Ennek igazán szívből örülök - sóhajtotta a lord komor arckifejezéssel.

- Lady Bannister nem vesz részt a vacsorán? - kérdezte a szerkesztő, mert közben megütötték a gongot, és a vendégek az ebédlőbe mentek. A tanár elpirult. Még csak ez hiányzott!

- A lady?... Azt hiszem... - tanácstalanul körülnézett. - Nem hiszem, hogy részt vesz a vacsorán...

- Jobb is lesz az út elején a fülkében... - jegyezte meg a polgármester.

„Micsoda hülyeség ez? - gondolta kínban, mint valami hazudozó elemista. - Mondhattam volna azt is, hogy a feleségem otthon maradt. De egyáltalán miért kell hazudoznom?”

...Vacsora közben mindenki igyekezett legalább egy szót váltani a híres tudóssal. Miután kiszédelt a fedélzetre, a polgármester karolt belé, hogy igen fontos ügyben egy másodpercre a kabinjába kérje. A fordulónál magnézium lobbant; Holler lefényképezi! A lord hagyta cipelni magát, zúgott a feje, karikák táncoltak a szeme előtt, és már attól sem ájult el ebben az érzéketlen, alvajáró állapotában, mikor a szóbő élettárs kigombolta előtte a blúzát, és megmutatta a bőrét, mert nyáron, ha csak a legkisebb mértékben megfogta a nap, tűrhetetlen viszketés kínozza, és utána hetekig nem képes húsételre nézni. Ez a trópusokon bizonyára gyakori tünet, és mit szoktak ott felírni ilyesmi ellen?

...Éjfél volt, mire lord Bannister betámolygott a kabinjába. Végre! Végre!

Kimerülten roskadt egy fotelba, elkészítette a teáját (ezt sohasem bízta másra), rágyújtott egy szivarra, és hogy zszibongó idegeit megnyugtassa, olvasni kezdett. Rövidesen, ott helyben, ülve elaludt, halálosan kimerülten.

...Ekkor kinyílt a fülke ajtaja, lila pizsamában az a bizonyos, kellemetlen körülmények között megismert hölgy lépett be hozzá, jó erősen megrázta a vállát, és így szólt:

- Evelyn Weston vagyok. Kérem, engedje meg, hogy itt töltsöm önnél az éjszakát...

HARMADIK FEJEZET

A kajüt romokban hever. A tanár tehetetlen, Evelyn alszik. A felkelő nap rossz megvilágításba helyezi őket. A fegyenc kitűnő referenciái dacára kénytelen más elhelyezkedést keresni. Corned-Beef jogos önvédelmet követ el egy sofőrön, és ezzel háziasságát bizonyítja. Gordon a lakásán keresi fel Buddhát. Evelyn lemondja Mr. Wilmington vacsoráját, és megteríti.

1

Mikor Evelyn hosszas tisztálkodással megszabadult a rátapadó sártól, besietett a szalonba. Maga sem tudta, miért jön zavarba a tanár jelenlététől. Érezte, hogy milyen kislányosan ostoba dolog ez; lesütni a szemét. Vacsora után azonnal a kabinjába ment. Lefekvéshez készült, de utóbb mégis odaült az ablakhoz, és olvasott.

Először életében ült hajón. A Csatorna, mint általában, most is kissé hullámos volt. Szédülni kezdett. Letette a könyvet, hogy sétáljon néhány lépést a friss levegőn. A fedélzeten senki sem tartózkodott rajta kívül. Nyomasztó, borús éjszaka nehezedett a Csatornára.

Egészen a hajó tatjáig sétált, és miután kissé jobban lett, elindult visszafelé. A hajó, mintha egyedül utazna rajta, kihaltnak látszott. Sehol egy utas vagy matróz. Sietett. De mielőtt a kabinjához érhetett volna, hús lépés sem választotta el a fülkájától, megtorpant.

Egy ember állt az ajtaja előtt! A fegyenc!

Szívére szorította kezét. Mit csináljon? Nevetséges... Hiszen nem fogja megtámadni ez az ember itt a hajón! Hiába igyekezett azonban megnyugtanni magát. A két nap izgalmas eseményei, a szokatlan tengeri út, az egyedüllét hisztérikus állapotba hozták. Egész testében remegett...

A hatalmas, kopasz ember szétterpesztett lábakkal állott, és a cigaretta fénylő paraszánál egy másodpercre eltorzult orrának körvonalai is kirajzolódtak.

Hirtelen elhatározással megindult. De az az ember, pontosan ott az ajtaja előtt, mozdulatlanul szembefordulva áll...

Mit csináljon?... Istenem!

Közvetlen mellette egy kabin kivilágított ablakára figyelt fel. A rettegéstől összekocant a foga, és már nem remegett a teste, hanem görcsösen rázkódott. Jóformán öntudatlanul, a pánikba jutott ember ösztönösségével benyitott ebbe a fülkébe.

- Evelyn Weston vagyok. Kérem, engedje meg, hogy itt töltsöm önnél az éjszakát... Üldöznek!

2

Azt hiszem, a tanárt az sem lepte volna meg jobban, ha a londoni lakásában merengő, kitömött rinocérosz lép be a kabinjába, hogy egy barátságos pókerre invitálja, ha nem alkalmatlan a személye... Ez különben is a jobbik eset lett volna Bannister számára, mert egy kártyás rinocéroszsal szemben talán könnyebben találja el a megfelelő hangot, mint ezzel a hölgygel itt, lila pizsamában, akit Evelyn Westonnak hívnak, papucsban van, és üldözik.

Elsősorban úgy vélte, hogy leghelyesebb, ha azonnal felemelkedik, azonban átkozottá tette a helyzetét régi haragosa, a teáscsészék kiterjedt családjának egy tagja, amely megragadva a kellő alkalmat, nyomban a földre zuhant. De az asztalkendő, ez az undok polip, közben a gombjára csavarodott észrevétlenül, rojtjaival, ettől azután elindult a cukortartó, a borsesz-főző, és végül a könyv, mint valami Dugovics Titusz, magával rántott egy rumosüveget a mélybe.

Ilyen még egyszerűen nem volt!

A nő jött, és a helyiség berendezése romokban hevert. Széttörő tárgyak haldokló csörömpölése töltötte be a kabint, és a kiborult porcukor csendesen agonizált egy rumtócsában a szőnyegen.

- Mivel szolgálhatok? - kérdezte lord Bannister csüggedten.

A leány szomorúan meredt a kabin egykori berendezésére.

- Kérem... engedje meg, hogy itt töltsöm az út hátralevő részét. Hiszen nemsokára megérkezünk... Üldöznek...

- Talán a kabinjához kísérem...

- Nem, nem! Nem engedem, hogy kilépjen... hogy miattam önt is... bántsák! Gyilkosok lesnek rám! Az egyik hat évet ült most... Bocsánat... máris megyek - és elindult...

A tanár látta, hogy a lány reszket. Nem engedte kilépni a kabinból. Megfogta a kezét. Jéghideg volt.

- Üljön le, kérem. Mindenekelőtt igyon egy korty whiskyt.

Miután leült, és megkóstolta a whiskyt, kissé nyugodtabb lett. Lord Bannister viszont annál nyugtalanabb.

- Nem tartom ezt... egészen elfogadhatónak - mondta.

- Egy gyilkos üldöz... Itt áll kint... nem merek a kabinomig sem menni... - hebegte Evelyn.

- Na de hát az én kabinomban nem maradhat így... reggelig. Ezt úgy az ön jóhíre, mint az én felfogásom tiltja!

- Igaza van, Mylord... - Elindult az ajtó felé, de olyan szánalmas volt félelmében, olyan siralmasan gyáva, hogy a tanár eléje állt.

- Így nem engedem el. - Idegesen járkált, és néhány pennyt csörgetett a zsebében. - Azt hiszem, nincs abban semmi, ha ilyen izgatott állapotban egy orvos társaságában tölt néhány órát. Tessék, foglaljon helyet. Nemsokára hajnal lesz, és Calais-ba érünk. - Nem túl barátságosan mondta ezt, és még hozzátette, hogy: - Ne vegye rossz néven, ha ideges vagyok. De hát, végre is... egy gentleman élete nem átjáróház.

Kissé dühös volt. Egyszerűen leült az asztalhoz, felütötte a könyvét, és olvasni kezdett. Evelyn nagyon szégyellte magát, és szomorúan figyelte Bannistert. Azután letérdelt a szőnyegre, és látogatásának következményeit kezdte szedegetni. A tanár önkéntelenül odapillantott. Hm... úrinőnek látszott. Pedig bizonyára valami kalandor vagy még rosszabb.

- Ne fáradjon - mondta -, reggel a boy eltakarítja.

- Tanár úr... én igazán végtelenül sajnálom...

- Kérem, most már nyugodjunk bele. Ez a pár óra majd elmúlik, és remélem, nem lesz pletyka a dologból, mert azt nem szeretném. Tulajdonképpen mit akarnak magától, miss Weston?

- Egy régi családi ékszer után kutatok. És egy gyilkos, aki véletlenül értesült az ékszer rejtekéről, állandóan a nyomomban van.

- Nagyon sajnálom. Általában sajnálom az embereket, hogy annyi szenvedést és erőfeszítést pazarolnak mulandóságokra. Pénz, családi ékszer... Ha tanult volna filozófiát, kisasszony, akkor tudná, amit Arisztotelész mondott: „Ami nem örök, az nem igaz.”

- Én tanultam filozófiát, Mylord, de sajnós, úgy tudom, hogy ezt nem Arisztotelész mondta, hanem Hermész Trismegisztosz.

Kínos szünet támadt. Őlordsága mindig tudta, hogy a filozófia gyenge oldala. Éppen ezért jobban fájt balfogása, mintha olyan pontján éri a dőfés, ahol védettebbnek érzi magát.

Kimérten felelt:

- Az időpont nem alkalmas tudományos eszmecsereére. Különben is úgy tudom, hogy nem ez okból látom magát vendégül nálam.

És újra a könyv fölé hajolt. Egy gentlemannek kötelessége megvédeni állítólagos veszélyben levő hölgyeket, de társalognia nem kell velük. Különösen, ha ezek egy világhírű tanár filozófiai idézetét kijavítják. És még különösebben akkor, ha elég vakmerőek ahhoz, hogy igazuk is legyen. Evelyn ijedten ült le Bannister mögött az egyik karosszékbe. Nem szólt többé.

A tanár a könyvbe nézett, de nem olvasott. Dühös volt erre a nőre. Már másodszor viharzik így át a nyugalmán, hirtelen felfénylő, élénk szökeségének villámlásával. Mint a ciklon!

A ciklon!

Ez a helyes hasonlat. A tanár már átélte azt a fülledt, trópusi szélcsendet, mikor a falevelek lomhán rezdülnek, forró nyugalom feszíti a levegőt, és egyszer csak jön a forgószeél!

Vajon mit csinál most a lány? Azért lassanként belátta, hogy kissé túl ridegen bánik ezzel a bölcsészetben járatos égháborúval. Bizonyára szomorúan ül itt mögötte, valószínűleg sír, és moccanni sem mer.

Megfordult, hogy egy barátságos szót szóljon vendégéhez.

Evelyn aludt.

Nyitott szájjal, a támla sarka mellett lebillent fejjel, úgy aludt, mint valami hatalmas csecsemő.

A tanárnak el kellett ismerni, hogy ez a lány nagyon szép így.

Errenézve dörmögött valamit, azután tovább olvasott, időnként egy nyugtalan oldalpillantást vetve Evelyn felé. De az rendületlenül aludt. Nagyon fáradt lehetett.

3

Másfél óra múlt el így. A lány szabályosan lélegzett, a tanár szabálytalanul olvasott.

Hajnalodott.

Bannister nyugtalan lett. Nemsokára megérkeznek Calais-ba. Legfőbb ideje, hogy a leány a kabinjába menjen, mielőtt a többi utas felébred, és megélnékül a fedélzet...

- Miss Weston!

A lány ijedten ugrott föl. Egy pillanatig nem tudta, hogy hol van. Azután úgy látszott, nagyon elszégyelli magát. Csak az utóbbi két nap rendkívüli eseményei zaklathatták fel annyira az idegrendszerét, hogy ilyen nagymértékben eltúlozta éjszakai találkozását Gordonnal.

- Kérem, tanár úr, bocsásson meg.

- Tisztában vagyok a mai nők idegrendszerével - felelte legyintve. - Most szépen menjen a kabinjába, nehogy észrevegyék.

Az ajtóig kísérte Evelynt, és a leánnyal együtt kilépett. Ekkor történt a katasztrófa. Az ördög sem tudta volna jobban kiszámítani! Pontosan a kajüttel szemben, a korlátnál állott a polgármester, bőbeszédű hitvesével, Holler szerkesztő társaságában, várakozva a nap felkeltére. Evelynt és a tanárt nyomban meglátták. Meglátta a polgármester, beszédes hitvese, Holler szerkesztő és a nap azon frissen, ahogy felkelt a Csatorna felett.

Evelyn lila kimonóban volt. A tanár egy izgalomban... Néhány pillanatnyi csend támadt, azután a polgármester szólalt meg harsányan.

- Hát mégis meglekint a napfelkeltét, Mylord? Sőt, amint látom, lady Bannister is tisztelője a természetnek?!

Közben Holler lefotografálta őket, mellén függő Kodakjával, miután a Csatorna felett ébredő nap éppen a bambán néző ifjú párra tűzött. A következő pillanatban már odalépett hozzájuk, hogy bemutatkozzék.

- Örülök, hogy megismertem, lady Bannister. Holler szerkesztő...

A polgármester is bemutatkozott, szóbő élettársával együtt. Egy pillanatig sem gondoltak arra, hogy a tanár kabinjából kilépő hölgy más is lehet, mint a felesége. Evelyn nem mert szólni, és lord Bannister is csak hebegett. Mire magukhoz tértek, a három kellemetlen természetbarát már tapintatosan távozott, miután az ifjú pár zavarát arra magyarázták, hogy lady Bannister hálórúhában volt. Egy úrihölgy nem szeret így mutatkozni. Holler rosszul tette, hogy odament, mondta a bőbeszédű hitves.

- Most valami bajt csináltam... - szólt rémülten Evelyn, mikor kettesben maradtak.

- Kedves kisasszony, ön olyan, mint a ciklon, csak valamivel veszélyesebb. Tudja kérem, hogy mit tett? Én nemrégén váltam el a feleségemtől! A lehető legnagyobb titokban. És ezek most azt hiszik, hogy maga a feleségem. Természetesen meg kell magyarázni nekik nyomban a tévedést...

- De Mylord! Akkor mit gondolnak majd rólam? És mit gondolnak önről! Remélem, gentlemannel van dolgom, aki tudja, mivel tartozik egy hölgy jó hírének.

- Sajnálom, kisasszony, de nem nősülök többször.

- Ilyen radikális megoldásra én sem gondoltam. Azt hiszem, elég lesz, ha Calais-ban együtt szállunk ki a hajóból. Hiszen azonnal megérkezünk. És addig csak higgyék, hogy a felesége vagyok. Így önről sem derül ki, Sir, hogy elvált. A kikötőben azután, ha elmentek az ismerősök, megköszönöm a kedvességét, és ígérem, hogy nem lát többé.

- Kezet rá!

Most már igazán csak a kikötőben következett néhány kínos perc, mialatt a szerkesztő úrtól meg a polgármestertől búcsúzkodtak, és ezek Evelynt állandóan „Mylady”-nek szólították, amitől a tanár másodpercenként elpirult. De végre egyedül maradtak. Bannister várta, hogy partra tegyék az autóját. Néhány nap előtt vásárolta a remek Alfa-Romeót. Evelyn a párizsi gyorsra vitette a poggyászát, azután elbúcsúztak.

- Igazán köszönöm, és nagyon szégyellem magam - mondta Evelyn.

Azután lassan, szomorúan elment.

A tanár utánanézett. Vajon ki lehet ez a lány? Nem mindennapi nő, az bizonyos. És igazán nagyon kedves. Szinte hiányzik... Szép kis felfordulást csinált az életében. Most már Párizsban hazudozhat mindenfélét arról, hogy hol hagyta a feleségét. És Bannister gyűlölte a hazugságot. Elsősorban azért gyűlölte, mert szerinte kényelmetlenné teszi az ember életét, és a tanár szeretett kényelmesen, nyugodtan élni. Azért kedves nő...

És újra maga előtt látta, ahogy ott aludt, mint valami hatalmas csecsemő; nyitott szájjal, félrebillent fejjel.

4

Evelyn szomorúan gubbasztott a pullmankocsi sarkában. Míg a tanár közelében volt, ha csak néhány órán át is, de érezte, hogy milyen az, ha egy férfi áll a szegény üldözött leány mellett. Most megint nem volt senkije.

Kevesen utaztak. Sikerült olyan szakaszt találnia, ahol rajta kívül nem ült senki. Vidám szántóföldek, ritkás facsoportok váltakoztak a vonat mentén, amely gyorsaságának gőgjében megvető füttyel rohant el a kisebb megállóhelyek mellett.

Becsapódott a fülke ajtaja.

- Szabad, kérem?

Egy hatalmas ember lépett be. Kopasz volt, és az orrát régi sebhely nyoma torzította el. Csodálatosképpen Evelyn most nem ijedt meg annyira. A rémület, amely a hajón elfogta, inkább a kimerült idegek játéka volt, mint valóságos gyávaság. Azért félt ettől az embertől most is, de nem olyan nagyon.

Biccentett, mint aki felel a kérdésre, de elutasítja az ismerkedést. Azután ismét kinézett az ablakon.

Néhány kecske harapdálta a töltés szegényes fücsomóit.

- Helytelenül teszi, miss Weston, ha elzárkózik attól, hogy beszéljünk. Nem árt megismerni azokat, akik benne vannak a játszmában.

Hűvösen, nyugodtan fordult a beszélőhöz.

- Nem kívánom az ismeretségét, miután ismerem már. Ön Charles Gordon fegyenc, aki nemrégén szabadult Dartmoorból, és most megkísérli, hogy a néhai Jimmy Hogan hagyatékát elrabolja. Ezt nevezi röviden játszmának?

A fegyenc mosolygott.

- Ha el akarnám rabolni a Buddhát, akkor óvakodnék attól, hogy ismeretséget kössek önnel, és így büntény esetén nyomban gyanúsítottat is tudjon produkálni a rendőrség számára.

Ez logikusan hangzott.

- Mit akar tehát?

A férfi elővette a cigarettatárcáját.

- Megengedi, miss Weston, hogy rágyújtsak?

- Tessék.

- Egyezséget ajánlok. Az én tapasztalatom és leleményességem komolyabb esélyt jelent, mintha egyedül fog hozzá a szobor felkutatásához. Mert ugyebár, bizonyos fokig a bűnözés eszközeivel kell megkeríteni a gyémántot. Az ékszer ugyan jogos tulajdona, és törekvése nem éppen törvényellenes, de hozzá kell jutnia egy szoborhoz, ami másé, még akkor is, ha a belsejében az ön holmija van. Nem hiszem, hogy ezt a tényt közölné a Buddha birtokosával, tehát a célhoz vezető út mégiscsak a megtévesztés, esetleg lopás. Szerénytelenség nélkül mondhatom, hogy mint bűnöző, kitűnő eredménnyel működtem eddig, és elsőrangú referenciákkal szolgálhat rólam a Scotland Yard. Enyhén szólva gyerekség lenne visszautasítani ajánlatomat, amelyet természetesen ötvenszázalékos alapon képezek el.

- Ha jól értem, társulni akar velem?

- Úgy van.

- Beszélhetek őszintén?

- Mesterségemmel ritkán jár együtt a túlfinomult lelkiállapot.

- Helyes. Tehát akkor vegye tudomásul, hogy nincs a világon olyan gyönyörű ékszer vagy olyan hatalmas örökség, amiért én egy gazemberrel társulnék.

A fegyenc elmélázva nézett ki az ablakon, és lassú, mély szippantásokkal cigarettázott.

- Nem tudtam, hogy maga ennyit ad az etikettre.

- De most már tudja.

- Az ügynek van még egy szemszöge, amely figyelemre méltó. Én természetesen hozzá akarok jutni a szoborhoz akkor is, ha nem fogadja el az ajánlatomat. Törekvésem közben nem válogathatok az eszközökben. Lehet, hogy kirabolom magát, leütöm, megölöm vagy ilyesmi... Vége is az üzleti tisztesség nem kötelez semmire, ha nem állapodunk meg.

- Könnyen lehet. És miután ezt megbeszéltük, üljön át, kérem, egy másik fülkébe.

- Csak még egyet mondanék...

- De ugye ez biztos?

A fegyenc arca kissé ibolyaszínű lett a dühtől.

- Komolyan azt hiszi, hogy harcolhat ellenem?! - kiáltotta. - Amint látja, anélkül hogy az eladási napló birtokába jutottam volna, magával együtt útban vagyok a cél felé!

- Mert nyomon követett!

- Ezentúl is követni fogom.

Evelyn vállat vont.

- Remélem, hogy sikerül becsapnom előbb-utóbb. De ha nem, akkor legyen magáé a gyémánt...

- felemelkedett -, azt akarja, hogy meghúzzam a vészféket?

- Nem. Máris megyek. Csak közlöm, hogy okosabban teszi, ha ideadja a birtokában levő eladási naplót. - Azt már nem mondta, hogy a vámvizsgálatnál megfigyelte, mikor Evelyn poggyászát felnyitották, és látta a kisebbik, sárga bőröndben a könyvet. - Ez esetben ötven százalékot ajánlok fel...

- Hármat számolok, azután meghúzzom a vészféket.

A fegyenc, mint önérzetes szereplők az operett fináléjában, összevágta a bokáját:

- A viszontlátásra.

- Egy... kettő...

A fülke ajtaja becsapódott.

A fegyenc egy távoli, harmadosztályú szakaszban megkereste a barátját. Ugyanis két régi cinkosa társult be az ügybe, és vele jöttek Londonból.

- A lány makacs - közölte első számú cinkosával. - Ahogy megbeszéltük, Rainer.

Rainer egy szomorú arcú, cvikkeres, ősz úr, aki kereskedelmi utazónak látszott, holott rablógyilkos volt, siránkozó, kedvetlen hangon felelt:

- Jó, jó... majd elintézzük. Nincs egy mai újság magánál véletlenül?

5

...Evelyn belülről nem fogadta olyan biztonsággal a fegyenc szavait, mint ahogy mutatta. Nagyon valószínűen hangzott, hogy nincs sok esélye sikerrel küzdeni Charles Gordon ellen, aki rablógyilkolás terén elsőrangú referenciákkal rendelkezik.

De mit tegyen? Társuljon jogos örökségének megszerzésére egy rovott múltú egyénnel? Tanácskozzon egy gyilkossal? Mit is szokott mondani Bradford bácsi? „A tisztesség olyan, mint az igazi úriszabó: nem ismer alkut.”

Lesz, ami lesz! Harcolni fog!

Mindenütt van rendőrség, mindenütt akad gentleman, aki adott esetben megvéd egy hölgyet. És ha nem? Jöhet újra a szegénység.

Végre is mit tehetnek ellene?

...Mikor a vonat befutott Párizsba, megkapta a választ erre a kérdésre is. Alacsony, ősz csomaghordó ragadta meg elsőnek kisebbik, sárga bőröndjét, és rohant a kijárat felé. Evelyn a másik poggyász mellett várt rá, hogy ismét jelentkezzék.

De a csomaghordó még jó tíz perc múlva sem tért vissza. Egyáltalán, ez a csomaghordó soha többé nem tért vissza. Elvitte a sárga bőröndöt, amiben az eladási napló volt. Ha Evelyn ismeri történetesen a harmadosztályú utasokat is, akkor tudta volna, hogy a csomaghordó Rainerrel azonos, aki közvetlenül érkezése előtt, egy sapka és egy zubbony segítségével átváltoztatta külső megjelenését, hogy elég megtévesztő legyen a rögtönzött szerephez.

„Még jó - gondolta Evelyn -, hogy az eladási naplóból kiteptem a fontos lapot, és az írómappámba tettem, a nagyobbik bőröndömbe.”

Gordon már nem találta ilyen jónak az esetet, mikor szorgalmasan végiglapozva a naplót, éppen az a lap hiányzott, amelyen a május havi feljegyzésekkel együtt a Buddha eladásának dátuma is szerepelt.

- Nem értem - mondta Rainer, miután néhány percig figyelmesen szemlélte, amint Charles Gordon két öklével a homlokát üti -, miért ilyen ideges? Továbbra is szemmel tartjuk a leányt, és kész. Majd csak kiderül előbb-utóbb, hogy kit keres Párizsban, és annál lesz a gyémánt.

- Ó, maga optimista! Honnan tudja, hogy legközelebb nem fog becsapni bennünket?

- Gondolom. Jelenleg Corned-Beef követi. Talán a legközelebbi lépésnél már nem is lesz a címre szükség, amit nem ismerhettünk meg, mert maga néhány órával később szabadult. Ez az átka a fegyházéletnek: az ember nem távozik az intézetből akkor, amikor éppen kedve tartja. Hol ebédel?

A fegyencet olykor idegroham környékezte Rainer váratlan és általában hétköznapi kérdéseitől.

- Köszönöm! Én már jóllaktam!

- Akkor ajánlom, hogy igyon kávét a Café Rome-ban, de az emeletre menjen, mert ott egy török nő főzi, és... Na! mit dobálózik?!

Hajszálynaira a feje mellett repült el egy nagy könyv. Ebéd után Rainert felhívták a Café Rome-ban telefonon:

- A hölgy negyvenféle járműre szállt fel - jelentette Corned-Beef -, úgy látszik, sejtette, hogy követik, és így akart lerázni mindenkit a nyomából. Természetesen nem sikerült. Végül a rue Mazarin 7. alá ment, onnan a rue Salpetrière 12-be, a „Columbus” utazási iroda igazgatójához. Most bent tárgyal, én a szemközti fülkéből beszélek, látom, ha közben kijön, és tovább is a nyomában maradok. Mondja meg Gordonnak, hogy a rue Mazarin 7. alatt özvegy Mrs. Brandes iránt érdeklődött a leány, és megtudta, hogy csak Edward Wilmington, a „Columbus” iroda igazgatója lakik ebben a lakásban. Vagy nála van a szobor, vagy általa lehet a nyomára akadni. Jó lenne, ha Gordon felkeresné ezt a Wilmingtonot, és egyenesen a szobor felől érdeklődne.

- Jó. Mindent elmondok Gordonnak. Nemsokára itt lesz.

- Megyek! A nő kijött...

- Halló!... Várjon...

- Mit akar?

- Nem tudja véletlenül: lesz ma lóverseny?

Corned-Beef szó nélkül letette a hallgatót.

6

A rue Mazarin 7. számú házban szomorú felvilágosítás várta Evelyn. Brandes hadnagy édesanyját fél esztendeje már, hogy eltemették. Nemsokára a leánya, Mrs. Wilmington is meghalt. Azóta az igazgató egyedül lakik a lakásban. Szerencsétlen embernek tartják. Anyósát és feleségét veszítette el rövid idő alatt...

Evelyn eleinte sokféle járműre szállt át, hogy ha követi a fegyenc, ilyen módon eltűnjön a tolongó utasok között. Néha hátrafordult, de egyszer sem látta Gordont.

Úgy látszik, sikerült lerázni!

Pedig tévedett.

Ugyanis Corned-Beef állandóan a sarkában volt. Ezért Evelyn hiába nézett hátra, a fegyencet sohasem pillantotta meg. Viszont azt a zömök, monoklis, rikító ruhájú embert, aki a túlsó járdán egy kisgyermek labdáját adta át atyai mosollyal, nem ismerte. Pedig ez a nyájas úr volt Corned-Beef, akit azért neveztek el a fagyasztott marhahúsról, mert hideg volt és buta.

A rue Mazarinról Evelyn azonnal a „Columbus” utazási irodába sietett, és rövidesen Wilmington úr előtt ült.

Az igazgató sovány, finom modorú, választékosan öltözött, feltűnően kék szemű, őszes hajú és ehhez képest fiatalos külsejű ember volt. Ez hát a szerencsétlenül járt Brandes hadnagy sógora, és könnyen lehet, hogy az egymillió font értékű szobrocska tulajdonosa is.

- Evelyn Weston vagyok.

- Mivel szolgálhatok, miss Weston?

- Egy régi családi emlék után kutatok. Négyzetű, díszes kis doboz, amelyen egy kerámiából készült, lehajtott fejű Buddha-szobor ül.

- Ismerem ezt a figurát.

- Úgy tudom, Brandes hadnagy úr vásárolta tizenöt év előtt, és később Mrs. Brandeshez került, aki nemrégiben elhunyt...

- Már sejtem, miről van szó. Néhai anyósom műtárgyai között lesz ez a kerámia. Szegény, szerette az ilyen díszműveket. Most az én lakásomban van minden holmija.

Evelyn akadozva beszélt, mert szaporán kellett lélegzetet vennie izgalmaiban.

- Igen, igen... Szeretném megvásárolni a szobrocskát... Egy régi családi...

- Nagyon sajnálom, miss Weston, de a boldogult anyósomtól örökölt emléket nem bocsátom áruba.

- Szóval, megvan önnek ez a Buddha-szobor?

- Anyósom szerette a műtárgyakat, és sok ilyen csecsebecsét hagyott rám. Csupa kedves családi emlék, és egyetlen darabtól sem válok meg semmi áron. Ilyesmi angol úri családoknál nem szokás...

- Úgy tudom, hogy ezek a dolgok Brandes hadnagy úr birtokában...

- Szerencsétlen sógorom emlékét még kevésbé szeretném bolygatni. Sem a Buddha-szobor, sem más holmi nem eladó. - Közben telefonhoz hívták, és valakivel találkát beszélt meg estére, azután utasította a gépirónőjét, hogy rendeljen Félix Potainnél kétszemélyes hideg vacsorát. Azután már kissé ridegen utasította vissza Evelyn kérését. A lány tehát még azt sem tudta meg, hogy valóban birtokában van-e Wilmington a keresett Buddha-szobornak?

Valószínűnek látszott, hogy a szobor, ha még megvan, akkor ott áll valahol Wilmington lakásában.

Csüggedten ért ki az utcára. Tehát itt, a cél előtt torpan meg tehetetlenül. Ebbe nem nyugszik bele! Lehet, hogy az öreg fegyenc szelleme hirtelen segítségére sietett, vagy ami valószínűbb: bölcsész létére véletlenül egy praktikus ötlete támadt! Nem! Ezerszer nem! Megtalálja a módját, hogy bejusson Wilmington lakásába. Betör!

Megborzadt...

A közeli telefonfülkéből felhívta Félix Potaint.

- Itt „Columbus” iroda, Mr. Wilmington titkárnöje. Főnököm nevében az imént kétszemélyes vacsorát rendeltem... Igen, igen... rue Mazarin 7... Hát kérem, a megrendelést szíveskedjék törölni... Valószínűleg holnap... Köszönöm...

Letette a hallgatót.

Most a fülke üvegén keresztül egy embert pillantott meg a túloldalon. Alacsony, kövér úr volt, rikító ruhában, monoklival... Már harmadszor látja ma... Az előbb a rue Mazarinon egy kisgyermeknek a labdáját adta át...

Nyomban tisztában volt vele, hogy őt követi. Ó, milyen ostoba volt. Hiszen valószínű, hogy a fegyenc keres majd egy embert, akit ő nem ismer, és így nyugodtan követheti, anélkül, hogy sejtene...

Akár őt követi, akár nem, meg kell szabadulnia ettől az embertől.

Kilépett a fülkéből. Mintha észre sem vette volna Corned-Beefet, sietett tovább. A sarkon taxiba ült, és bemondta a szállója címét. Később kinézett a kocsis hátsó ablakán. Egy autó követte. Valószínűleg a rikítóruhájú ül benne. Előreszólt a sofőrhez:

- Monsieur... Itt van tíz frank... Egy aszfaltbetyár követ taxin. A legközelebbi sarkon forduljon be, és fékezzen annyira, hogy kiugorhassak. Azután menjen egy ideig cikcakkos úton, csálja maga után az üldözőmet.

A sofőr vigyorogva vette át a pénzt. A legközelebbi saroknál befordult, és nyomban fékezett, de nem állt meg.

Evelyn kiugrott az autóból, és egy kapu alá futott.

A sofőr beletaposott a gázpedálba, és tovább siklott.

Mindez két másodperc alatt történt. A másik kocsis Corned-Beeffel máris bekanyarodott utánuk. A csel sikerült. Az üldöző gyanútlanul figyelte az előtte haladó autót, amelyből az imént ugrott ki Evelyn. És mert az üres taxi sofőrjének úgymint szüksége volt egy olajcsapra, miután sokszor lazult meg a tartályon a sróf, kikocsikázott, nyomában Corned-Beeffel, egy olcsó műhelyhez, a vincennes-i kapun túl, kis híján a Père-Lachaise nevű világhírű temetőnél.

Corned-Beef itt már sejtette, hogy baj van. Kiszállt, visszaküldte a taxiját, és a másik kocsihoz sietett. Ez csakugyan üres volt.

- Hol a hölgyutasa? - kérdezte a sofőrt.

- Nincs a kocsiban?

- Nincs.

- Nézze meg jobban, talán elbújt az ülés alá.

- Hallja! Maga tréfál velem?!

- Pillanatnyilag még igen - felelte vészjóslóan a sofőr, és úgy emelt fel egy nehéz francia-kulcsot, mintha indián csatabárd lenne. Corned-Beef szeretett verekedni, és jelenleg a jogos önvédelem esetét látta fennforogni, de ilyen módon nem sokat tudna meg az emberétől, tehát jó arcot csinált az ügyhöz.

- Nézze, barátom, itt van tíz frank...

A franciakulcs csendesen lehanyatlott, és rézbőrű jellegét ismét elveszítve, közhasznúan függött a vezető kezében.

- Szóval, hol szállt le a hölgy?

- Mikor a partról a Boul' Mich'-re kanyarodtunk, lassítottam, és kiugrott. Azt mondta ugyanis, hogy ön egy aszfaltbetyár. Én elhittem.

- És most, miután megismert?

- Most már biztosan tudom.

Corned-Beef értesült arról, ami fontos volt számára, tehát elhatározta, hogy megveri a sofőrt. Hiába! Jogos önvédelem, az jogos önvédelem, akkor is, ha nem sieti el az ember. Elvette tehát a sofőrtől a franciakuksot és félredobta, azután néhány percig ütlegelte, miközben nyakánál fogva, nyújtott karral jól a falhoz szorította, hogy rikító ruháját kímélje. Mivel így csak egy kézzel verhetett, hogy pótolja valahogy e fogyatékoságát, néha-néha ötletszerűen térden rúgta a taxi vezetőjét.

A műhely ősz tulajdonosa elhúzta közelükből az olajoskannát, és ráült, hogy mintegy páholyból szemlélje a tanulságos eseményt. Corned-Beef elengedte a vérző sofőrt, és két ujjával lefricskázott egy kis mészfoltot a kabátjáról.

- Komolyan úgy véli, hogy aszfaltbetyár vagyok?

A sofőr vért szipákkolt.

- Hm... most, hogy jobban megnézem, mintha háziasabb benyomást tenne az emberre.

- Helyes. Akkor vigyen el a Café Rome-hoz.

A tulajdonos átadta a megfelelő olajcsapot, benzint pumpált a tartályba, a sofőr a helyére ült, becsapta az ajtót, és megindult monoklis, rikító ruhájú vendégével a Belváros felé.

Corned-Beef izgatottan rohant be a kávéházba.

Rainer úr, a rablógyilkos, éppen egy főorvossal sakkozott.

- Bocsánat - mondta, mikor megpillantotta üzletbarátját, és felállt -, én jövök lépésre.

Miután végighallgatta a köpcös szomorú mentegetőzésektől hemzsegő előadását, így szólt:

- Érdekes! Gordon előre érezte, hogy a nő értelmesebb magánál. Szerintem vagy nem kezdő a hölgy, vagy maga öregszik. Úgy látszik, az idő vasfoga a szolid életmódú rablókat sem kíméli meg. Gordon elment abba a „Columbus” irodába, amelyikről maga telefonált. Itt megvárjuk. Ez a napirend.

- Ki hitte volna, hogy ilyen alattomos ez a lány - kesergett Corned-Beef.

- Tapintatlan eljárás volt egy jóhiszemű bűnözővel szemben. Ez igaz. Mondja, mit kér manapság egy taxi a Père-Lachaise-ig?

Gordon jött vissza izgatottan.

- A lány?

- Mr. Gordon - hebegte Corned-Beef - a leány megszökött... kiugrott a kocsiból.

Gordon a fogát csikorgatta.

- Ostoba! Most menjen, keresse meg lord Bannistert, és tartsa szemmel. Valószínűleg találkozik majd miss Westonnal. A tanár a Ritzben lakik, talán az ő révén újra megkapjuk a lány nyomát. Ide várok értesítést. Rainer, maga marad összekötőnek. Én megyek.

- Hová?

- A Buddháért. A rue Mazarin 7. alatt van a lakása.

- Legalább igyon előbb egy feketét - ajánlotta Rainer.

- Hülye.

Evelyn, miután megszabadult kísérőjétől, visszafelé ment a Szajna-parton. Egy régiruha-kereskedés előtt megállt. Nézegette a kirakatokat, azután bement.

- Fekete szobalányruhát kérek, és csipkés kötényt adjon hozzá, amilyen a kirakatban van.

Ott helyben átöltözött. Egy közeli kereskedésben kis fekete lakktáskát vásárolt, ebbe tette összehajtogatva saját ruháját. Mikor ezzel elkészült, keresett a közelben egy Félix Potain-féle csemegekereskedést. Ilyen Párizsban minden környéken van. Potainnél kétszemélyes hideg vacsorát csomagolt be, azután a rue Mazarin 7. számú házhoz sietett, és becsöngetett Wilmington lakásába. A takarítónő nyitott ajtót.

- Félix Potaintól vagyok. Vacsorát hoztam.

- Igen, tudom... - dörmogte a gazdasszony. - Tessék csak letenni.

- Ha megengedi, majd én megterítek, és elrendezem a tálakat. Egy Potain-vacsora csak úgy szép, ha szakszerűen szervírozzák...

- Tőlem...

Gyorsan és ügyesen megterített, elhelyezett mindent, közben a gazdasszony az egyik belső szobában piszmogott. Ezt az alkalmat használta fel Evelyn. Kisietett az előszobába, hangosan bevágta az ajtót, de nem ment el, hanem meghúzódott egy sarokban, a szekrény és a fal között. A takarítónő lassan kicsoszogott, megpróbálta a kilincset, hogy jól van-e bezárva az ajtó, és újra visszament. Félóra telt el. Besötétedett. Evelyn még mindig mozdulatlanul állt. Most az egyszer kedvezett a szerencse. A takarítónő kabátban, kalapban jött ki, kezében kis táskát és esernyőt szorongatott. „Úgy látszik, csak bejárónő, és most megy haza” - gondolta boldogan Evelyn. Úgy is volt.

Egyedül maradt a lakásban!

Besietett a szalonba, és meggyújtotta a villanyt. Félelmében és izgalmában lihegve kapkodott levegőért. A szalonban három vitrin állt, mindenféle csecsebecsékkel. Sorra nézte őket. A Buddha nem volt közöttük. Az ebédlő ajtaja nyitva állt, és Evelyn az ebédlőn keresztül belátott a túlsó szobába. Ennek a kisebb szalonnak most lassan kinyílt az egyik ablaka. Először két kéz jelent meg a párkány felett, majd felbukkant egy kopasz fej, eltorzult orral...

A fegyenc volt! Gordon!...

Evelyn megdermedt a rémülettől.

NEGYEDIK FEJEZET

Eddy Rancing nyomozni kezd, de csak hullafoltokat és külsérelmi nyomokat talál. Ezek nem érdeklik. Megismerkedik Viktóriával, a főkertész nejével, és bemutatkozik neki Mustár is, ez a bohém kérődző. Nem kell a „karlsbadi emlék”. Megfenyíti a szeszélyes Grétit. Egy gonosz manó törbe csalja. Átúszik a szomszédos községbe. Minden rossz, de a vége jó.

1

Mügli am See a Mügli-tó partján terül el, és arról nevezetes Svájcban, hogy a köztársaság legjelentéktelenebb helysége. Nyaralók és idegenek sohasem látogatják. Ide érkezett meg autóbusszal Eddy Rancing, hogy megismerje Wollishoff műszaki tanácsos urat.

Az ismerkedés nem ütközött különösebb nehézségekbe. Mialatt a vendéglőben vacsorázott, az ablaknál fegyelmezett sorokban, türelmesen tolongott a polgárság, mivel látni akarták az érdekes külföldit. Így azután csak rá kellett mosolyogni a legelső belépőre, jóságos, nyílt tekintetű, magas homlokú, ősz hajú úrra, akiről Rancing nyomban megállapította, hogy a helység bírása vagy természettudósa, és máris megismerkedtek. Az illetőről ugyan kiderült, hogy Guggenheimnek hívják, és átutazó halottkém, de ez végre is nem lehet akadály annak, hogy felvilágosításokat kapjon tőle.

- Ismeri errefelé az embereket, Guggenheim úr?

- Na... Az én körzetem, hát eléggé ismerem. Tavaly, amikor tífuszjárvány volt, hosszabb ideig dolgoztam itt.

- Ismeri Wollishoff urat?

- Mikor halt meg?

- Még él. Legalábbis úgy tudom...

- Akkor nem volt szerencsém hozzá. Általában itt csak halottakkal szoktam összejönni, meg a csemegekereskedővel. A feleségem rokona. De különben nem élek nagyvilági életet. A mesterségem elmélyülést kíván.

Néhány mondattal igyekezett propagandát csinálni a halottkémlés sokak által félreismert tudományának. Nem volt lélektelen szakmunkás. Hitt a mesterségében. Szerinte sok egyéniséget lehet belevinni, ha az embernek van érzéke hozzá, és nem fogadja el bírálat nélkül az ipar sablonjait. Nézzük például a hullafoltokat...

- Más alkalommal, kedves Guggenheim úr. Ne feledje el a szavát. Most elsősorban szeretnék megismerkedni Wollishoff úrral...

Guggenheim elszomorodott, de nem forszírozta tovább a tudományt.

- Wollishoff házában jártam egyszer. Őt személyesen nem ismerem. A ház mestert kezeltem lezajlott élete után. Bizonyos külsérelmi nyomok arra indítottak, hogy konzultáljak a csendőrről. Akkor jártam ott utoljára, mikor a páciens feleségét elvitték a külsérelmi nyomok miatt.

- És azóta?

- Azóta ül, mert kiderült a boncolásnál...

- Uram, a halottakat hagyjuk pihenni...

- Nagyon helyes. De előzőleg ne mulasszuk el megtekinteni őket. Mert az én elvem, uram: a boncolásig mindenki gyanús, aki él! Tavaly St. Gallenben...

Eddy Rancing sohasem tudta meg, mi történt Guggenheim úrral előző évben St. Gallenben, holott lehet, hogy ez a történet még érdekesebb volt a külsérelmi nyomokkal ékes házfelügyelő tanulságos eseténél is. Eddy Rancing fizetett és ment.

2

A kocsmá előtt gondolkozni kezdett, hogy miképpen állíthatna be az árvaszéki ülnökhöz. Két percet sem tűnődhetett, mikor megjelent egy lidércnyomásszerű szobalány, valószínűtlenül pisze orral, és fájó zápfoga következtében fél arcán hatalmas daganattal, úgyhogy golyvája és daganata között az arcából nem látszott más, mint orrának két roppant sötét ürege. Egyenesen hozzálépett.

- Viktória vagyok, Kratochwil főkertész felesége.

- Mit kíván tőlem?

- Az öreg Johann Wollishoff üzeni, hogy szeretne beszélni az úrral, de tessék majd nagyokat ordítani, mert süket a szerencsétlen egy kicsit. A bal fülére. Az influenza ment rá. Tavaly vágták is.

Ámulatlan követte a dagadt arcú lányt, aki rendkívül óvatosan járt előtte a sötét úton. Eleinte azt hitte, hogy ez praktikus, de miután ötödször lépett bokáig érő tócsába, már tudta, hogy Kratochwil főkertész felesége, Viktória azért megy előtte ilyen óvatosan, hogy a sötétben ne kerüljenek ki véletlenül egy pocsolját.

- Nem tudja, hogy miért küldte magát értem a tanácsos úr?

- Mi történt?

- Azt kérdeztem - ordította idegesen -, hogy miért küldte magát értem a gazdája?

- Mert a Helli nem volt otthon. Elment az újságokért Erlenbachba. Jár nekünk Zürichből a lap.

Puff!

Bokán felüli tócsába lépett.

- Tessék vigyázni, mert nedves az út - mondta Viktória, a főkertész felesége. - Jövőre lesz keramit. Már két városi embert zártak be, mert mindig ellopják. Most a Hütrich vállalta. Az biztos nem fogja ellopni, mert sokat volt bezárva.

Rettenetes lökést kapott hátulról... Egy tehén próbálta szabálytalanul előzni őket.

- Mondtam, hogy tessék vigyázni... Mustár, te betyár!!! Ez egy igazi bohém! Este jár haza, és mindig a gyalogjárón...

Hol van itt a gyalogjáró? - tette fel a kérdést magában kétségbeesetten Eddy, és felvette kalapját a sárból, mert a tovavonuló tréfás kérődző egy fidélis farklegyintéssel kiütötte a kezéből, és jót bökött hozzá.

Azért végül mégis megérkeztek a kastélyhoz.

Mikor belépett a gyönyörű, nehéz tölgyfa bútorzatú, régimódi ebédlőbe, elsősorban különböző nagyságú macskákat látott sétálni mindenfelé. Egy hatalmas, örökzöld cserép felett vörös

bóbitás papagáj gubbasztott, az egyik karosszékben negyvenöt év körüli, szemérmes pillantású leány hímzett valamit. Egy sasorrú, kopasz úr néhány megdöbbenő hosszú, ősz hajszállal, botra támaszkodva jött eléje, és egyenesen karjaiba zuhant Rancingnak, mert rálépett hálókabátjának földig érő övére. Néhány másodpercig kimerülten pihent a vendég karjaiban.

- Már ezerszer mondtam nekik, hogy vágjanak le belőle... Sajnálják az anyagot... Egyszer a nyakamat fogom kitörni!... Nagyon örülök.

- Részemről a szerencse.

- Ki küldte?

Ordított:

- Eddy Rancing a nevem!

Most odajött a lány.

- Gréte vagyok... - mondta. - Apával hangosan kell beszélni, mert kissé nagyot hall. Foglaljon helyet.

Leült. Wollishoff kisasszonytól megtudta, hogy tíz ember jött lélekszakadva az ivóból, miután meghallották, hogy a halottkémtől tudakozódik utánuk. Erre természetesen nyomban üzent érte a műszaki tanácsos. Később meghívták, hogy maradjon néhány napra a vendégük, sőt azt is megengedték, hogy a szobájába menjen, lemossa magát, és az időközben elhozott poggyászából tisztát vegyen.

Vacsora után barátságos ordítózással telt az idő. Az öreg két év előtt elvesztette a hang-erősítőjét, amivel egészen jól megértette, amit beszéltek vele. De nem volt szíve hozzá, hogy újat vegyen.

Végül tizenegy óra felé Eddy rátért jövedele céljára.

Ekkor már három macska aludt csendesen a lábain.

- Londonból jövök, műgyűjtő vagyok.

- Mit mond?! - kérdezte leányát az asztmás ember mohó lihegésével Wollishoff. Gréte felsikoltott:

- Műgyűjtő!

Az öreg megértően bólogatott:

- Nekem van egy unokaöcsém, az optikus!

Közben megérkezett a patikus, színigazgató és egy színpadi szerző, Maxl úr, aki több éve írta már Tell Vilmos című drámáját, és abból élt, hogy mint világlátott embert, szívesen fogadták mindenütt. A fiatalember ugyanis valamikor Brünmben járt, egy marhakereskedő megbízásából.

Később Eddy félrevonult Grétével. Grétének sápadt kis arca bizonyos fokig citromszerű volt. Kék maslit hordott a hajában, és ha mosolygott, úgy nézett ki, mint egy lemondott japán miniszterelnök, mikor a híradóban szerepel. Rendkívül csúnya volt, és fokozta ezt a tulajdonságát két hamis fogsora.

- Kérem, én néhány elhunyt angol keramikus műveit gyűjtöm. Értéktelen holmik alapjában véve, de minden embernek van valami bogara.

- Nekem mondja? Van egy nénikém, aki állandóan kezet mos. De nem tud leszokni róla. Mondja, mi jó van abban, kezet mosni?

- Szóval én műgyűjtő vagyok...

- De mondja, az istenért, mi jó van abban a kézmosásban?

Rancing közel állt hozzá, hogy megüsse a lányt.

- Régi kerámiákat keresek - ismételte bágyadtan -, és egy cég naplójából megállapítottam a rám nézve legfontosabb dísz tárgyak egykori vásárlóit. Az ön édesatyja tizenhét év előtt két kerámiát kapott Londonból, a Longson & North cégtől.

- Azokat biztosan ki is fizették!

- Ez magától értetődik. Nem is erről van szó. Többek között érdekelné az „Arató pár” - szándékosan mondta hozzá ezt a kerámiát is, hogy ne legyen feltűnő az érdeklődés -, továbbá egy kis, kazettára dolgozott szobrocska, az úgynevezett „Álmodó Buddha”.

- Jaj, azt elajándékoztam régen.

Rancing körül egyet fordult a szoba! Úgy érezte, hogy le kell ülnie. Ugyanakkor borzasztó fájdalom nyilallt a bokájába. Egy bosszúálló, megtiport macska valamennyi körmével hántolni kezdte a harisnyáját.

- Ejnye, Gürti! - mondta negédesen a lány. - Ez oly szeszélyes!

- Elajándékozta?! Jaj... Igazán szeszélyes...

- Elajándékoztam. Nem szeretem azt az „Arató pár”-t.

Most már az újraéledő remény narkózisában nem is érezte a bokáját pusztító macska szűnni nem akaró szeszélyét.

- És az „Álmodó Buddha”?

- Az egy ócska limlom. A hálószobámban van. Akarja? Kihozom.

- Ha lenne olyan kegyes...

Abban a pillanatban, amikor a leány eltűnt, a szeszélyes Gürti mintegy kétméteres, kecses ívben repült Eddy lábáról a fikuszok és örökzöldek állványa mögé. Egy sikoltó „miau” szakította félbe a kandalló körül üvöltözve fecsegő intelligenciát.

Azután jött vissza a lány!

Kezében a szobor! A Buddha! Egy kis zománcos dobozon ült, furcsán lehajtott fejjel, a köldökét nézve.

Nyúlt érte... A leány közömbösen átadta, és...

És azután ott van a kezében!

Az intelligencia is odajön nézegetni. És az öreg, Isten tudja, miért, süketnek képzelve Eddy, teli tüdővel ordította a fülkagylójába:

- Ez semmi! A Zürich téren ott áll egy dobogón Pestalozzi márványszobra, a feleségével!

- Az tényleg szebb - mondta a lány.

Eddy kezében ott volt a mesebeli kincset érő szobor a gyémánttal! Ha földhöz vágná, kigurulna cserepei közül a csodálatos ékszer. De akkor mindenki látná. Legszívesebben elszaladt volna vele.

„Nyugalom, Eddy - mondta önmagának -, zsenialitás és hidegvér.”

- Néhányfilléres szobor, de én nagyon szeretem az ilyesmit - magyarázta a lánynak. - Szívesen adok magának érte egy szép karórát, mert nem sértem meg azzal, hogy pénzt ajánljak fel.

- Nem adom oda a szobrot - felelte Gréte. - Ez a varrodobozom - és kinyitotta a szobor talapzatát képező, négyszögű kazettát. Pamut, gyűszű, kisolló és tű volt benne. - Ez különben is a mamáé volt. Emlék. Ezt nem adom. De ha vesz egy karórát, odaadom a karlsbadi poharat. Az is nagyon szép, és nem használjuk.

Hiába volt minden ígéret, rábeszélés, nem használt semmi.

Nem juthatott hozzá a Buddhához, amely a kezében volt. A korlátoltságnak és a csökönységnek olyan vegyülékével állt szemben, amely kilátástalanná tett minden további kísérletezést arranzve, hogy egyenes úton szerezzék meg a kerámiát. Gréte, régi szobrokra emlékeztető vigyorával, amely bármelyik tompasággal járó elmebaj kísérő tünete is lehetett volna, makacságának gránátmentes betonfedezékében elérhetetlenné tette a kerámiát!

4

Tehát más módot kellett kieszelni.

A dolog igazán egyszerű. A rendőri krónikák ismernek eseteket, midőn páncélszekrényeket raboltak ki, falakat törtek át és vasajtókat feszítettek fel. Milyen egyszerű ehhez képest egy süket műszaki tanácsos félhülye leányának tárva-nyitva álló szobájából elemelni egy hindu istent, aki mellékfoglalkozására nézve varrókészletet tartalmaz.

Legegyszerűbb módnak hitte, ha a lány harmadik emeleti szobájával szemben elbújik abban a lomtárnak használt fürkében, amelyet akkor vett észre, mikor Grétét a szobájáig kísérte.

- Ki lakik ebben a helyiségben? - kérdezte könnyedén.

- Mindenféle vacakok laknak benne - mondta nevetve Gréte. - És a kertészünk itt tartja a jobbik ruháját.

Kinyitotta kissé a lomtár ajtaját. A bejárat mellett függött a kertész jobbik ruhája. A jobbik ruha után ítélve, ez a kertész lehetett a köztársaság legtoprongyosabb polgára.

Ide fog elbújni!

Miután megcsókolta a leány kocsonyaszerű kezét, és becsukódott a hálószoba ajtaja, villámgyorsan besurran a lomtárba. Nagyon jól tudta ugyanis, hogy Gréte egy óra múlva lemegy a kamrába, mindenféle ételleket hoz magának, és eszik. Előző napon tette ezt a csodálatos megfigyelést. A lány alig evett vacsora közben. Csipegetett az ételéből, mint valami kismadár. Éjjel Eddynek fáj a feje, kisétált a kertbe, és az ablakon át véletlenül megpillantotta Grétét, aki a szalonban ült, szemtől szembe egy fél parizerrel és hihetetlenül sok hideg burgonyasalátával. Olyan nagy falatokat nyelt, hogy minden percben megfulladhatott.

Erre a megfigyelésre alapozta a tervét. Míg a leány este lemegy enni, addig besurran a szobájába, kiviszi a Buddhát, azután mindent itthagya, és szökik a zsákmánnyal. Éppen a szökés felett gondolkozott egy horpadt fürdőkádban, amely néhány kerti asztal és egy háromlábú szék társaságában a lomtár háttérét töltötte ki, mikor megjelent a kertész, hogy felvegye jobbik ruháját. Csendesen öltözködött az öreg bácsi, közben halkán dűnnyögött magában valakiről, aki azt hiszi, hogy a kertész Isten, és ha akarja, még az egyfilléres tulipánhagyma is kivirágzik. Az

illetőről, aki ezt hiszi, néhány egész súlyos becsületsértés jutott az eszébe, majd rosszabbik ruháját a szögre akasztotta, és távozott.

De az ajtót kívülről bezárta!

Micsoda pimaszság ez?!!

Ki hallott már olyant, hogy egy lomtárat bezárjanak?!?!...

Eddy előtt egy pillanatra fürdőszobává változott a kamra, mert úgy érezte a kádban, mintha forró zuhanyt kapna a nyaka közé. Kimászott. Az ajtó csakugyan zárva. Ablak sehol. Olyan éhes volt, mint egy farkas. Szeretett volna fejfel az ajtónak rohanni.

Később két öklét a padlás felé emelte és rázta, mintha a felette kitergetett lepedőket okolná az egészért. Hogy járhasson néhány lépést, félreállított az útjából egy majolika törpét.

A cigarettatárcáját a fogaival akarta szétmarcangolni, mikor rájött, hogy elfelejtett gyufát hozni. A hüvelykujjára véletlenül rácsattant egy egérfogó. Azután hallotta, amint a leány kisurran a szobájából, hogy az előző napról rezervált fél parízert további burgonyasalátával egyetemben elfogyassza. Majdnem felkiáltott, mert egy törött gyertyatartóra ült. Az imént félreállított gonosz kerti manó fejéhez vágta.

Végre reggel lett. Kulcs fordult a zárban, és megjelent az öreg kertész, hogy jobbik ruháját ismét kímélni kezdje. Még sötét volt, öt órára járhatott. Az őszi, borús, nyirkos hajnalban nedves föld szaga tódult be a nyitott ajtón át a lomtárba.

A kertész váratlanul meghökkent, és csodálkozva nézett a majolika törpére, amelynek fején frígiai sapkája helyett egy horpadt karos gyertyatartó pihent. Ezt a törpét ő tegnap este nem látta itt! A szakállas manó csak vigyorgott rejtélyesen. Hogy kerül előre a törpe? És miért egyensúlyoz egy gyertyatartót a fején?... Tartózkodik valaki a helyiségben?...

Eddig jutott gondolatban, és bizonyára nyomban kiugrott volna a folyosóra, de az utolsó hiányzó láncszem már nem jutott eszébe, mert teljes bizonyosságául annak, hogy a helyiségben valóban tartózkodik valaki, hatalmas ütést kapott a tarkójára, úgyhogy belezuhant egy kanapé csontvázának meztelen rugói közé, és fejével átütötte annak a képnek a vásznát, amely a mai Bern helyén a hajdani, csendesebb körülmények között éldegélő medvét és családját ábrázolta.

Nagyot kiáltott!

Egy inas, kezében a padlófényesítő viasszal, éppen befordult az emeleti folyosóra, meghallotta, és arra sietett. Rancing kiugrott az ajtón, és beleütközött! Az inas hanyatt esett! Vaksötét volt!...

Most már ketten kiáltottak teli tüdővel segítségért.

A lépcső alján megjelent éjszakai vászonneműjében a portás. Ennek Rancing, a nyolcadik fok magasságából, hirtelen szökelléssel a keblére borult. A földre zuhantak, és Eddy máris kint volt. Rohant a sötét kerten át!...

Mögötte az inas, kezében a padlófényesítő viasszal, a kertész rosszabbik ruhájában, és nyakán a Bern helyén tanyázó, kisebb állatsereglet festményével, utánuk a portás, éjszakai vászonneműjében. A szakácsnő, aki babonás volt, megpillantotta őket az ablakon keresztül, és hetekig betege volt a látványnak.

Váratlanul, tragikus módon, a szó szoros értelmében fordulat állt be a három üldöző javára. Egy szénásszekér kanyarodott ki a dülőútra, elvágva a menekülő útját.

Most mi lesz?

Be a sűrűbe! Mikor orrán-száján kényszerleszállást végzett az árok túlsó partján, az üldözők már csak pár lépésnyire voltak tőle. Cikkakban rohant a fák között, és egyszer csak kiért a tóhoz. Szép lassan leereszkedett a dermedt hideg vízbe. Teleszította a tüdejét levegővel, lebukott, és amíg csak bírta, a víz alatt úszott.

Az üldözők nem hallottak csobbanást, a derengő hajnalban simán terült végig előttük a víztükör.

Hazamentek.

Félóra múlva Eddy Rancing egy lankadt karcsapással megérkezett Schwacht bei Zungli am Seebe. A helység arról nevezetes, hogy már két ipartestületi elnököt adott az országnak.

Reggel volt. A nádasban békák kvartyogtak.

Rancing kékült testtel, csuromvizesen ült egy kövön, Schwacht bei Zungli am Seeben, és csendesen sírdogált...

ÖTÖDIK FEJEZET

Evelyn kénytelen indiszkréciót elkövetni. Huzat van, majd lövöldözés lesz, és végül sok embert elvisz a razzia. Mindenkit üldöznek, és mindenki üldöz mindenkit. A rablók kartellba mennek, majd a „Babkirály”-kocsmába. A trópusi vihar elsodor egy bankettet, és az ünnepelt hosszú autótúrára indul, frakkban.

1

Evelyn moccanni sem mert!

Valamelyik szobából tompa, előkelő kondulásokkal megszólalt egy óra. A fegyenc átlépett az ablakpárkányon. Gondosan leporolta nadrágjáról a meszet, amely mászás közben hozzátapadt. A helyzet most ez volt: Gordon nem is sejtette, hogy a leány itt van, míg Evelyn tudott az ő jelenlétéről.

A leány még idejében húzódott vissza az ajtófüggöny mögé. Mi lesz, ha találkoznak? Egyedül van a lakásban a fegyencsel, és még csak segítségért sem kiálthat, hiszen ő is betört!

Hallotta, amint reccsen a padló. A gengszter bizonyára egyik szekrénytől a másikhoz megy, és keresi az „Álmodó Buddhá”-t.

Mi lesz, ha megtalálja? Ha itt, a cél előtt kénytelen meglapulni, mialatt elrabolják jogos tulajdonát?

Meglapulni? Hiszen szívesen menekülne, csak tudná, merre? Legalább segítségért kiálthatna szükség esetén...

Óvatosan elindult az ablak felé. A vastag szőnyeg felfogott minden reccsenést. Elérte az ablakot.

Most attól függ minden, hogy nyikorog-e a kilincs? Hozzáért... Nagyon lassan próbálta elfordítani. Zajtalanul működött.

Az ablak csendesen kinyílt. Csak enyhe légáramlás suhant be, valószínűleg azért, mert Gordon sem csukta be az ablakot a túlsó szobában.

Evelynnek szerencséje volt. Éppen itt, a negyedik emeleti párkánynál vezetett le a tűzilétra. Így talán el is menekülhet.

De most, mikor már nyitva állt előtte a szabadulás útja, bátrabb lett. Ott a falnál azt az üvegszekrényt még nem látta. Hátha éppen abban van a kis zománcos doboz, tetején a Buddhával?

Megindult vissza. Néhány lépéssel ismét eltávolodott az ablaktól.

Már esteledett. A szobában sötét volt. Egészen közel kellett mennie a vitrinhez, hogy jól lássa az üveg mögött a dísz tárgyakat, elmosódó körvonalaiikkal. A Buddha nem volt közöttük.

Ebben a pillanatban becsapódott az előszobaajtó, hangok hallatszottak, és nyomban utána kattant az előszoba villanykapcsolója.

Wilmington érkezett haza, egy vendéggel!

De hiszen csak nyolc órára rendelte a vacsorát! - villant át Evelyn agyán. Most már moccani sem mert. Bizonyára a fegyenc is így áll megdöbbenően a helyén.

Most mi lesz?

- Érthetetlen előttem a fellépése, Adams! - hallatszott erélyesen a házigazda hangja. - Nem félelemből, csak kíváncsiságból engedtem a kérésének, amikor felhívtam magát a lakásomra.

- Azonnal meg fog mindent érteni - felelte barátságatlanul a másik.

Evelyn a nyitott ajtón keresztül jól láthatott mindent, ami az ebédlőben történik. A vendég alacsony, kövér ember volt, kissé rekedt hangú, lompos, csámpás járású; a szája szegletében cigarettavég füstölgött, bőven hullatva pernyét és hamut a lompos ember kabátjára, amit ez néha egy hessegető, lassú mozdulattal inkább tudomásul vett, mint letisztogatott.

Szinte jelenlétének pillanatában elterjedt a Caporal cigaretta fojtó bűze.

Wilmington sápadt volt és ideges. Keskeny, finom orrán olykor megrezdült a két cimpa, az ajkát rágta és járkált. A kövér nyomban egy karosszékbe vetette magát, és rekedt hangjának legharsányabb, sípoló változatán, mintegy a közepén kezdte mondanivalóját, elbizakodott, durva emberek módján.

- Nézze, Wilmington! Maga nyolc órára várja Fleuryt, tehát még egy teljes óra ideje van arra, hogy meggondolja ajánlatomat, mert én nem fogom bevárni a barátunkat. Figyelmeztetem, hogy a maga játékának vége.

- Ijesztgetni akar, Adams?...

- Nem. Csak figyelmeztetni. Négy hónap előtt, mikor közöltem magával, hogy gyanúm szerint Clayton térképe magánál van, kinevetett. Azt mondta, hogy házassága óta felhagyott a hírszerzéssel, semmi köze a szerencsétlen Brandes tragédiájához, és hagyjam békén, mert feljelent. Tudtam, hogy komédiázik.

- Ne próbáljon blöffölni, Adams - szólt most egy doromboló leopárd szelídségével a házigazda, és két szeme összeszűkülte a rosszindulatú nézéstől. - Ismerem már a trükkjeit, hiszen valamikor együtt dolgoztunk...

- Akkor tudhatná, hogy a kabátom külső zsebében pisztolyt hordok, és most rajta tartom az ujjamat. Láta már azt is, hogy zseben keresztül, húsz lépésről lelöttem valakit...

Wilmington tehetetlen dühvel nézte.

A kövér újabb Caporalt vett elő sárga, karvalykörmű ujjával, és a végigégett cigaretta parázsával gyújtott rá. Ezt a kis cigarettavéget elnyomta a saláta számára odakészített üvegtányéron, és közben olyan arcot vágott, mint akinek a gyomra fáj.

- Maga várt a térképpel, abban a hitben, hogy a gyarmati zavargások után nagyobb áron adhatja el. Ebben igaza volt. De arra nem gondolt, hogy időt adott nekem egy gondos nyomozásra. Ismeri az összeköttetéseket, amelyekkel megbízóim a világ minden táján rendelkeznek, nem szólva saját képességeimről. Így ma abban a helyzetben vagyok, hogy a térképet a szükséges okiratokkal együtt megkapom, mielőtt Fleury jön vagy esetleg a rendőrség. Ugyanis a rendőrség valamennyiünket figyel.

- Ön még mindig hisz a blöff feltétlen hatásában, kedves Adams... Ismerem ezt a módszerét.

- Kívánságára tehát el fogom mondani a leckét, amellyel meggyőzőm. Elmondom sorban a gatzetteit, hogy ne higgye blöffnek vagy találgatásnak, amit közöltem. Tehát: ön, kedves Wilmington, vagy ahogy még hírszerző korában nevezték a körözvényekben, Mr. Stuck, feleségül vette egy év előtt Brandes sorhajóhadnagy hűgát. Fellépése, modora, megbízóinak anyagi támogatása lehetővé tette, hogy bekerüljön az igazi jó társaságba. Miután Brandes a tengerészeti minisztériumban beosztott tiszt volt, akit elsőrangú képességei miatt fontos munkakörben használtak a térképészetnél, ez a házasság nagy lehetőségeket nyitott meg működése számára. Nem aprózta el magát, nem lopott kisebb okmányokat, nem fáradzott jelentéktelen hírek szerzésével. Nagy zsákmányra várt, és igyekezett megmelegedni az elsőrangú környezetben. Ez sikerült is sima modorával, ravaszságával és okosságával. Azután megjött a Nagy Ügy! Clayton, az Afrika-kutató halálos betegen tért haza utolsó expedíciójáról. Közép-Afrika dzsungelét járta, és haldokolva érkezett meg. Hetekig cikkeztek róla, hasábonkon át magasztalták érdemeit, de azt csak nagyon kevesen tudták, hogy ez az ember egy naplót, néhány térképet és sok fényképfelvételt adott át a hadügyminiszternek. A dzsungel egy ismeretlen, meghódítatlan vidékén csodálatos gazdagságú petróleumforrásokat talált!

Wilmington vállat vont.

- Hallottam ilyesmit.

- Várjunk csak... Az anyagot áttették a tengerészeti minisztériumhoz, a térképészetre. Az értékes anyag, a hadügyminisztérium narancsszínű borítékjában, öt hatalmas pecséttel ellátva, Brandes hadnagy íróasztalára került. Clayton rövidesen meghalt. Hogy mit jelent manapság Afrikában a petróleum, olyan helyen, amely még egyik nagyhatalom uralma alá sem tartozik, ezt nem kell magának elmagyaráznom. És megközelítően sem tudták kikutatni a többi hatalmak, hogy merre járt Clayton. Csak a narancsszínű boríték a térképpel és egyéb adatokkal jelentette a birtoklást. A nemzetközi hírszolgálatban annyi pénzt még nem adtak okmányért, mint amennyit ez a térkép jelentett annak, aki megszerzi. De ez hozzáférhetetlen volt. Közben kitört a gyarmati háború. Valamennyi nagyhatalom farkasszemet nézett a hódítóval. És akkor maga megszerezte a narancsszínű borítékot az öt pecséttel!

- Mondja, Adams, miért nem ír maga? Ennyi képzelőerővel...

- Nyomban belátja majd, hogy tehetségesebb vagyok régi mesterségemben. Előrebocsátom, hogy a harc most már végre megy, mert magát, Fleuryt, Hannusent és mindenkit figyel a párizsi rendőrség...

- Megmondja kérem, végre, mit óhajt?

A kövér egy újabb cigarettát vett elő, és a körmére égett véggel meggyújtotta, majd hatalmas füstfelhőt fújt ki, amitől szállongó hamupelyheknek valóságos esője hullott körülötte. Még kényelmesebben hátradőlt, két lábát a fotel karfáján lógatta le, és álmos hangon folytatta, anélkül hogy jobb kezét csak egy másodpercre is elővinné kidudorodó kabátzsebéből.

- Hogy keresztülvigye a tervét, megrontott egy egész családot. Ma már csak a legidősebb Brandes és a szerencsétlen sorhajóhadnagy él, ha ugyan életnek lehet nevezni a Szahara poklában múló, gyötrelmes hónapokat... Ugye elsápadt?... Talán nem is tudja, hogy Brandes a légióban van?

- Ostoba fecsegés - sziszegte, és egy lépést tett.

- Vigyázzon! - harsant fel sípólva Adams rekedt hangja. - Az ujjam a kakason van.

A kabátszárny fenyegetően megemelkedett kissé, és Wilmington, lihegve a dühtől, megtorpant. A másik nevetett.

- Hát kezd kellemetlen lenni a mese? Feleségének, Brandes Izabellának gyermeke született. A gyermek egy napon eltűnt. A kétségbeesett anyának azt mondta, hogy csak akkor látja viszont a kisfiát, ha megszerzi hadnagy fivére hivatali kulcsainak lenyomatát. Maga tanította meg ezt a szerencsétlen, kétségbeesésében félőrült úrinőt arra, hogy kell betörő módra lenyomatot venni. Kétheti szenvedés után az asszony elhozta a lenyomatot. De hogy lehet megszerezni a borítékot anélkül, hogy elveszítené gyönyörű társadalmi pozícióját? Erre kitűnő tervet eszelt ki. Brandes hadnagy nagyon szerette húszéves öccsét, és ez a fiatalember belebolondult egy táncosnőbe. A maga kreatúrája ez a hölgy. Én is jól ismerem, Ethel Ardfern. Ethel könnyűszerrel elcsábította a fiút, akit Brandes hadnagy nevelt, mióta meghalt az apjuk, és úgy szerette, mintha a saját gyermeke lenne. Nos, Ethel teljesen behálózta Holmot. Megbeszélték, hogy elszöknek együtt Kanadába. A fiú, azon a napon, mikor vonatra akartak szállni Southampton felé, egy levelet írt hadnagy fivérének.

Wilmington egy helyben állt, és mereven nézett a vendégére.

- A levélben csak ennyi állt: „Kedves bátyám! Nem tehettem másképp, bocsáss meg eltévelyedett öcsédnek... Holmnak” - és megbeszélték, hogy akkor dobják be, ha már Southamptonban lesznek, a hajónál. Ethelnek szép nagy autója volt. Mielőtt a vasúthoz mentek volna, megkérte a fiút, hogy jöjjön ki vele az édesanyjához, aki London környékén lakik. Egy elhagyatott helyen látszólag motorhiba történt. Kiszálltak. Ethel cinkosa, Dickmann itt végzett a fiúval. Ethel este már a bárban táncolt úgy, mint máskor. De a meggyilkolt Holm zsebéből a búcsúlevél már a maga kezében volt. Másnap történt a zseniális rablás. Ön felment délelőtt a minisztériumba, néhány perccel Brandes hadnagy előtt. Hogy itt ki volt még beavatva, azt nem tudom. Annyi tény, hogy egy másodpercre beosont az előszobából a dolgozóba, a lenyomatok alapján készült kulccsal kinyitotta a szükséges fiókot, magához vette az írást, és ismét leült az előszobában. Mikor Brandes megérkezett, átadta neki meggyilkolt öccse búcsúlevelét és a kezében levő viaszmasszát, amellyel a kulcslenyomatot vették. Elmondta, hogy Holm felhívta telefonon, izgatott hangon mesélt valami bűntényről, amit ő követett el... Nem meri a bátyját felhívni... Nyomasztó adósságok, börtönbe jutott volna... zsarolók kezébe került, akik kényszerítették, hogy lenyomatot szerezzen, és hogy ellopja a narancssárga borítékot. Most örökre kivándorol. Maga persze autóba ült, így mesélte Brandes hadnagnak, és Holm szállására hajtattott. A fiú nem volt ott már, csak ez a levél és mellette a viaszlenyomat. Nem érti, mit jelent mindez, tehát elhozta azonnal ide Brandesnek. A hadnagy sápadtan nézte a lenyomatot és a levelet, amelyben az öccse jól ismert írásával ez állt: „Kedves bátyám! Nem tehettem másképp, bocsáss meg eltévelyedett öcsédnek... Holmnak!”

Ezután bement a dolgozószobába, és látta, hogy eltűnt a narancsszínű boríték az öt pecséttel, benne a Clayton-féle térkép. A szerencsétlen nem is gyanította, hogy a narancsszínű boríték kétrét hajtva a maga felöltözsebében van, és kint lóg a fogason. Ki gondolna erre? Igazán zseniális volt!...

Wilmington már nem állt olyan kihúzott derékkel. A földet nézte. Adams egy újabb Caporalt gyújtott meg a lucskos, sárga cigarettavéggel, azután betöltött magának az asztalon álló borból, és felhajtott egy pohárral.

- A dolog jobban sikerült, mint ahogy remélte. Ez az örült Brandes képtelen volt arra, hogy feljelentse az öccsét... Hiszen ő nem tudta, hogy már megölték a szerencsétlent... Szóval, ez a tébolyult hős, ez a Brandes hadnagy azt akarta, hogy az eltévelyedett Holm új életet kezdhessen, és ha megjavul valaha, ne zárják ki a társadalomból gyalázatos vétke miatt... Brandes levelet írt feletteseinek, amelyben bejelentette, hogy a térképet ellopták tőle, és a felelősség elől megszökik, rangjáról lemond. A lopásnak ő az oka, engedély nélkül hazavitte az iratokat, és útközben megtámadták, elvették a táskáját...

A katonai hatóságok nem hitték ezt el. Brandes hadnagyot kémnek minősítették. Elfogni nem tudták, de gyalázata bejárta az egész világot. Így tette tönkre maga ezt a kitűnő ősnemesi családot. Az anyja itt halt meg Párizsban. Az egyik fiút megölték, a másik földönfutó, a legidősebb embergyülőlő lett...

- Elég volt az ostoba locsogásból. Van valami bizonyítéka erre a sok fantazmagóriára?

Adams meglegedetten vigyorgott.

- Elsőrangú bizonyítékaim vannak. De még nem fejeztem be az adatokat: később meghalt a felesége is!

3

Wilmington, ahogy járkált, és éppen háttal volt az utolsó szónál, egy perdüléssel megfordult, és döbbenet meredt a kövér kis emberre.

- Mi? Ez már talált?... Hát vegyük sorra! Ethel Ardfernt kivallattam a maga módján. Ezt magától láttam először. A táncosnőt egy hajóra hurcoltam. Tudja már, miről van szó?... Tetanuszbacilussal mesterséges fertőzést előidézni, és védőoltást csak aláírt, tanúk előtt tett vallomásra adni. Olyan vallomásra, amelynek bizonyított adatai biztosítanak a beismerés visszavonása ellen. Ethel is ismeri ezt a vallatást... Vallott! Tudta, hogy nincs irgalom. Beszél a védőoltásért... Mert a tetanusz nem szép halál... Sajnos, a vallomással kissé késedelmeskedett, és így az oltás nem járt eredménnyel...

- Gazember!

- Vigyázz! - süvöltött a kövér, és revolvere Wilmington mellének irányult.

Egy pillanatnyi szünet következett. Evelyn a rémülettől megmeredten állt, nyitott szájjal, két kezét az arcához szorítva, mint egy szereplő az elszakadt film utolsó kockájában.

Gordon ámulatosan hallgatta az idegen drámát, amelybe ilyen villanásszerűen sodródott bele.

Wilmington egy székre ült, cigarettára gyújtott, és nem szólt semmit. Sápadtan, nagy szippantásokkal fújta a füstöt.

- Ethel vallomása alapján megtudtuk Dickmann nevét. Ez az, aki leszúrta Holm Brandest. Dickmann már csak azért is vallott, mint a karikacsapás, hogy futni hagyjuk. Nem hagyjuk futni. A touloni kikötőben, egy hajón őriztetem, dacára annak, hogy nálam van a tanúk előtt tett vallomása, amely szerint maga bujtotta fel, maga adott pénzt neki, és magától kapta a pontos utasításokat... Továbbá bizonyítani tudom, hogy hamis tisztiorvosi lelet alapján temették el a feleségét. És azután... bár ezt szigorúan büntetik, egy kis magán exhumálást végeztem a múltkor éjjel a Père-Lachaise-ben, és megfelelő szakemberek vizsgálták meg a felesége tetemét. Ajkain még ma is tisztán látszik a cianózis enyészhetetlen kékje.

- Elég!... Hallgasson, maga... maga...

- Még van további blöfföm is. Például könnyűszerrel előkerítjük Brandes hadnagyot. Kiderítettük, hogy Münster néven szolgál a légió második századánál, és jelenleg Marokkóban mint súlyos sebesültet ápolják. A koronatanú tehát él. Él az az ember, akinek ártatlanul meghurcolt becsülete fedezi a maga összes gáztettét!

- Mondom, hogy elég... - lihegte Wilmington, és másfelé nézett, mint aki kísérteteket lát. - Vigye... vigye a térképet, de gyorsan, mert Fleury minden pillanatban itt lehet... Mondja meg, mit ad a narancsszínű borítékért... Legyen a magáé, átkozott spicli.

- Nem fog rosszul járni. De előbb látnom kell, hogy sértetlen-e a borítékon a pecsét. Ne mondja, hogy a másik szobában van, és ne nyúljon a zsebe felé. Ott a pánccsaszekrény, nyissa ki.

Evelyn zsidbadtan hallgatta a dialógust. Az bizonyos, hogy megölik, ha itt találják. De még rémületében sem tudta kikapcsolni részvétét a szerencsétlen Brandes családdal szemben. Igen! Ha valaha kiszabadul innen élve, akkor ezt mind, mind nyilvánosságra hozza... De mivel tudja bizonyítani? Közben Wilmington a pánccsaszekrényhez ment, és az asztalra tett egy hatalmas borítékot, amelyen sértetlenül látszott az öt pecsét. Ó, hogy szeretne volna Evelyn felkapni a százados becsületét, és elrohanni vele Marokkóba. Szegény emberek! Vajon a fegyenc is hallotta-e mindezt, vagy megszökött már? Megjegyzi mindenesetre a szerencsétlen százados legionárius nevét. Münster... Münster... ismételte ezt a szót.

- Különben úgyis jó, ha sietünk - mondta Wilmington. - Ma ketten is érdeklődtek nálam a százados után, mintha egy dobozon álmódzó Buddha-bálványt keresnének a hagyatékából. De azt hiszem, ez csak kifogás volt. Valamelyik ügynökség emberei lehettek.

- Miért? Nincsen ilyen szobor a hagyatékában?

- De. Emlékszem, hogy láttam ilyen dobozt, tetején egy Buddha-szoborral, a Brandes fivérek lakásában, ha jól emlékszem, a fürdőszobában. De ez nem nyugtat meg. Persze hogy olyasmit kérdeznek, aminek némi valószínűsége van. Tudták valahonnan, hogy Brandes hadnagy birtokában volt egy ilyen dísz tárgy.

Adams arca elborult.

- De miért kérdezik ketten ugyanazt? Ez inkább arra vall, hogy igenis van valami azzal a szoborral, többen is rájöttek a titkára, magához vezettek a nyomok, és most sietnek megelőzni egymást a szobor felkutatásában. Nem szeretem ezt az ügyet.

Wilmington elsápadt.

- Gondolja? De mi a csodát akarnak egy pipereholmik megőrzésére szolgáló doboztól vagy a kerámiadíszítésétől?

A kövér gondolkozott.

- Magánál van az a szobor?

- Fenét. Hogy elvágjam a további kérdezősködést, úgy tettem, mintha nálam lenne, ha nem is állítottam határozottan. A szobor bizonyára Afrikában van, Brandesnél, ha ugyan nem dobta el az ilyen haszontalanságot, mikor szöknie kellett.

- Sokért nem adnám - morfondírozott Adams -, ha ismerném ezt a Buddha-ügyet.

- Figyelmeztetem, hogy Fleury azonnal itt lehet.

- Igaza van. Gyerünk azzal a borítékkal!

- De nagyon jól kell fizetnie, Adams! Egy nagyra törő ember két éves hazárdjátékának eredménye ez a szerződés.

- Elég embert áldozott fel az ügyért ahhoz hogy értékelni tudjam...

Csrrr... Egy ablak tört ki. Kis szellő támadt, és a légvonat becsapta az ablakot abban a szobában, ahol Gordon bújt meg. Igazán csak a teljes szélcsendnek köszönhető, hogy ez nem történt meg eddig.

Adams és Wilmington egyetlen rémült ugrással a másik szobában termettek. Gordon azonban máris résen volt, és a támadók éppen hogy lebújhattak kissé a fegyenc kezéből kirepülő szék elől, amely Adamsot vállán találta. Nyomban utána egy kisasztalt dobott feléjük, majd egy kínai vázát... Adams vaktában a szobába lőtt kétszer, azután berohantak.

Gordon derekánál kapta el Wilmingtont, és a kis kövérhez csapta. Dulakodás, zuhanás, csörömpölés, recsegés zaja hallatszott, bútorok töredezték, cserepek hullottak, hörgés, átkozódás; mintha vadállatok tombolnának.

Most váratlanul a lépcsőház felől fegyver dörrent, azután csengettek, dörömböltek. Az előszobaajtót baltával döngették. A rendőrség, úgy látszik, csak Fleuryt és társait várta az egérfogóba, hogy lecsapjon az egész társaságra.

Az üresen maradt szobában ott feküdt az asztalon a narancsszínű boríték, az öt pecsétel...

Evelyn beugrott az ebédlőbe, felragadta a borítékot, amelyben egy család becsülete volt, gyorsan a kézitáskájába tette, és a szalonablakon keresztül, négyemeletes magasságban kilépett a vaslétrára. Ha Brandes él, akkor ezért a borítékért szívesen lesz segítségére a Buddha felkutatásában.

Elmegy Marokkóba... Csörömpölés!

A szobában veszett emberek küzdöttek!

Gordon rávetette magát Adamsra. Wilmington revolvért rántott. Most a fegyenc egy rúgással kiszabadította magát, úgyhogy a kis köpcös messzire repült. Ezáltal ő maga mint tiszta célpont állt ott, de Wilmington mégsem lőtt rá. A sok felhalmozódott gyűlölet, a düh, a beképzelt, vérig sértett, hiú ember bosszúszomja kitört belőle, és Adamsot akarta megölni, mint valami veszett kutyát! Két lépésről lőtt az arcába.

A fegyver azonban csütörtököt mondott. Ezzel megmentette Gordon életét. Mert Adams még estében rántott revolvért, és bizonyára lepuffantja a fegyencet, ha nem hallja a füle mellett azt az irtózatosságot, amit halálos lövés szokott követni...

Mielőtt a másik újra lenyomhatta volna a ravaszt, Adams lőtt és a gyomrán találta el Wilmingtont. Ez elejtette a pisztolyt, és görcsös markolással leszakította az ajtó függönyét, mintha szemfedőbe csavarodna, átfordult vele, és a tarka brokáttal borítva zuhant a padlóra.

Az előszoba ajtaján már keresztülörtöttek a fejszecsapások.

A fegyenc közben eltűnt.

Adams csak most riadt a valóságra: a rendőrség!

Egy ugrással az ebédlőben termett. Nyomban látta, hogy a szemközti szoba ablaka tárva-nyitva.

Az előszobaajtó nagy robajjal beszakadt, és a küszöbön fekvő Fleuryt keresztül benyomultak a detektívek!

Adams éppen akkor ért az íróasztalhoz. De nem a detektívektől ijedt meg, hanem az eléje táruló szörnyű látványtól.

Még volt annyi ideje, hogy lezárja az előszobába vezető ajtót, abban a pillanatban, amikor odaértek a detektívek. Azután átrohant a másik szalonba, ezt az ajtót is bezárta. A nyitott ablak megmutatta az elmenekült fegyenc útját.

Kilépett a vaslétrára.

Felette, az ötödik emelet magasságában, látta, amint a fegyenc lába az utolsó vasfokot elhagyja, és a háztetőre lép. Utánalótt.

5

Mikor Evelyn kilépett az ablakon és lenézett, önkéntelenül felsikoltott.

Alatta az utcán mintha ütközet folya. Riadóautók érkeztek, szirénázva... Emberek futottak szanaszét, és a rendőrök nem kímélték a gumibotot. Úgy látszott, hogy a rue Mazarint mindenfelől elzárják. A házból, ahonnan Evelyn menekült, négy embert vittek ki megbilincselve, tépett ruhában, a fogolyszállító kocsihoz. A kapu lámpája alatt, nagy, sötét tócsában, mozdulatlanul feküdt valaki arcra borulva. Egy elegáns asszony szíjbilincsenél fogva vonszoltatta magát, sikoltozva tűnt el a rabszállító kocsiban, és a páncélautó fényszórója fehér izzással sugározta be a pánikszerű mozgalmat.

Evelyn mögött most lövés dörrent a lakásból.

Ettől észbe kapott, és először tétován, majd rémült sietéssel igyekezett fel a létrán. Az utca felé nem menekülhetett. Csak a tetőn át. A szoknyáját megrántotta és végigszakította egy kiálló szög. Minden erejét összeszedve markolta meg az esőcsatorna peremét, és felhúzódkodott. A haja az arcába lógott. Porosan, sárosan, foszlányokba tépett ruhával, de felért a háztetőre!

Futásnak eredt.

Térdre bukott egy esőtócsában, és szinte eszméletét veszítette a fájdalomtól. Tántorogva felállt. Néhány másodpercig lihegve egy kéménynek támaszkodott és visszanézett.

Ismét a szörnyű látvány!

...A háztető szélén, két kapaszkodó kéz között, kopasz fej jelent meg. Az orr egyetlen vörös forradás, az arcot eltorzítja a gyűlölet és az erőlködés.

A fegyenc!

Szaladt tovább. A háta mögött lövés dörrent, és hallja az üldöző lábdobogását...

Istenem...

Deszkákon bukácsolt át, egy sötétben kifeszített szárítókötél csap a torkára, mintha le akarná fejezni... Felbukik... Megint tovább!

De most már újra lövés, és ez már a fegyencet vette célba. Az üldözőt is üldözi valaki. Egy másik üldözött. Evelyn lélegzethez jut, mert Gordon egy kémény mögé menekül, és visszalő Adamsra. Így vadásznak egymásra, mialatt Párizs rendőrsége rájuk vadászik.

Evelyn kihasználja az alkalmas pillanatot, és utolsó erejét összeszedve rohan, szorosan fogva kis fekete táskáját, amelyben az értékes boríték van... Váratlanul üveglakot lát maga alatt...

Műterem. Nem is gondolkozik. Egy eltávolított ablak keretében megkapaszkodik, lelógatja magát, azután behuny szemmel elereszti az ablakot.

Alacsony szoba lehet, mert könnyedén ér le lábujjhegyre. Vár.

Sötét van. A szomszéd helyiségben beszélnek:

- Tessék választani, ezek itt kilencszer-tizenkettes levelezőlapok... de ha parancsol nagyítást...

Fényképész!

Gyorsan körülnéz. Jobb kéz felé ajtót lát. Benyit! Ismét sötét helyiségen megy át, de hosszúkás, mint az előszobák. A végében újabb ajtó. Kilép.

Friss levegő csapja meg. Folyosón van.

Siet le a lépcsőn. Az utolsó néhány foknál megbotlik. A ruhája újra reccsen valahol. Érzi, hogy a keze, arca, nyaka tapad a sártól. Csak tovább!

Rosszul világított udvarra ér. Egy leány csirkét tisztít, két fehér kötényes fiú nagy sajtárt önt ki a csatorna felett. A nyitott udvari ajtón keresztül hatalmas konyha látszik. Bizonyosan valamelyik előkelő, Szajna-parti étteremhez tartozik... Evelyn a kapu felé akar menni.

Sziréna bűg!

Jaj! Hiszen a háztetőn párhuzamosan jött a rue Mazarinell. Ugyanabban az utcában van, ahol razziaznak! Ha az éttermen keresztüljutna, akkor kiérne a veszélyes zónából a Szajna partjára.

Az egyik gyerek közelebb lép, és kíváncsi pillantással nézegeti.

Evelyn gyorsan elindul! Be a konyhába. Keresztülsiet néhány csodálkozó kukta között, benyit az ajtón, és egy gyönyörű, fényes étteremben áll. A helyiség főbejárata a Szajna-parti forgalmas utcára nyílik! Evelyn többet megcsodálják. Ahogy végignézi magát, látja, hogy milyen piszkos, szakadt a ruhája. A haja csapzottan lóg az arcába. Csak ki innen, mennél gyorsabban.

Siet!

Közben érzi, hogy mindenki rámered. Hála Istennek, ott a kijárat...

Ebben a pillanatban egy harsány hang szólalt meg mellette:

- De hiszen itt a lady! Istenem, mi történt önnel?!

A polgármester volt, aki szólt.

Mellette ült Holler és az asztalfőn lord Bannister, frakkban, igen sok, nagyon előkelő úr társaságában.

6

Azt hiszem, Lót, miután visszatekintett Szodomára, és azon nyomban a teste sóvá és a ruhája sótartóvá változott, valamivel értelmesebb arcot vághatott, mint ölordtsága ott az asztalfőn, mikor Evelyn megérkezett. Egy pillanatig igen nagy csend támadt. Evelyn agya e másodperc alatt pattanásig feszült. Érezte, hogy a tanár tekintélye forog kockán, érezte, hogy szörnyű botrányt idézett elő, és a következő percben a pattanásig feszült agy a gyors megoldás egy szikráját dobta ki magából. A leány mosolyogva megszólalt:

- Kérem, Henry - mondta, csodálatos módon kapásból leterítve a tanár keresztnevét -, sajnos, haza kell engem nyomban kíséernie. Egy ügyetlen kerékpáros elütött itt a járda mellett, nézze, mi történt a ruhámmal.

Sikerült!

A friss szakadások és sárnyomok eléggé valószínűsítették, amit mondott. Mindenki sajnálkozva, udvarias vigasztalással fordult „lady Bannister” felé. Az akadémiai tagok, egyetemi tanárok és tábormokok sorban bemutatkoztak, és a „lady”, őszinte sajnálattal, hogy nem maradhat velük ilyen állapotban, belekarolt sir Bannisterbe és elhurcolta.

Mikor beültek a tanár autójába, Evelyn óvatosan körülnézett, hogy felfedezték-e az üldözői. Mert abban biztos volt, hogy amíg a boríték nála van, igen sok, mindenre elszánt ember szegődik a nyomába. Nem látott senkit. A tanár beült az autóba, megvárta, amíg Evelyn elfoglalja mellette a helyét, azután csak ennyit mondott:

- Csapja be jól az ajtót, és mondja meg, hogy hová vigyem.

Elkeseredésében nem is talált szavakat. Felháborodásában túl volt azon, hogy veszekedjék. Tagadhatatlan ugyan, hogy az elmúlt napokban többször is eszébe jutott ez a lány, és az is megfordult a fejében, hogy jó lenne viszontlátni. De a viszontlátás körülményei mégis megrendítették kissé. Most legszívesebben egyszerűen kilökte volna a lányt. Mit csinál ez a nő? Hol mászkál, hogy mindig sáros és szakadt a ruhája? És mi dolga van éjszaka egyedül az utcán? Ezt nem lehet tudni.

Egyszer csak jön. Váratlanul, kócos hajának szőke villámaival, eszeveszetten, mint a ciklon.

- Kérem önt, hogy amilyen gyorsan csak tud, vigyen el valahová, messzire Párizstól, ahol vonatra ülhetek vagy autót bérelhetek - könyörgött lihegve a leány.

- De kérem... frakkban vagyok...

- Üldöznek!

- Mintha ezt már hallottam volna. Hát, kedves miss Weston, én tisztában vagyok egy férfi kötelességeivel, de mégis fel kell hívnom a figyelmét arra, hogy sajnós, csak egy tudós vagyok, és nem kóbor lovag. Érthetetlen, hogy korunk elsőrangú rendőri szervezetei helyett kizárólag hozzám fordul bűnügyekben. Én nagyon tisztetem önt, kisasszony, de legyen szabad ismétlésekbe bocsátkoznom: egy gentleman élete nem átjáróház...

- Igaza van... Azonnal kiszállok - mondta Evelyn. Azután zokogva hajolt a szélvédőre. Félt, hogy Párizsban figyelik a pályaudvarokat, esetleg a garázsokat is. Tudta, hogy az élete forog kockán. Lehet, hogy máris a nyomában vannak! Az egyetlen lehetőség: Párizstól messze autót bérelni... Istenem, milyen egyedül van!

- Hát mondja meg végre, hová vigyem - mondta a tanár fogcsikorgatva, mert érezte, hogy nem tud a kellő ridegséggel beszélni. - Ne sírjon már! Hagyjuk ezt, kérem! Jól van, elviszem Párizsból, ahová akarja!

- Marseille-be - mondta felcsillanó szemmel a leány.

- Frakkban?! - horkant fel lord Bannister.

- Nem, nem... vigyen csak el jó messzire, a legközelebbi községig, ahol autót bérelhetek.

A tanár dühösen taposott a gázpedálra, és a gyönyörű új Alfa-Romeo zajtalanul, puhán indult el a párizs-lyoni országúton.

7

A két férfi a háztetőn egy-egy kémény mögött húzódott meg. Közben elcsendesedett az utca. Veszélyes lett volna további lövéseket leadni.

- Idegen! - kiáltotta Gordon. - Komolyan ragaszkodik ahhoz, hogy felhajtsuk egymást a rendőrségnek? - És miután a másik nem felelt, még hozzátette. - Okosabb lenne, ha megpróbálnánk közösen tenni valamit.

Adams nem felelt.

- Ketten esetleg megtalálhatjuk a leányt az írással. Van néhány adatom, amelyek nélkül maga nem érhet célt. Társuljunk.

- Kicsoda maga?

- Egy angol. Rokon szakmából.

- Mi hasznát vehetem?

- Vegyen be a Clayton-féle térképüzletbe, és én viszonzásul felajánlom magának a „szoborüzletet”.

- Miféle szoborüzletet?

- Egymillió fontot érő szoborról van szó.

- Sejtettem, hogy valami van azzal a Buddhával. Sajnos, én most nem érek rá mással foglalkozni, mint a narancsszínű borítékkal.

- Közös ügy - felelte Gordon. - Mind a kettő a kezünkbe kerül Evelyn Westonnal. Nos? Fele-fele. Ha akarja, kartellba mehetünk. Vagy pedig fordítsunk hátat egymásnak, és jussunk le külön-külön a háztetőről, mert remélem, maga sem akar itt megöregedni?

Szünet következett.

- Rendben van - mondta azután Adams. - Jelenleg úgysem merünk kilépni a kémény mögül, legalábbis én nem bízom magában, tehát legokosabb, ha találkozunk félóra múlva a „Babkirály”-vendéglőben. A Chateau-Rouge mellett van.

- All right! Viszontlátásra...

A kémény fedezete alatt ellenkező irányban elkúsztak.

Miután Gordon az utcára ért, telefonált Rainernek.

- Jöjjön el Corned-Beeffel együtt a „Babkirály”-vendéglőbe.

- Jó konyha van ott? Mert még nem vacsoráztam.

- Maga hülye! Életre-halálra megy a játék. Milliomosok leszünk, ha megtaláljuk Evelyn Westont.

- Kölcsönt vehet fel rá. Most telefonált Corned-Beef, hogy a tanárral megy autón. Előtte tankoltak a lyoni országúton. Tovább követi őket, és minden benzinállomásnál üzenetet hagy nekünk. Messze van ide az a „Babkirály”-vendéglő?

8

Adams két emberével már ott volt a kocsmában, mikor Rainer és Gordon megérkeztek. Az urak bemutatkoztak egymásnak, és bemutatták munkatársaikat.

Adams egyik munkatársa körszakállt viselt, csíkos trikóban volt, és állandóan bagót rágott, amitől időnként köpnie kellett. Jokónak hívták. Több nevet sohasem használt bemutatkozásnál. Valamikor mint gumitestű artista működött cirkuszban, de egy alkalommal néhány embert megölt, és azóta áttért erre a pályára.

A másik munkatárs, dr. Cournier hatalmas, kövér, sápadt, fáradt szemű, ősz ember volt, idült morfinista. Püffedt, szeplős kezeivel lassú gesztusokat tett, ha olykor mély hangon, jóságosan és bölcsen magyarázott valamit.

- Az idő sürget, uraim - kezdte Gordon. - Nem kellene önökkel társulnom, de ebben az esetben valahol összeütköznénk, viszont a zsákmány oly nagy, mindannyiunknak jut így is elég belőle.

- A tárgyra! - mondta a körszakállas, és egy valószínűtlenül hosszú kés hegyével piszkálni kezdte a körmét.

- Nagyon helyes. Legfőbb ideje, hogy a tárgyra térjünk - jelentette ki Rainer, és máris odaszólt a pincérnek: - Kérek egy bécsi szeletet, sok burgonyával, négy deci vörös bort és két kemény tojást.

- Tehát, uraim - magyarázta a fegyenc. - Tudom, hogy hol tartózkodik jelen pillanatban a lány a borítékkal, ezenfelül tudom, hogy hol találjuk meg azt a bizonyos szobrot a kazettával, ami egymillió fontot jelent.

- Ezt most már én is tudom. Münsternél - mondta Adams. - De ha közli, hogy hol van a leány, akkor szívesen társulunk.

- Fele-fele.

- Rendben van.

Gordon mindent elmondott. Gyorsan, de érthetően. A Dartmoornál kezdte, Jimmy Hogannal és Corned-Beef telefonüzenetével fejezte be.

- Szerencsére Corned-Beef eltévesztette a lány nyomát, és én a tanár után küldtem, akivel Evelyn Weston mint feleség utazott együtt a hajón. Gondoltam, hogy a tanár közelében ismét felbukkan majd a leány. És csakugyan találkoztak, nyomban a rue Mazarinen történtek után.

Adams felugrott.

- Akkor megvannak! - Rainer felé fordult. - Mikor beszélt maga a kollégájával telefonon?

- Egy órája sincs. De ilyen kiszolgálást még nem láttam, már félórája várom a mustárt. És tojás mustár nélkül...

A körszakállú kihúzta a körme alól a kést, és Rainer felé irányította a hegyét.

- Indulunk! - recsegte Adams.

Nemsokára vad iramban száguldtak a lyoni országúton. Armentière-nél beértek egy taxit. Corned-Beef szállt ki belőle.

- Nagyon elhagytak - újságolta, miközben átült a Packardba -, remek új autója van a tanárnak, de nem sejti, hogy üldözzük őket.

Eszeveszett iramban rohant az autó...

HATODIK FEJEZET

Visszaemlékezések egy világítótoronyra és a morze ábécére. Az újabb terv fennakadást szenved öt emelet magasságban. A Tell Vilmos költője aranyórára tesz szert, és Högrabenhez viszi megbecsültetni. Kivonul a tűzőrség, Eddy Rancing Shakespeare-re hivatkozik, és Löwy, a csővezető tolmácsol. Sürögöny megy.

1

Rancing letörölte a könnyeit, eloldott egy csónakot, és átevezett a tavon. Miután partra szállt, egyenesen a kastélynak tartott. Csak úgy hemzsegték mindenfelé Mügli am See lakosai.

A fiatalember már messziről integetett feléjük.

- A kezemben volt! - kiáltotta lelkendezve, mikor a lakosok közé ért - Birkózás közben a vízbe zuhantunk, és jobban úszott, mint én.

Tisztelettel és csodálattal tekintettek a vakmerő londoni ifjúra.

- Ó, maga hős! - mondta Gréte, legalább húszcentis mosollyal. - Azért nem féltem, amikor meghallottam a kiáltást: tudtam, hogy ön itt van.

- Amint látom, külsérelmi nyomokat szenvedett - lépett oda a halottkém, és figyelmesen megnézte Eddy felrepedt ajkát. - Az ilyen szájából szövettani metszeteket szoktak készíteni a főtárgyalásra.

- Tud valami személyleírást adni, Mr. Rancing? - kérdezte hűvös egyéni hangon a rendőr-fogalmazó.

- Hogyne! Magas ember, kis bajusszal, az arca bibircsókos, és a jobb hóna alatt van egy forradás.

- Feltűnő ismertetőjele nincsen?

- Nagyon erős alkoholillatot lehelt rám.

- Sajnos, ez errefelé egyáltalában nem feltűnő - mondta a fogalmazó, és pipára gyújtott. Gyűlölte a pipát, de úgy érezte, hogy ez kötelező egy nyomozó közegnél.

- Közelebbit nem tudna róla? Milyen monogram volt az ingében, hányas cipőt viselt, erős ember vagy gyenge?

- Ritkán láttam izmosabb betörőt - mesélte Eddy -, mondhatom önnek, ez az ember egy Herkules.

- Akkor nyomára akadunk az idegenellenőrzőben - jelentette ki a fogalmazó.

Eddy Rancing ezt nem vonta kétségbe. Sietett a szobájába. Egy teljes napig ágyban maradt. Csúnyán tüszögött. Kratochwil főkertész neje, Viktória estefelé egy pohár gyógyteát hozott a lázas betegnek, amitől még rosszabbra fordult az állapota.

Eddy nem idegenkedett a kalandoktól, de itt olyan pocsék eseményekbe ütközött lépten nyomon, amitől egy Arsène Lupin is szolid életre kapott volna kedvet. Nem riasztották el mindennapi nehézségek. Két éve sincs, hogy a doveri világítótorony őrének a lányához csak viharos éjszakákon mászhatott fel a villámhárítón, mert ilyenkor az apát helyhez kötötte a hivatala. Harrington, a hatalmas toronyőr, veszélyes ember és zord apa volt. Ezért Eddynek

meg kellett tanulnia táviratozni. A leány kioktatta őt a Morse-rendszer szerinti fényjelekre. A torony lakószobájának kisablakában, este nyolc és kilenc között, hosszabb-rövidebb időközökben kialudt a villany. És Eddy, aki a lány révén szakképzett távírdász lett, a partról olvasta a fényjeleket: „apa... nyolcórás... szolgálatban... gyere... koktél... fogytán... te drága...”

Így tanult meg Eddy szerelemből táviratozni és villámhárítón mászni. De ennek volt romantikája. Veszélye, íze. Itt azonban bibircsókos lakájok padlóviaszt vágnak hozzá, lomtárba zárják, pofon ütik, pocsoljákba vezetik.

Valamit azért mégis tenni kell ezzel a Buddhával. Mialatt lábadozott, alaposan átgondolta az ügyet, és új tervet eszelt ki. Igen. Ez jó lesz!

Igazán zseniális ötlete támadt. Délután elment a helység orvosához, doktor Rüdigerhez.

- Á! Boldog vagyok, hogy megismerhetem, mi újság? Hogy érzi magát a kastélyban?

- Nem tudok aludni.

- Nekem mondja? Ki kellene irtani az összes macskát!

- Nem így értettem. Álmatlanságban szenvedek.

- Hm... És miben nyilvánul?

Rancing, akin lassan a sárgaság tünetei kezdtek mutatkozni a sok lenyelt méregtől, megadta magát a sorsának, és udvarias mosollyal elmagyarázta, hogy álmatlanságának két fő tünete az ébrenlét és a nem alvás.

- Mindenesetre súlyos - mondta az orvos. - Valószínűleg vérszegény, ezért ideges, képzelődő és rossz a memóriája.

- Szeretném, ha felírna valami altatót.

- Nagyszerű ötlet!

Az orvos átadott neki egy receptet. Rancing fizetett és ment.

A cukrászdában néhány krémes süteményt vásárolt. Tudta, hogy a falánk leány legjobban az édességeket szereti. Vacsora után, egy megfelelő pillanatban, mikor más nem volt bent, megkínálta Grétét. A leány éppen csak csipegetett belőle, szokása szerint, és a többire nézve kijelentette, hogy felviszi a szobájába a macskáinak.

Rancing tudta, hogy már a lépcsőn megeszi. És ebben nem is tévedett. A süteménybe ötszörös adag altatót kevert a hab közé abból, amit neki írt fel dr. Rüdiger. Egy óra múlva Gréte úgy horkolt, hogy macskái görbe háttal, felborzolódott szőrrel bújtak össze a hálószoba sarkában.

2

Sötét, csúf éjszaka volt.

Elkövetkezett a döntő pillanat, amikor már nem érheti több csalódás. Magával vitt egy összegöngyölt papírt, amit szurokkal kent be. Ez arra szolgált, hogy ha gyémántgyűrűjével Gréte ablakán kiszabja az üveget, akkor majd rátapasztja a lágy, kátrányos papírt, hogy zajtalanul kiemelje. Enélkül csak benyomni lehetne, ami képtelen csörömpöléssel jár. Ezenfelül csak egy hosszú, vastag kötelet vitt magával.

Igazán kedvező időjárás! Az Alpokról a híres főn zúg, és szétszórja a nagyszemű esőt, a sűrű felhők mély gyászba borítják a vidéket. Hősünk egy kanyargó lépcsőn felért a kiszögellő, dísznek épített toronyszobába. Ennek jókora csapóablaka van, ami könnyedén nyílik, és így egyszerűen a tetőre lehet jutni.

Hallihó!

Szeretett volna vadászkiáltással felelni a szélnek, olyan vad, elszánt és kalandos kedve volt.

Hallihó!

Lobogó hajjal, karjára csavart kötéllel, kezében a kátrányos papírtekerccsel úgy nézett ki, mint egy örült cowboy, aki lassójával és lírai költeményével rohan a prérin.

Az esőcsatorna egyik könyökénél erős vaskampó szögelt ki a bádog alól. Gréte ablaka felett volt. Ezt a kampót a homlokzat négyszögű, terméskő dísze mellett jól megfigyelte a kertből. Alatta következik egy gömbölyű vakablak és lejjebb a lány erkélye.

Micsoda kényelem egy betörőnek, kábult álomba merült áldozatával szemben.

A kötelet szoros matrózhurokkal megerősítette a kampón, és leeresztette. Himbálózva lengett a szélben. Jóval mélyebbre lógott az erkély szintjénél. Mikor ezzel megvolt, hóna alá vette a ragadós tekerccset, és szép lassan lemászott.

Az ördög vigye ezt a kátrányt!

Először a kezéhez ragadt a hosszú, fekete papír, és mialatt el akarta távolítani, a szél odanyomta az arcához az egészet. Most úgy nézett ki, mint egy Ku-Klux-Klan merénylő, övig érő álarccal. Még szerencse, hogy elérte a vakablakot, és leülhetett egy pillanatra a kerek, keskeny bemélyedés szélére. Két emelettel lejjebb volt Gréte erkélye. Elengedte a kötelet, és leszedte arcáról a kátrányos papírt.

Nem messze tőle zúgva hajladozott egy óriásfenyő koronája.

A vakablak, amelyen ült, szabályos kör volt. Egy kis csupasz fal. Olyan mélyedés, mint valami jókora fazék. Miért is csinálják az ilyent? Ezen tűnődött egy-két pillanatig, de azután nagyon elcsodálkozott.

Hol a kötél?

Szent Isten!!!

Elengedte a kötelet, és egy erősebb lendületnél a közeli óriásfenyő gallyai között kissé megakadt. Egész kissé akadt meg, és most bizonytalanul libeg a vékony ágon. Az is lehet, hogy mindjárt visszahullik, de ezen a keskeny peremen, háta mögött a csupasz fallal, öt emelet magasságban, miközben mindössze egy szál kátránypapirosba kapaszkodik, kissé kétségbeejtő helyzet. Ezt lássuk be.

Csak a karját kellene kinyújtani, és elérné a kötelet. De hogy mocsanjon itt meg?

Úgy érezte, hogy nyomban leszédül.

Nincs más hátra, meg kell várnia a legközelebbi szélrohamot, hogy visszahulljon a kötél. Ezen az éjszakán a szélrohamokra nem kellett soká várakozni. Máris jött egy, vadul és böggve!

Hallihó!

A kötél megrándult.

Na most!

Emelkedik és...

És belezuhan két gally közé, mint valami villába. Hogy onnan kijöjjön, ahhoz egy ciklonnak vagy tornádónak, vagy más tengeren túli időváltozásnak kellene jönni.

3

Eddy Rancing helyzete kétségbeejtőbb és sötétebb volt mindazon szájalomra méltó helyzeteknél, amelyek valaha is előfordultak a világon!

Térdeit átkarolta, engedelmeskedve karikára görnyedt testtel a vakablak vonalának, hogy úgy festett messziről, mint valami roppant madzag. Csuumvizes volt, átjárta a hideg, és a hajnal még hosszú órák kérdése.

De mit csinál hajnalban? Hogy magyarázza meg...

Nyikorgott a kavics. Valaki jár lent! Széles kalap tűnt fel a parkban.

Maxl úr! Tell Vilmos költője! Mit keres ez itt?

Az bizonyos, hogy a múltkor látta este a kerítésnél andalogni, Kratochwil főkertész feleségével, Viktóriával. Ja, igaz! A főkertész ma idézést kapott Erlenbachba, és bizonyára ott tölti az éjszakát. Mit lehet tenni? Itt más mentség nincs. Megköszörülte a torkát, és lekiáltott:

- Jó estét... Maxl úr...

A költő felnézett. Azután megemelte a kalapját.

- Van szerencsém, Mr. Rancing! Mit szól ehhez a gyalázatos időjáráshoz?

- Az Alpokból csapódik le. Olvadás lehet - kiáltotta erőltetett mosollyal a vakablakból.

- Ha nem tolakodás a kérdésem: mit csinál ott fent?

- Magam sem tudom...

- No, akkor nem zavarom - szólta megemelve a kalapját, és már indult.

- Maxl úr! Nem segítene rajtam?

- Sajnos, uram, egy fillérem sincs. De a takarékpénztár igazgatója, Ostrau báró...

- Nem anyagilag gondoltam. Szeretnék innen lejönni.

- Nem jó ott?... Mondja, egyáltalán miért tartózkodik maga éjszaka a kastély homlokzatán, mint valami dombormű?

- Nem tudok lejönni...

- Ez még nem ok arra, hogy felmenjen.

- Elvitte a szél a kötelet, és fennakadt azon a fenyőn. Ön segíthetne rajtam, Maxl úr.

- De ez tisztára csak tőlem függ. Hajlandó vagyok előmozdítani, hogy lejöjjön onnan. Ehhez azonban az szükséges, hogy ledobáljon egy apróságot. Önnek igen szép órája és láncja van.

Eddy elszörnyedt.

- Uram! Ez zsarolás!

- Azt bízta a lelkiismeretemre. Na, dobja vagy nem dobja? - Maxl úrnak mindig nagyon tetszett Mr. Rancing órája a rövid, vastag tisztilánccal. Kérdés, hogy valódi aranyból van-e? Zürichben egyszer eladtak neki egy ezüstfejű botot, és utóbb kiderült, hogy a gyönyörű markolat egy vízcsap. Azóta óvatos. Már indult, mintha elmenne.

- Várjon!

Rancing megvetéssel dobta le a zsebóráját, amely tompa zörejjel hullott egy virágágyra, a papírba csavart csemeték közé.

- Szégyellheti magát! - kiáltotta le. - Egy költő ilyen anyagias legyen!

- Téved! Mint költő nem vagyok anyagias! Egyetlen fillért sem kaptam még műveimért... Hol az az átkozott óra?

Most meg nem találta az órát. A szél süvöltött, az eső esett, és Rancing bizonyosra vette a tüdőgyulladást. Végül mégis megkerült az óra.

- Na gyerünk!... - sürgette Rancing.

- Nézze, én már csalódtam egyszer. Ha nem haragszik, előbb megbecsültem az órát.

Eddy kis híján leszédült a magasból.

- De uram! Minden pillanatban lezuhanhatok...

- Hunyja be a szemét, és imádkozzék. Én csak elszaladok Högrabenhez, tizenöt percnyire sincs innen. Kitűnő órás. Schaffhausenben tanult. A húga férjhez ment egy festőhöz. Megnézetem vele az órát, és ha arany, akkor nyomban segíték magán...

- Maxl úr! Ön egy...

- Ne hálálkodjék! Sietek vissza, hogy segítsek magán, mert kétszer ad, aki gyorsan ad.

Eddy Rancing szeretett volna kétszer és gyorsan adni valamit a költőnek, de ez már rohant.

Hallihó!

A szél kis híján letépte a magasból, és havas esőt verdesett hozzá. A fagyban mint kandírozott cukor töredezett rajta a ruhája...

Högraben úr vagy nem lakott közel, vagy mélyen aludt, mert a költő csak félóra múlva tért vissza.

- Minden rendben van! Ne féljen semmit! Az arannyal nincs baj! Azonnal lent lesz...

- Egy létrát... Egy létrát szerezzen... - hápogta Rancing...

- Felesleges. A tűzoltóság hoz magával.

Távolról kürtszó hallatszott.

- Maga gazember! A tűzoltókat értesítette?

- Hát a gáztársaság nem hozhatja le!

- Ott egy létra... Könyörgöm... Mielőtt ideérnek...

- Szépen! Azután lebüntetnek, mert hiába hívtam őket. Mondja, hány rubinos az óra?

...Kivonult a tűzoltóság! Zobelmann tiszthelyetessel az élen! Veszettül robogott a négy és fél fogatú! Ugyanis három ló és egy öszvér vontatta a pumpával és létrával ellátott kocsit.

Zobelmann, amikor értesült a történekről, először megfújta a kürtöt. Hadd szóljon már az előkészületek alatt, hogy a lakosságnak ideje legyen megjelenni a nagy esemény színhelyén. Gyorsan átöltözött kék-fehér díszegyenruhájába. Ma ki kell tenni magáért! Ritka alkalom! Ezt a nyomorúságos fészket még a tűz is elkerüli.

- Minden készen?

Hajrá, előre! A tűzoltókocsi robogott, és a kürt sírt! Veszettül csattogtak a patkók.

A lakosság már szép számban állta körül a kastélyt. Érdeklődve nézték a vakablakon ülő, szomorú alakot, akinek a nadrágszára, mint valami másodcsatorna, csurgatta le az esőlevet.

De hah, megérkeztek a tűzoltók.

Rövid manőverezés következett a létrával. Előretolták, majd hátra. Végül felkapaszkodott az egyik legény, fél kézzel és fél lábbal rögzítette magát, a másik kezét feltartotta.

Fenomenális volt! Mindenki tapsolt.

- Előre! - zúgta Zobelmann.

A létra most a falhoz ütődött, és Herr Löwy, a csővezető megindult.

Ekkor már Mügli am See lakossága teljes számban állta körül a kastélyt.

Azonban kis híján megelőzte a tűzoltókat a mentési akcióban Wollishoff úr. Javában aludt, mikor a leánya felkeltette. Gréte ugyanis egy óra felé gyomorgörcsökre ébredt fel, mert rosszul lett a sok szódabikarbónától, amit a doktor álmatlanság ellen írt fel Rancingnak. A doktor ugyanis azt hitte, hogy Rancing képzelődik, mert igen vérszegény, ezért áttelefonált a patikusnak, hogy a Veronál receptre szódabikarbónát adjon ki. Gréte felkeltette az apját, és ijedten újságolta, hogy a lakosság jelenlétében a kastély előtt díszszemlét tart a tűzörség.

Wollishoff hálókabátban rohant ki a parkba, felnézett a magasba, amerre a létrát tolták, azután rohant vissza, és mikor ismét megjelent, egy flóbertpuska volt nála, amivel célba vette a Gréte erkélye felett guggoló Rancingot.

Mindenesetre egyszerűbb módja lett volna a helyzet megoldásának, ha lelővi vendégét a vakablak pereméről. Talán Rancing sem bánta volna már. De az utolsó pillanatban Zobelmann félreütötte a kezét.

- Vegyen magára valamit, mert megfázik! - üvöltötte Wollishoff fülébe.

- Lelövöm!

- Majd ha lehoztuk! Mit gondol, hiába vonultunk ki? - És már vezényelt: - Két ember lefogja a tanácsos urat!

Tovább folyt a mentés. Félórába sem telt, és éljenzés, kalaplengetés közben földet ért a külföldi. Szirénabúgásra emlékeztető, rekedt, artikulátlan üvöltéssel magyarázta meg Eddy a tanácsosnak, akit ketten lefogtak, hogy halálosan szereti a leányt, és meg akarta kérni a kezét.

- Regényes erkélyjelenet közben akartam vallani Grétének.

- Miféle jelenet? - harsogta Wollishoff úr.

- Éjszaka az erkély alatt megjelenik az ifjú szerelmet vallani. Ez így szép! Egy nagy költő meg is írta!

- Én voltam - dünnyögte Maxl úr. - Tell Vilmostal fordult elő.

- Szeretem a lányát, és el akarom venni feleségül - bömbölte Eddy.

- Mit mond? - kérdezte a házigazda Löwy urat, aki kezében a csővel ott állt mellettük.

- A lányát szereti - harsogta a csővezető olyan hangon, hogy a kastély valamennyi ablaka megrezdült.

- Szereti a lányát... - üvöltötte kórusban a tömeg.

- Lámpát?... Lámpát?... - hápogta ámultan az öreg, és felnézett a vakablakra.

De Gréte, aki eddig hátul állt, előrejött, és a keblére vetette magát Eddynek. Ezt végre az öreg is megértette, és bement lefeküdni.

Az Alpok csúcsai rongyos gőzcsomóknak tűnő felhőtömegeből rajzolódtak ki a hajnalban...

Eddy Rancing másnap sürgönyözött a nagybátyjának:

„Eljegyeztem Buddhát, azonnal gyere. Eddy.”

HETEDIK FEJEZET

A tanárt csodálják. Frissen mosott hálókabátra tesz szert. A frakk irigyelt túraöltözék lesz, de ott marad. Evelyn bravúrosan vezet. Három tehénnel találkoznak. A lord megszelídül az autó belsejében, de megvadítja a neszesszer. A három tehén újra feltűnik. Lyonban népies jelmezt öltenek, elbúcsúznak, és együtt folytatják útjukat. Lord Bannister kis híján megfullad egy vezércikktől.

1

Egymás után elhagytak több kisebb községet. A tanár nem bánta volna azt, hogy frakkban van, de valahányszor előrehajolt, belefürödött a húsába a mellgomb.

A lány bátortalanul megszólalt.

- Hol találunk... legközelebb garázst, ahol autót bérelhetek?

A lord néhány másodpercig azon gondolkozott, hogy egyáltalán feleljen-e. Végül elhatározta, hogy felel. De csak röviden és dörmögve.

- La Rochelle-ben, úgy tudom, van. Elég nagy község. Remélem, én is találok benne alkalmas szállást holnapig.

Ismét hallgattak. Fák rohantak el mellettük, széles, fehér derékszíjjal, mint valami libasorban menetelő, lábatlan hadsereg. Ezzel a csúf mészövvvel már az autósok kedvéért torzították el az érintetlen vidék szép, ősi arculatát.

A tanár, mintegy magának, tovább dörmögött, miután a megszállással kapcsolatban egy másik katasztrófa lehetősége jutott eszébe, amit sikerült elkerülnie.

- Még szerencse - dűnnyögte -, hogy a neszesszerem mindig a kocsiban van...

Ott volt mellette az ülésen a kis lakktáskája.

- Miért szerencse? - kérdezte kissé idegesen Evelyn.

- Mert különben nem tudnék borotválkozni reggel La Rochelle-ben. És gyűlölöm, ha borotvátlan vagyok.

„Vaskalapos” - gondolta a lány, és majdnem sírva fakadt, ahogy végignézett magán, rongyosan, sárosan, összekarcoltan, halálra üzve, Európa közepén. És ez itt a borotvája miatt aggódik.

Talán csak azért igyekezett önmaga előtt kissé kompromittálni a tanárt, hogy ellensúlyozza gyanúsan növekvő szimpátiáját.

Saját kis táskáját, amely ugyancsak fekete volt, még az autóban is görcsösen szorongatta.

A narancsszínű boríték van benne. Az „Álmodó Buddha” ára.

És azonfelül a szerencsétlen Brandes hadnagy becsülete. Milyen néven is szolgál?

Münster... Münster... Münster...

Ismételgette a nevét, mint valami leckét.

Végre La Rochelle-be értek.

A helység egyetlen fogadója előtt lestoppolt a tanár. A frakkban megjelenő úrvezetőt az iddó-gáló parasztok általános tetszéssel fogadták. Bannister homlokáig pirult, mikor egy répafejű, lócslábú kis breton óvatosan körüljárta, és úgy bámulta, mint valami hirdetőoszlopot. Egy vincellér halkán azt ajánlotta a vendéglősnek, hogy jó lenne elhívni a körorvost addig, amíg együtt vannak itt néhányan.

A frakknadrág több helyen olajos volt. A harmonikává ázott gallér vörösre dörzsölte a nyakát, és ahogy előrehajolt vezetés közben, a gallérgomb mély nyomot hagyott a gégéjén.

- Nem tudja, hogy hol talállok erre egy garázst? - kérdezte Evelyn a tulajdonost.

- Épp itt van mellettünk! Talán tízlépésnyire. Majd meg tetszik látni azonnal, erre feljebb. Egy nagy hordó áll előtte...

- Köszönöm... Csomagoljon be felvágottat és gyümölcsöt, visszajövök érte, ha már béreltem kocsit.

- Meglesz.

- Én szobát szeretnék - mondta Bannister.

Az éjjeliőr benézett a vendéglő ablakán, és keresztet vetett.

- Van egy kertre nyíló, első emeleti, csendes szoba... - felelte a vendéglős, és bizonytalanul hozzátette. - Uraságod kísérelő nélkül van?

- A hölgyet kellett sürgősen elhoznom! Nem volt időm átöltözni... Kérem, szóljon, hogy ne bámészkodjanak. Vagy legalábbis ne tapogassanak!

Mivel az utolsó szónál felhorkant, a parasztok ijedten szétrebbentek mellőle. A vincellér elmondta nekik, hogy tavaly, a corbeille-i szintársulatnál megőrült a nagybögös, és éjszaka mint özvegy királyné járt a faluban, ezüstkoronával a fején.

- Vacsorát tetszik?

- Nem! Aludni akarok! - Ezt olyan határozott hangon mondta, mintha sokan elleneznék.

Evelyn most nyújtotta csak kezét.

- Az Isten áldja meg, sir, azért, amit értem tett.

- Kérem... most már nincs mit...

Kezet fogott Evelynnel.

Mikor becsukódott a lány mögött az ajtó, még sokáig nézett utána. Milyen szomorú, milyen bizonytalan járással megy el.

Nyelt. Valami kis keserűt érzett most a szájában. Sajnálta Evelynnt.

Legalábbis így nevezte el azt a kis nyugtalan, határozatlan érzést, amivel szeretett volna néhány jó szót mondani a leánynak, és elkísérni egy darabon.

Felment a szobájába. A kocsmáros felajánlotta az egyik frissen mosott hálóköntösét.

Minden csontjában érezte az utat. A neszesszer lent van az autóban... Mindegy, majd reggel borotválkozik. Most csak lefeküdni. Ágyba! Ágyba! A kocsmáros frissen mosott hálóköntöse dohos volt. Nem baj... Csak lefeküdni... Aludni!

Nagyon kimerítette a kellemetlen kaland. A sok idegesség és izgalom megviselték, azonfelül szívből gyűlölt minden rendetlenséget, bonyodalmat és kényelmetlenséget.

Végigdőlt az ágyon, és jólesően kinyújtózott.

Azután eloltotta a villanyt. Boldog volt, hogy vége ennek a fárasztó, rettenetes históriának, és jóízűen, mélyen elaludt.

Körülbelül tíz percet alhatott jóízűen, mélyen, mikor felrázták álmából.

Evelyn állt mellette, és ezt súgta a fülébe:

- Azonnal másszon ki az ablakon, a párkányhoz támasztottam egy létrát...

2

Evelyn megegyezett a műhelytulajdonossal az autó bérére nézve, és sietett vissza. Néhány lépésnyire volt csak a fogadótól, mikor váratlanul reflektor villant fel, és egy kocsí fékezett éles csikorgással. Hat ember ugrott ki a kocsiból, és Evelynnek csak annyi ideje maradt, hogy egy közeli fa mögé surranjon, mielőtt meglátják. Nyomban ráismert Adamsre és Gordonra. És az a rikítóan öltözött, monoklis ember is közöttük volt. Úgy látszik tehát, hogy követték Párizsból az autót, csak lemaradtak útközben. Tanakodtak. Evelyn a fa mögött minden szót hallott.

- Úgy látszik, elég ostobák voltak, és megszálltak itt - mondta Adams. - Mind a kettővel végezni kell.

- Várjunk - javasolta Gordon, aki közben benézett az ivó ablakán. - Még három vendég van benn, jobb lesz kivárni, amíg ezek elmennek. Innen úgysem menekülhet a két madárka. Nyugodtan beülhetünk a vendéglőbe. A kezünkben vannak.

Közben megeredt az eső. A hat félelmetes ember bement az ivóba. Evelyn már nem reszketett. Idővel a halálos veszélyt is meg lehet szokni. Inkább attól rémült meg, hogy ezt a kedves, nagyszerű embert, akit minden mogorvasága dacára olyan nagyon szeretett, ezt a jóságos lord Bannistert is meg akarják ölni. Benézett az ivó ablakán. A négy ember egy sarokban ült, és az ajtót figyelték. Gyorsan visszament a hatalmas vörös kocsához, amelyen az üldözői jöttek.

Értett az autókhoz. Amíg az apja élt, volt egy szép Fordjuk, és Evelyn maga is vezetett. Ennek most hasznát vette. Az üldözők kocsijának négy kerekén leszedte a szelepekről a sapkát, azután addig rángatta, amíg kitódult a levegő. Még a motorházat is felnyitotta, eltépte a mágneshez vezető drótot, leeresztette a vizet és az olajat, azután megkerülte a vendéglőt. Az udvarra csak egy szoba nyílt, és így nem tévedett. Az első emeleti nyitott ablak mögött alszik a tanár. Szerencsére létrát is talált a padlásajtóhoz támasztva, ezt nagy erőfeszítéssel az ablak párkányához igazította, és reszkető térdekkkel felment. Először életében mászott létrára.

3

A tanár fölült az ágyban, és azon a ponton volt, hogy káromkodják, de torkán akadt a hang; amint a leány arcába nézett.

- Az Istenért, könyörgök... - mondta Evelyn - ne kérdezzem semmit, azonnal jöjjön velem, mert megölik. Gyilkosok vannak az ivóban, minden pillanatban megrohanhatják a szobát. Könyörgök, ne veszítsen egy másodpercet sem! Azt hiszik, hogy maga is benne van a dologban, hallottam, amint mondták, hogy lelövik...

A tanár hátán végigfutott a hideg. Érezte, hogy a leány igazat beszél. Felrántotta a cipőjét...

- Ne öltözzön! Egyetlen másodperc az életünkbe kerülhet. Akárhol vehet ruhát útközben is. Könyörgök, jöjjön, jöjjön...

Bannister csak a pénztárcáját vette magához, és egy törülközőt csavart a nyakára, azután megindult lakkcipőben és a vendéglős hálóköntösében lefelé a létrán, a leány nyomában. Az eső zuhogott...

Szerencsésen elértek a tanár kocsijához.

Néhány másodpercig tartott, amíg a mágnes gyújtott. Órányi másodpercek. Azután megindultak.

Most rohantak csak ki a banditák az ivóból, a motor zajára!

De az autó már iramodott, fröcskölve a sarat, neki az útnak. Bumm! Bumm!

Különös módon a hátsó ablakon csapott be a golyó, azután a tanár és Evelyn között keresztül-törte a szélvédőt. Mindketten hallották a rövid, gyors füttyöt a fülük mellett, lord Bannisternek be kellett látnia, hogy helyzetük leírásánál a leány nem adta át magát költői túlzásoknak.

Száz kilométeres tempóval hagyták el a veszélyt és La Rochelle-t. A banditák valószínűleg tehetetlenül topogtak harcképtelen kocsijuk körül. Viszont a fűszeres muzeális értékű Benz-Mercedese körülbelül annyi eséllyel iramodhatott a tanár modern Alfa-Romeója után, mintha egy idősebb fejőstehén üzöbe venne egy jó kondícióban levő kőszáli sast.

A tanár kissé furcsán festett a volán mellett, ázott hálókabátjában, törülközővel a nyakán, szerteálló hajfűrtjeivel; éjszaka a párizs-lyoni országúton. E pillanatban igazán örült volna, ha nemrégén megvett estélyi ruhájában vezetheti a túrát.

Evelyn is piszkos, gyűrött és szakadt volt.

- Nem érzi, miss Weston - kérdezte a tanár suttogva, mert időközben teljesen berekedt -, hogy túlságosan megtisztel a bizalmával, amikor ennyire igénybe vesz? Továbbá nem veszi tolakodásnak, ha megkérdezem, hogy milyen ügyben kockáztatja az életemet?

- Egy ember becsületét viszem a táskámban!

- Ennyire megváltozott volna közben a családi ékszer? Ugyanis a hajón, mikor először zavart meg éjszakai pihenésben, nem szemrehányásképp mondom, mert már hozzászoktam, bizonyos családi ékszer ügyében mozgósított, most viszont egy ismeretlen úr becsületéért vágtatok, mint egy örült, hálóköntösben, száz kilométeres sebességgel az országúton. Nem vagyok gyáva ember, de azt hiszem, joggal tiltakozhatom az ellen, miss Weston, hogy részint egy világhírű filmszínész, részint egy elsőrangúan kiképzett tűzoltótiszt kötelességeit hárítsa rám. Jelentéktelen életem kockáztatásáról nem is szólva...

Evelyn váratlanul a tanár vállára borult, és ismét keservesen sírt. Bannister valamit dörmögött, de elhallgatott. Kis községeket és városokat hagytak el, változatlanul szédületes tempóban. A lord el volt szánva rá, hogy addig nem csökkenti a sebességet, amíg egy nyitott ruhakereskedést nem talál. Hajnalodott.

- Sir... nem mondhatok el önnek sok mindent - mondta sírva Evelyn -, de higgye el, hogy becsületes nő vagyok. Bocsássa meg, hogy ilyen veszélynek tettem ki, de nem tehetek róla...

- Legalább megborotválkozhatnék - dörmögte a tanár, mert szinte fizikai fájdalmat érzett saját rendetlensége miatt. Különben is kissé zavarban volt. Ugyanis Evelyn most már nem sírt, és így minden alibi nélkül pihent a feje Bannister vállán. „Igazán nevetséges lenne, ha ezek után még megsimogatnám” - gondolta a tanár, és maga sem tudta hogy jutott ez az eszébe. Evelyn azt hitte, hogy ez a szórakozott fejtartás ilyen helyzetben nem fog feltűnni, viszont neki nagyon

jólesik. Először a jóleső érzés miatt hunyta le a szemét, később azonban már aludt lord Bannister vállán. A tanár néha oldalt pillantott, és dörmögött valamit.

„Egészen furcsa teremtés - gondolta a tanár. - Eddig még csak háromféle helyzetben láttam. Először menekül, azután sír, végül alszik.”

4

Reggel kissé kellemetlenné vált a helyzet. Szembejövő autósok majdnem az árokba futottak meglepetésükben, midőn megpillantották a kormány mellett kettőjüket, szemmel láthatólag egy tréning közben megőrült atléta, egy koldusasszony társaságában. Az élénkülő autóforgalom egyre nagyobb érdeklődést mutatott irántuk. A tanár kétségbeesetten gondolt a botrányra, ha felismeri valaki személyében lord Bannistert, akinek tudományos előadásáról vezető helyen írnak a reggeli lapok.

- Sir - mondta Evelyn, aki ugyancsak erre gondolt. - Én valamikor tanultam autót vezetni. Engedjen engem a kormányhoz.

- És én? - kérdezte a lord gyanakodva.

- Gondolom... Talán a kocsi belsejében... a... földön... Úgy nem látják... Talán összehúzná magát...

- Igazán kívánja ezt az újabb mutatványt? Nem győzöm hangsúlyozni, hogy az egyetem orvosi fakultásán mennyire elhanyagolják az akrobataoktatást. De ha kívánja... Én nem ellenkezem többé.

- Istenem! Miért csúfol?! Hiszen csak a maga tekintélyét félttem!

- Magam is azt hiszem, hogy tisztelőim nem így képzelnek el... Jó, jó!... Ne sírjon, kérem, mert azt nem bírom! Megyek és karikává görnyedek. Remélem trapézmutatványokra már nem kerül sor.

A tanár átadta a volánt Evelynnek, hátramászott a kocsi belsejébe, és egy keserves nyögéssel, két térdét átkarolva, a padlóra ült. Közben benzint vettek fel.

Most már Evelyn intézett mindent. Sajnos, a benzintöltő állomáson a suhanc észrevette, hogy egy rövid hajú, idősebb hölgy rejtőzik a kocsi mélyében, és kihívta az anyját, a nővérét, három kisöccsét és nagyapját. Valamennyien körülállták a kocsit, és úgy csodálták az üvegen át Bannistert, mint valami cápát az akváriumban. Az egyik fiú elszaladt a faluba, hogy értesítse az ismerőseit. Szerencsére közben megtelt a benzintartály, és az autó továbbmehetett.

A lord már nem tett szemrehányást. Nem szólt semmit. Átkulcsolta a térdét, és lakkcipőjéből kilátszó, sáros bokáira meredve fásultan dohányzott, mint aki már nem reméli sorsa jobbrafordulását.

Később mint egy megszelídült ragadozó, melankolikusan tűrte, hogy Evelyn egy kocsmából szendvicseket hozzon, szépen megetesse, megvárja, amíg kiissza a teáját, és visszavigye az edényt. Ezalatt arra jött a helység lelkésze, és megállt az autó előtt. Miután benézett, részvétellel ajánlotta Evelynnek, hogy néhány frankért bérelhet itt egy erős parasztleányt, aki majd továbbmegy vele, hogy ne legyen egyedül a beteggel. Bannister döbbenet hallotta, hogy Evelyn megköszöni a tanácsot, és azt mondja, nincs szüksége segítségre, mert szegény bátyja nyugodtan viselkedik.

Igen, Evelyn helyesen világosította fel a nyájas érdeklődőt. Lord Bannister valóban nyugodtan viselkedett ahhoz képest, hogy csodálatos eredményeket ért el az álomkór gyógyítása terén, és komoly jelöltje az idei Nobel-díjnak. Ehhez képest meglepően nyugodtan viselkedett a kocsmáros frissen mosott hálókabátjában, autója belsejében, a földön ülve, nyakában egy szál törülközővel, kócosan és sárosan a párizs-lyoni országúton.

És miután a ciklon ült a volánnál, lassan az autó is kezdett asszimilálódni gazdájához.

Első sárhányói behorpadtak, és lökhárítója kissé elgörbült egy sorompón. Később véletlenül kinyílt az ajtó, mikor egy viadukt alatt haladtak át, és mialatt Evelyn fékezett, az ajtó egy kiugró falrészén harmonikává görbült, szörnyű csörömpöléssel és csikorgással.

- Kissé bele kell jönnöm... - szólt hátra mentegetőzve a leány.

- Azt látom - felelte szomorúan a tanár. És eltávolított a hajából néhány üvegszilánkot. Ebben a pillanatban irtózatos lökés érte őket hátulról. Valaki káromkodott mögöttük az autóban. Evelyn továbbstett.

- Előbb-utóbb be kell húzni az irányjelzőt - mondta a tanár. - Így ugyanis azt hiszik, hogy maga jobbra megy, tehát balra akarnak előzni, miáltal elütnek bennünket. Leghelyesebb, ha használat után nyomban visszakapcsolja az indexet.

- Hát nem megy vissza! - kiáltotta Evelyn, és kétségbeesetten csavarta a kapcsolót.

- De csak azért, mert az ablaktisztító kapcsolóját forgatja. A mellette levő szól az indexnek. Nem! Nem! Az a hátsó lámpa... Na... csakhogy...

A lány sírva fakadt.

- Könyörgök - mondta Bannister rekedt suttogással, szelíden, szinte imádkozva -, ne sírjon. Azt nem bírom. Inkább aludjon vagy meneküljön, csak ne sírjon! Inkább azt sem bánom, ha előbb-utóbb csak hárman leszünk itt: maga, a volán meg én... Hopp!... Semmi, csak a fejem... Tessék talán, ha kérnem szakad, sebességváltásnál kissé óvatosabban azzal a gázzal... Ne sírjon, kérem! Majd belejön. Nincs itt jód valahol?...

Evelyn szolgálatkészen akart jódot adni, ezért villámgyorsan berántotta a kéziféket, amitől a tanár átvette a kocs sebességét, és nekirohant fejjel az ajtónak, mint valami faltörő kos. És hogy Bannisternek meglegyen az az illúziója, mintha felrobbanna a feje, ugyanebben a pillanatban a bal hátsó kerék nagyot pukkant. A kocs kissé tántorogva elfarolt a defekt irányába, majd szörnyű robajjal, de szerencsére lecsökkentett sebességgel egy fához ütődött. A hűtő bánatosan behorpadozott.

5

Kereket cseréltek.

Közben egy kisgyerek jött arra, három tehénnel és mind a négyen őszinte csodálattal szemlélték a hálókabátos, tébolyult vezetőt, amint a porban az autó alatt csúszkált, mert Evelyn, úgy látszik, még nem jött bele eléggé, és sajnos, elmozdította az emelőt, miáltal az autó visszazuhant, a félig kitört ajtó ettől végképp búcsút mondott az Alfa-Romeónak, és kiesett az útra, a kocsiemelő viszont beakadt az alvázba, ezért most a tanárnak a kerekek közé kellett mászni, hogy kiszabadítsa.

Így álltak a dolgok délelőtt tizenegy órakor.

Fél egyre úgy látszott, befejezték a szerelést.

- Mehetünk - mondta Evelyn.

- Szerencse fel! - kiáltotta a tanár, mint a bányászok, és leszállt az autó fenekére.

Közben a parasztgyerek segítségével a kocsi ajtaját betették keresztbe az autó belsejébe, és mivel nem volt lerögzítve, olykor a tanár fejére esett, de ez már kicsire nem nézett.

A lány beült, hogy visszatolasson a megrongált fatörzsről.

A tehének ifjú főnöke gyorsan elterelte állatait az autó környékéről. A motor, mintha haldokló tenorista igyekezne erőre kapni, olykor furcsa hangon felharsant, és nyomban leállt. A lány erőlködött. Kapcsolt, indított, gázt adott, a motor felbúgott, és megint leállt. A tanár kinézett a karjai között nyugvó ajtó mögül.

- Próbálja most hátrafelé. Kizárt dolog, hogy ledöntsük azt a nagy fát, és úgy menjünk tovább.

Persze! Hiszen ő előre akart menni!

Több sikertelen kísérlet után végre eltalálta a sebességváltón a hátrakapcsolást.

A kocsi lassan visszasiklott a fáról, valami pengve a földre zuhant. A lökhárító volt. Bekerült a kocsiba, az ajtó mellé. Most már sok alkatrész társaságában utazott a tanár.

De ettől eltekintve vígan robogtak az országúton.

- Az előbb a jódot kérte - mondta a leány, és a tanár, fékezésre számítva, kézzel-lábbal igyekezett fixírozni a helyzetét.

- Gondolja, hogy megkockáztassam?

- Tessék, itt a neszeszerje. - A leány hátranyújtotta a kis táskát.

A tanár kinyitotta, de csak egy narancsszínű, hatalmas borítékot látott.

- Bocsánat... ez az enyém - hebegte Evelyn, és gyorsan becsukta.

- Elsősorban nem jódozni, hanem borotválkozni akarok - jelentette ki elszántan a tanár.

Evelyn kétségbeesett.

- Üldöznek! Gondolja meg, ha nincs jó kocsijuk...

- Miss Weston! Önnek sikerült engem több alkalommal meggyőzni, olykor különös nézeteinek helyességéről. Most erre semmi reménye! Kérem, ne vitatkozzék. Lehet, hogy üldöznek, sőt az is lehet, hogy megölnék bennünket: de én borotválkozni fogok. Azután, ha kell, ám legyenek a higiénia áldozata.

A leány némi kárörömmel kiáltott most fel:

- Elhagytuk valahol a neszeszert!

A tanár most először rémült meg nagyon az út folyamán.

- Nézze meg jól! Az nem lehet. A szappanom! A szájvizem! A borotvakészletem...

- Ó! - Evelyn most meg tudta volna ölni. Ilyenkor a borotvájára és a szájvizére gondol. Micsoda smokk! Élet vagy halálról van szó, és kétségbeesik a borotvakészletéért!

- Azonnal visszafordulunk!

- Sir!

- Miss Weston, kár minden szóért.

- A halálos veszély torkába autóznánk!

- Eddig sem volt gyerekjáték az út. Ha még élünk, az annyit jelent, hogy a sors személyesen vezeti autónkat, az ön működése dacára. Ebből reményt meríthetünk. Kisasszony! Visszafor-
dulunk a táskámért!

A lány nem ellenkezett. Látta, hiába minden!

Ettől a perctől fogva gyűlölte a neszesszert. Vadul és meggyőződéssel, mert szerette a tanárt, és a neszesszer ennek az érzelemnek illúzióját rontotta el.

Erre gondolt, miközben megfordult.

Először hátrafelé tolatott, hogy kellő szögbe csavarhassa a kormányt, és ebből az alkalomból egy fatörzsnek farolt. Azután előrement, jól megnézve, hogy mi volt az ott hátul, és közben a hűtő egy országúti lámpa oszlopának ütődött. A tanár nem szólt semmit. Tenyerébe támasztott fejével, búsan guggolt az autó padlóján, emlékeztetve egy képre, amely Mariust ábrázolja Karthágó romjai felett. Mit lehet itt tenni?

Végül, mert az autó, úgy látszik, elpusztíthatatlan volt, megindultak visszafelé az úton. Szerencsére néhány kilométerrel feljebb találkoztak a három tehénnel és a gyermekkel. A gyermek kezében ott volt a táská, és némi készpénzjutalom ellenében boldogan nyújtotta át a két utasnak. A gyereknek különben is jó napja volt, mert az imént talált az országúton egy vadonatúj autódudát, de erről nem tett említést a két toprongyos úrvezetőnek.

- Most siessünk! - mondta izgatottan a leány, és találmra meghúzott valamit a keze ügyében, amitől egy másik valami felhördült, és egy harmadik valami csikorogni kezdett. Erre először megszólaltatta az elektromos Bosch-kürtöt, majd gyorsan fordított egyet a reflektorkapcsolón, és Isten tudja, miért, a zaj ettől elmúlt. A lord megtanulta tisztelni Evelyn egyéni stílusát a volánál. Mindig más kapcsolóhoz nyúlt, mint ahová kellett volna, és valahogy mégiscsak haladtak.

- Most megállunk! - mondta a tanár keményen, mint egy briganti. - Borotválkozni és fésülni fogok. Adja ide, kérem, a neszesszeremet.

- Tessék! - Úgy dobta a neszesszert a kocsik belsejébe, hogy az ülésen heverő fényszóróhoz koccant erősen.

És dühösen otthagya a tanárt. Undok vaskalapos! Bannister pedánsan az ülésre helyezte a sárhányót, hogy fix alapja legyen a tükörnek és a szappanos tálnak, azután hozzáfogott a borotválkozáshoz.

Evelyn ezalatt valamivel távolabb türelmetlenül sétált az országúton.

Pedig jól tette volna, ha több kíváncsiságot tanúsít a tanár tisztasági mániájával szemben.

Mert ebben az esetben látta volna, hogy Bannister a neszesszerből egy kis zománcozott dobozt vesz elő, amelyen egy lehajtott fejű, kerámiából mintázott Buddha-szobrocska ül, és ebből a dobozból rakosgatja ki a zsillett-készletét.

Az „Álmodó Buddha” dobozában tartotta ölordtsága az önborotváját, míg az „Álmodó Buddhá”-t a neszesszerben vitte magával. És fogalma sem volt róla, hogy a világ legdrágább borotvakészletének tulajdonosa, mert ez a felszerelés kerek egymillió fontot ér.

Csendes eső szemerkezt. Az ablaktisztító pálcikák halk zizegéssel jártak ide-oda a törött szélvédő üvegén.

Néhány gyümölcsel és fával megrakott taliga jött szembe.

Távolról feltűnt Lyon. Most már élénk a szembejövő forgalom, és az elveszett autóduda helyett Evelyn - hogy elkerüljenek minden további bajt - a pokolian bőgő Bosch-kürtöt használta, illetve felváltva alkalmazta sürgős jelzésnél a kürtöt, a betolható hamutartót és a hátsó lámpa kapcsolóját. A fene ezt a sok vacakot egy ilyen autón. Mind egyforma és mindet csavargatni kell. Azért nem történt baj, csak az egyik kanyarban borítottak fel egy fástaligát, de ezt elintézték néhány frankkal. Az út további folyamán elfogyasztottak három csirkét, egy terelőpult és összesen vagy két biciklit.

- Rohamosan fogy az autó - jegyezte meg lehangoltan a lord.

Evelyn összeszorította a fogát, és vezetett.

De ott van Lyon! Ruhát venni! Megmosakodhatnak. Csak ne növekedne így a forgalom. Evelyn másodpercenként dudált. A városban majd abba kell hagyni, hogy kisebb legyen a feltűnés... Na! Felforrta a víz! Keserves tíz perc, sok szájtató... mennek tovább... Ott maradt a víztartály fedője. Sebaj! Előttük Lyon! Most már nem lehet baj! Tévedés!

De mennyire lehet!

Már feltűnnek az első házak! Most diszkréten egy ruhakereskedéshez. A Bosch-kürt egyszerűen beragadt! Evelyn kétségbeesetten kapkodott oda-vissza a kürt gombjától a volánhoz, miáltal az autó kissé részegesen támolygott az országúton. És az átkozott kürt csak bőg, a tanár is Evelyn mellé hajol, de csak egy kézzel tud kinyúlani, a másik a sárhányó és a szétszakadt ülés kerete közé szorult. Szembejön egy teherautó, de ők csak vadul kapkodnak, hogy elhallgattassák a kürtöt. A nyomorult gomb nem enged. Puff! Vészes csikorgással próbálja elkerülni a hatalmas teherautó a halálos összeütközést. Evelyn is teljes súlyával nehezedik az olajfékre, és balra csavarja a kormányt, feldönt egy gyümölcsöstargoncát, miközben szinte a feje mellett érzi elzúgni az óriás camiont.

Élnek! Gyerünk tovább!

De ezzel a kürttel tenni kell valamit, mert őrijító! Egyre szól!

Már bent vannak Lyonban, és a Bosch-kürt üvölt!

- Lője le! - zokogta Evelyn.

Így vonultak be, mint a vármegyei mentők, szüntelen veszett szirénázással. Ijedt polgárok hajolnak ki ablakaikból, csodálkozó emberek állnak meg az utcán, és a hentes fejcsóválva mondja vevőjének, mialatt a mérlegre dobja a húst:

- Újabban mindennap tűz van...

Evelyn mind a két kezét elveszi a kormányról, és a hajába markol.

- Vágja el a vezetékét! - kiabálja kétségbeesetten a tanár.

Evelyn máris vág. Az ablaktisztító nyomban megáll.

- Hagyja! Ne vágja! - könyörög gyorsan a tanár.

Előrehajol, és ő maga vágja el a vezetékét. Szerencsére néptelen mellékutcában voltak, mert egy darabon járdán haladt az autó, csak az utolsó pillanatban kanyarít Evelyn gyorsan a kormányon, mire megkerülve a villanyoszlopot, ismét visszatérnek az útestre.

- Persze - lihegi diadalmasan a lány -, ilyenkor, ha ügyes vagyok, nem dicsér meg.

Végre egy mellékutcában feltűnt az annyira áhított nőiruha-kereskedés.

- Csak úgy tudok önnek öltönyt venni, Sir, ha előbb magamat látom el a szükséges holmikkal - szólt hátra Evelyn. - Ne tartson ezért önzőnek.

- Ön ügyes és önzetlen - felelte a tanár szárazon. Nagyon idegesítette, hogy úgy megbámulták az autót. Pedig volt rajta mit bámulni. Egy kisebb vándorcirkusz kiselejtezett vontatótraktorára hasonlított, és egyenesen csodálatossá tette, hogy sem ajtaja, sem lépcsője, sem sárhányója nem volt. A karosszéria maradványai csak futólagos viszonyban álltak már az alvázzal.

Mikor Evelyn szokása szerint eréllyel behúzta a kéziféket, a kocsni olyasféle csörömpöléssel állt meg az üzlet előtt, mintha kavicsokkal telt óriási dobozt vágna a földhöz valaki.

Evelyn bement a ruhaüzletbe, és gyorsan bevásárolt néhány holmit saját magának, hogy a tanár érdekében könnyebben mozoghasson. Az üzletben mindjárt meg is mosakodott, autóbalesetére hivatkozva. A készen vett ruhában úgy hatott, mint egy viceházmesterné, ha vasárnap látogatóba megy.

Mire kiért az üzletből, vagy száz főből álló csődület fogta körül az autót, és a tanárt figyelte.

Egy másik utcában Evelyn végre összevásárolt találmányra néhány férfitól, azután vagy húsz percig száguldozott keresztül-kasul az utcákon, míg a tanár egy újabb, és ez alkalommal legnagyobb mutatójával felöltözött az autó belsejében rendelkezésre álló kis területen. Kígyóembernek is szép feladat lett volna. Hogy Evelyn pont vadászkalapot vett, szokatlanul dús pamacsdíszrel, ez még nem idegesítette volna túlságosan a lordot. Sokkal fájdalmasabb volt számára az, hogy a kockás nadrág bokán felül ért, míg a méregzöld színű bársonykabát a térdét verdeste. Minden feltűnés nélkül így sem közlekedhetett az emberek között, de helyzetében mégis határozott enyhülést jelentett, hogy rendesen kiülhetett Evelyn mellé. Mikor megálltak egy hotel előtt, a portás nyomban tudta, hogy messze vidékről jött különös terménykereskedő érkezik a feleségével.

- Mylord - mondta a leány a hallban -, utoljára zaklattam!

- Ezt ezentúl ne mondja, miss Weston. Többé-kevésbé mindnyájan Isten kezében vagyunk. Csak arra kérem, hogyha legközelebb szüksége van rám, ne várja meg, amíg elalszom. Én ezzel szemben megígérem, hogy máától kezdve edzeni fogom magam. - Látta, hogy a leány szeme megint könnyel telik meg. - Nem gondolja, hogy jó lenne, ha őszintén elmondana mindent? Szüksége lehet egy férfi segítségére.

- Nem. Csak veszélyt hoznék önre. Áldja meg az Isten azért, amit eddig tett értem. Én egy szerencsétlen ember becsületét viszem most magammal ebben a táskában, és közben egy kicsit az én boldogságomról is szó van. Nagy vagyont örökölttem, de fel kell kutatnom, hogy hol van, és a nyomában vagyok. Marokkóba kell mennem! Ez minden, amit közölhetek önnel, Sir. Igaza volt, ha ismeretségünk óta ezerszer is elátkozott.

- Na, ez túlzás... Néha nélkülöztem az ön társaságában szokott kényelmemet, ennyi az egész. Különben, ha Marokkóba igyekszik, együtt utazhatna holnap velem. Most már nem megyek Párizsba, magam után küldetem a poggyászatot...

- Isten őrizz! Eddig is elég veszélynek tette ki magát értem, és boldog vagyok, hogy nem történt baja. Köszönöm, és viszontlátásra.

A tanár még hallotta, hogy megkérdezi a portást, mikor indul a Párizsból érkező gép Marokkóba. Véletlenül huszonöt perc múlva indult, és a lány máris elrohant.

A tanár, mint már két esetben, most is utánanézett. Mi az ördög?

Úgy látszik, mintha nagyon bántaná valami. Pedig alapjában véve örülni kellene, hogy megszabadult Evelyn Weston kellemetlen társaságától.

Miféle család becsületéről beszél ez a leány? Annyi bizonyos, hogy a történetek után egy bátor férfi odaállna a szegény, üldözött, gyenge nő mellé. Ez a leány most biztosan azt gondolja róla, hogy gyáva. Szárazra tette itt a bőrét, és Evelyn Weston menekül Marokkóba.

Tovább üldözik, tovább sír és tovább alszik.

Olyankor a legkedvesebb, ha alszik.

Felment a szobájába. De most komolyan alszik egy mélyet, hosszút, a hihetetlenül fárasztó túra után.

Micsoda út volt! Ásítva dobta magát egy fotelba, azután csengetett a boynak, és felhozatta a neszesszerét az autóból. Már előre érezte minden csontjában a jó meleg fürdő megnyugtató hatását.

Az ablakon át láthatta egykori autóját, amelyből a boy könnyedén vette ki a táskát. Még az ajtót sem kellett kinyitni hozzá.

Az ajtó, a sárhányók, a lökhárító és a fényszóró társaságában, hátul volt.

Néhány száz főből álló csődület nézte a kis halom horpadt ócskavasat, amely még nem is olyan régen a lord vadonatúj Alfa-Romeója volt.

A meleg víz vidám harsogással zuhogott. Bannister felnyitotta a fekete táskát, hogy sorra kirakjon mindent, törülközőt, szappant, szivacsot...

Csodálatosképpen mindezekből semmit sem talált benne.

Egy hatalmas, ötpecsétes, narancsszínű borítékot talált a táskában!

7

A kis táskákat elcserélték, Evelyn az illető úr becsülete helyett az önborotvát és a szájvizet viszi, mint az örült, Afrikába!

Mi legyen?! Ez a nő halálos veszélyeket vállalt a borítékért, amely itt van az ő kezében. Nem kétséges, hogy mi a teendő. Mennie kell, mert a forgószeél ismét felragadja, tisztességénél fogva, ami minden kényelmet és önzést a háttérbe szorít.

Szent Isten, négy óra! Lekési a gépet! Most már mindegy, intézkedni fog, hogy a holmiját, ha Párizsból Lyonba érkezik, küldjék Marokkóba.

És az autója maradványait vontassák be valahova.

Csak egy búcsúpillantást vetett a csobogó melegvízcsapra... a vetett ágyra. És ment!...

A sofőrnek olyan borralalót ígért, hogy külön gondviselés vigyázott ezen a napon a lyoni polgárok életére, míg a tanár elérte a repülőteret. Már pufog a légszűrő... Csak éppen hogy beugrik az ajtón, és viszik a létrát, azután szökell a repülő...

Kordiális hang szólal meg mellette:

- Üdvözlöm, Sir! A lady már bizonyára aggódott, hogy lekésik. De hol az ördögbe vette ezt a csodálatos kalapot?!

Holler szerkesztő volt, aki ezzel a géppel indult el reggel Párizsból, és rövid vizsgáldás után sikerült a komikus tiroli népdalénekesben felismernie a tanárt. Igazán furcsán öltözik ölordtsága utazáshoz.

8

Evelyn szomorú arca úgy derült fel hirtelen, mikor a tanárt megpillantotta, hogy szépségével és ragyogásával szinte betöltötte a fülkét.

- Elcseréltük véletlenül a táskánkat - mondta lihegve a lord, miközben leült melléje. - Nem tarthattam magamnál egy ismeretlen úr becsületét.

Evelyn csak most vette észre a cserét. Rémulten kapott a feléje nyújtott táska után, és megkönnyebbült sóhajjal konstataálta, hogy benne a boríték.

- Ezt sohasem tudom meghálálni önnek, Sir - felelte szinte sírva, és visszaadta a táskáért a neszesszert, amit mostanáig féltve szorongatott.

- Vigyázzon, és szólítson Henrynek. Az a szörnyű szerkesztő ezzel a géppel utazik Marokkóba. Már jön is.

És jött. Kávét hozott termoszbán, néhány útipohárral.

- Gyönyörű tempóban jöhetett Párizsból, hogy ilyen hamar Lyonba ért, Sir - kezdte a beszélgetést, miközben kávé tölött.

- Igen. Szép teljesítmény volt.

- Parancsoljanak friss feketét!

Feketekávé ittak.

- Kissé megviseltnek látszik - nézegette a tudóst Holler -, pedig az autója, azt hiszem, elég kényelmes.

- Nem mindig - felelte a tanár szomorúan. Aztán el akarta terelni a beszélgetést erről a kínos témáról. - Mi újság Párizsban?

- Ott mindig van újság. Érdemes elolvasni a reggeli lapokat. Az egész ország lázban van. Egy véletlen folytán hatalmas kémkedési ügyet lepleztek le, Anglia ellen irányult ugyan, de tudja jól, hogy ez éppúgy érinti Franciaországot is. Két halott, öt súlyos sebesült, nyolcvan letartóztatás és százezer frank jutalom annak, aki kézre keríti a kémkedési ügy hőst. Mellesleg honfitársunk a kém. Bizonyos Evelyn Weston. Na!... Cigányútra ment! Tessék egy papírszalvéta!

A tanár köhögött, és a szolgálatkész Holler a kabátfazóját tisztította.

Evelyn dermedten ült.

Bannister arca fakó lett, és sírból jövő hangon szólalt meg:

- Érdekes... Van önnél reggeli lap?

- Parancsoljon!

Holler átnyújtotta az újságot.

Az első oldalon olyan szokatlanul nagy betűtípussal, amilyent különben csak színielőadásokat hirdető falragaszoknál használnak, ez állt:

**SZÁZEZER FRANK JUTALOM ANNAK,
AKI ÉLVE, VAGY HALVA
KÉZRE KERÍTI EVELYN WESTONT!**

Ezután valamivel szemérmesebb tipográfiával néhány rémdrámai alcím következett, razziáról, gyilkosságról, kémkedésről, rablásról és betörésről, de a felsorolt műveletek kivétel nélkül Evelyn Weston kémnő személyével állottak a legszorosabb összefüggésben, aki mint Franciaország és Anglia első számú ellensége betörést, rablást, árulást szándékozik elkövetni, miután betörés, rablás és feltételezhetően néhány gyilkosság révén életbe vágó katonai titok birtokába jutott. Aki rátalál, óvatosan járjon el a törvényen kívül helyezett gonosztevővel, feltételezhető, hogy revolverrel fog védekezni.

Ennyit a címek.

Ezek után két teljes oldal kizárólag Evelyn Weston személyén keresztül tárgyalta az elmúlt évtizedek jelentősebb bűncselekményeit. A párizsi rendőrség hónapok óta kémgyanús egyének működését kíséri figyelemmel, de nem csapott le rájuk, mert feltételezhető volt, hogy nyomára akadnak egy értékes okiratnak, amely kémek birtokába került. A rendőrség heteken át figyelt egy bizonyos gyanús házat. Közelebbi adatok a nyomozás érdekében még nem közölhetők, kivéve a körözött Evelyn Weston neve. Valóságos főhadiszállása működött - e gyanús házban és környékén - a különböző nemzetközi hírszerzőknek. Elkövetkezett a pillanat, midőn úgy látszik, hogy a tettes értékesíteni akarja az okmányt, és valamennyi veszélyes egyén benne van az egérfogóban. A rendőrség lecsapott. A nagyarányú razzia közben sok sebesülés történt. Egy állítólagos vállalati igazgató lakása volt a razzia végső célpontja. A lakást valósággal meg kellett ostromolni. Egy Fleury és egy Donald nevű egyént lelőttek a lépcsőházban. Lehet, hogy már itt Evelyn Weston kezdte a lövöldözést. A lakásban az állítólagos igazgatót súlyos sérüléssel találták meg. A haldokló később őszinte vallomást mondott jegyzőkönyvbe, és világosságot derített a rejtélyes ügyre. Egy kémtársa lőtte le, akivel alkudozott. Először mindketten azt az ismeretlen embert rohanták meg, aki elbújt a lakásban, de jelenlétét egy váratlanul becsapódó ablak elárulta. Ez az egyén, valamint Adams, ismert hírszerző, megszöktek. De kiderült a vallomásból, hogy egy hölgy is tartózkodott a lakásban. A sebesült dulakodás közben látta, amint berohan a másik szobából ez a nő, és az íróasztalról felragadja az okmányt, azután elmenekül. Ekkor érte őt a lövés. Többre nem emlékszik. A nő délelőtt nála járt, Evelyn Westonnak mutatkozott be, és egy szobor iránt érdeklődött. A nyomozás megállapítja, hogy Evelyn Weston a „Kingsbay”-személyszállítón jött át a Csatornán. Délután (ez a takarítónő vallomásából derült ki) Evelyn Weston mint egy élelmiszerüzlet alkalmazottja jutott be a lakásba, és valószínű, hogy ekkor bújt el.

Evelyn Weston feltűnően csinos, középtermetű, szőke stb...

NYOLCADIK FEJEZET

A tanár azt hiszi, hogy mindent ért. Erről szó sincs. Az esküvőt nem lehet megtartani a csatornázás miatt. Sir Arthur még a segédmérnök napidiját is kifizeti. A vendéglőre kitűzik a nemzeti lobogót, de a dalárdára kis híján nem kerül sor. Eddy megtudja, hogy minden elveszett. Erre lemond a nagybátyja javára. Holler ellen nincs orvosság. A szerkesztő rohammal foglalja el Marokkó félelmetes erődjét. Bevásárol Evelyn számára, de nem ölik meg. Összefüggések egy amerikai hangversenyzenekar és a Szahara sivatag között.

1

A tanár felnézett. Most mindent értett. Közben Holler gyorsan előbbre ment két üléssel, mert igénybe kellett vennie a szédülékeny utasok számára szolgáló megfelelő berendezést, és nem szívesen időzött ilyen gyászos alkalommal hölgytársaságban. Úgy látszik, sohasem fogja megszokni a repülőgépet - gondolta a pergamenzacskó fölött merengve -, pedig már elég régen utazik. A repülőgépen alig volt utas. Elöl egy öreg házaspár, mögöttük Holler és néhány üres hely után lord Bannister, Evelyn mellett. Tehát senki sem hallhatta, amit beszéltek.

- Bocsásson meg... - suttogta Evelyn.

- Nem tehetem - mondta a lord.

- Ez így történt, ahogy az újságban áll, és mégis másképpen van. Én nem vagyok kémnő.

- Ne fáradjon, miss. Ön nagyon okos. És én végtelenül ostoba vagyok. Csúnyán viselkedett velem szemben, és mégis bánt, hogy nekem kell önt átadni a rendőrségnek.

Evelyn szája megrándult:

- Át akar adni a rendőrségnek?!

- Azt gondolta, hogy büntárssa leszek?

- Nem követtem el bűnt. Sőt egy idegen ember becsületéért harcolok. Azt sem bánom, ha átad a rendőrségnek. Csak sajnálom, hogy miattam önt is letartóztatják, Lord Bannister!

- Engem?

- Igaz, hogy tisztázni fogja magát, de mégiscsak áthozott a Csatornán, mint a feleségét szerepeltetett a társaságban, és megszöktetett a színhelyről. Nehéz lesz elhíttetni, hogy közben nem tudott semmiről, hogy szórakozottságból történt... Nem gondolja, Mylord?

A lord hosszasan hallgatott. Valóban kezdettől fogva partnere volt ennek a nőnek, és ki hiszi majd el, hogy mindez véletlen közjátékok sorozata következtében történt? Ha elhiszik, akkor is iszonyú botrány.

- Yes - mondta a lord. - Igaza van. Szörnyűséges helyzetbe fogok kerülni. De nálam a becsület nem presztízskérdés. Amit eddig tettem, az becsületes volt akkor is, ha bajba kerülök. Ha nem adom át a rendőrségnek, az becstelenség akkor is, ha megjutalmaznak érte.

Hallgattak. Sűrű eső kopogott a gép ablakán.

- Mylord, én kevertem önt bajba, én akarom jóvátenni a hibát. Megtörténhet, amit kíván, anélkül, hogy pellengérré kerüljön. Marseille-ban az ön szeme láttára jelentkezem a repülőtéri kirendeltségnél. Átadom a borítékot, és megmondom, hogy Evelyn Weston vagyok. Akkor letartóztatnak anélkül, hogy ön belekeveredjék az ügybe.

- Ezt az ajánlatát elfogadom. Azonban figyelmeztetem, hogy résen leszek. Ne próbáljon megteveszteni. A tisztességem függ attól, hogy maga ne szökjön meg.

- Sir, nincs a világon senki, aki az ön tisztességét jobban féltene, mint én - mondta a lány fojtott, remegő hangon, és a lord meglepetten nézett rá. Azután nem beszélgettek.

A marseille-i repülőtéren az utasok sétálgattak kissé a gép körül, tehát senkinek sem tűnt fel, hogy Evelyn és Bannister leszállnak. A leány rá sem nézett a tanárra, ment egyenes irányban, határozott léptekkel egy ajtó felé, amelyen ez áll: „Rendőrség”. A lord vagy tíz lépés távolságról követte, azután csodálkozva látta, hogy a nő előveszi a kezításkájából azt a nagy borítékot az öt pecséttel, és gyorsított léptekkel folytatja az útját.

Hogy történt? Bannister maga sem tudta, csak mintha meglökték volna hátulról, utánafutott a nőnek, és elkapta a karjánál, éppen a bejárat előtt:

- Várjon! - lihegte. - Nem akarom... Nem törődöm vele, mit csinált. Nem bírom el, hogy bántsák... Tegye el azt a borítékot!

A lány ijedten engedelmeskedett.

- Ide hallgasson - folytatta a tanár. - Repüljön most Marokkóig, és ott meneküljön, menjen, csináljon, amit akar! Én nem akarom tudni, hogy magát elfogták, érti? Nem akarom.

- De hát... miért?

- Ostobaság! De nem akarom! Ennyi az egész!...

...Mikor a gép ismét felszállt, ott ültek egymás mellett szótlanul, szomorúan.

Lord Bannister nagyon halovány volt.

2

- Maguk mind a ketten olyan szeretetre méltóak, hogy magam sem tudom, melyiküket választanám, ha versengenének a kezemért - mondta Gréte, mintegy tizenöt centiméteres mosollyal, és Arthur Rancing e pillanatban mélységesen tisztelte unokaöccsét, hogy rongyos egymillió fontért elveszi ezt a nőt. Nincs megfizetve.

Később a senior Rancing Wollishoffal tárgyalt. Közvetlenül társalogtak, mert a senior hozatott Zürichből egy hallócsövet ajándékba a gazdának. Különben megőrült volna.

- Egy Wollishoff-lánynak annyit kell a férje házához vinni, hogy úri módon rendezkedjenek be - mondta az örömapa.

- Ezt vártam öntől! - felelte a senior. - Igazi helvéciai nemeshez méltó beszéd! Ön nem tagadhatja le, hogy műszaki tanácsos! - kiáltotta elragadtatással. - Nálunk Angliában valóságos népkultusz a műszaki tanácsosok tisztelete.

- Én viszont nem kérek mást, csak azt, hogy Mr. Rancing szeresse a leányomat.

- Uram, én ismerem a fajtámat. Eddy félőrülten imádja az ön gyermekét. Álmatlanul tölti az éjszakáit!

- Tudom... Az orvos említette. Majd elmúlik. Gyomorcsillapítót kell szedni...

- És mikor tarthatnák meg az esküvőt?

Wollishoff elgondolkozott.

- Hát én azt hiszem... ha pünkösöd megfelel...

Mindössze három hét volt hátra pünkösödig.

- Miért ne felelne meg? Pünkösöd a virágok és a szerető szívek napja - fűzte tovább álmodozva a senior. - Pünkösöd nagyon megfelel.

- Én is azt hiszem. Tehát pünkösödhöz két évre megtarthatjuk az esküvőt.

A senior nyitva felejtette a száját.

- Előbb semmi esetre sem - folytatta a műszaki tanácsos. - És ha egy fél évet még eltolódik, az már azt hiszem, nem számít.

- Hogy képzeled ezt?! Lehetetlen, amit mond!

- Miért volna lehetetlen? Már mondtam önnek, hogy az én lányom nem mehet akárhogy a férje házába. Sajnos, műszaki dolgokban néhány téves bejegyzés történt tavaly a csatornázás körül. Ugyanis engem bíztak meg a csatornázással...

- Hiszen errefelé nincs is csatorna!

- Ez a baj, uram. Engem bíztak meg, és nincs. Viszont egy ilyen csatornázásra költségek vannak. Nem tudom, érti-e? Csatorna nincs, költség van... Magam sem tudom, hogy történt. Miután a nagybátyám befolyásos ember, megelégedtek annyival, hogy mindenemet lefoglalták, amíg nem fizetem vissza a vidék fejlesztésének költségeit. És az ilyen fejlesztés nagyon drága. Elhíheti nekem. Sajnos, értek hozzá. Két évig is eltart, amíg az összes járandóságom és jövedelmem feláldozásával letörleszttem... Nem én vagyok az első és nem is az utolsó azok között, akik szülőföldjük fejlődése miatt áldozzák fel mindenüket.

- De hát csak nem akarja, hogy a leánya addig várjon...

- Ha eddig várt?... Az első vőlegényére öt évig várt. Ez a fiatalember önkéntes volt, és fogságba esett.

- Igen, tudom... Néhány svájci harcolt a franciák oldalán...

- A japánok oldalán. Az orosz-japán háborúban volt. De a franciák oldalán is harcolt a vőlegénye.

- Szép tradíció, azonban két év olyan idő...

- Kár minden szóért, uram. Egy Wollishoff leánya nem mehet addig férjhez, amíg atyját bűnvádi eljárás fenyegeti.

Nem használt semmiféle érv, Wollishoff csökönyös volt.

Senior és junior kétségbeesetten járkáltak fel és alá a vendégszobában.

- Átkozott egy história! - dühöngött Mr. Arthur. - Itt van a házban velünk egymillió font értékű gyémánt, és nem tehetünk semmit!

- Voltaképpen mennyit lopott ez a vén süket?

- Futólag megnéztem a könyvelést. Kétezer fontra becsülöm a hiányt.

- Nevetséges vagy! Ki kell nyújtani a kezed egymillió fontért, és ez az aránylag jelentéktelen összeg tart fel. Hát fizesd ki!

Mr. Arthur Rancing meghökkent.

- Mit tépelődsz? - folytatta hevesen Eddy. - Ötszázezer font jut ránk, amiért eddig még csak én dolgoztam, és te mindössze várod, hogy az öledbe pottyanjon. Legalább nyúlj olykor a zsebedbe. De ha nem, úgy is jó. Szervusz.

Vadul felkapta a kalapját. Komolyan el volt szánva rá, hogy megy. Az utóbbi hetek eseményei rendkívül megviselték. Betegesen lesoványodott, halovány arcára lappangó idegbaj ült ki, és az erkélyjelenet óta reuma kínozza. Mióta Mügli am Seeben tartózkodott, megtiporta az élet.

- Várjál! - kiáltotta a nagybátyja. - Hiszen a te ötleted nem is olyan rossz.

Három napon belül az illetékesek legnagyobb meglepetésére Wollishoff az utolsó fillérig visszafizette a csatornák árát, beleértve a sohasem létezett segédmérnök számára felvettapidíjat is.

3

Hűvös, de szép, derült pünkösdi köszöntött Mügli am Seere. Ünneplőbe öltözött lakosság nyüzsgött mindenfelé. Wollishoff leányának esküvőjére készültek. A pap már harmadszor hirdette ki, hogy a leányt Mr. Rancing elveszi. A kastély rácsos kapuját valami oknál fogva színes papírral ragasztották tele, az inas és a portás vadonatúj ruhát kaptak Mr. Rancingtól, és Kratochwil főkertész neje, Viktória megfésülködött.

A városháza előtt felsöpörtek.

A vendéglőre kitűzték a nemzeti lobogót.

Így álltak a dolgok délelőtt tíz órakor.

Pontosan ez idő tájt vette elő kávéja mellé a reggeli lapot Eddy Rancing. Azután kiejtette szájából a falatot. Öklömnyi betűkkel ez állt az első oldalon:

**SZÁZEZER FRANK JUTALOM ANNAK,
AKI KÉZRE KERÍTI
EVELYN WESTONT!**

Gyorsan végigolvasta. Mi ez? Evelyn kémnő? És mit keres Franciaországban? Eddy Rancing szerette Evelyn, és kezdettől fogva az volt a terve, hogy ha pénzhez jut, elveszi a leányt, és ha nem jön hozzá, akkor is illő részt juttat számára a gyémánt árából.

Tovább lapozgatott az újságban. Hátralát, a társaságbeli híreknél, ismét kiejtette a falatot a szájából.

LORD BANNISTER FELESÉGE TÁRSASÁGÁBAN

A kép egy hajófülkét ábrázolt, amely előtt ott állt Evelyn kimonóban, mellette egy úr úgy bámészkodott, mint akinek hideg vizet öntöttek hátul a gallérja mögé. Semmi kétség: Evelyn! Ugyanaz a kimonó, amelyben a Kings Roadon szokott megjelenni reggel egy másodpercre, ha beveszi a tejet az ajtó elől.

Hogy lehet ez? A lap elején körözik, és hátul közlik a fényképét? És hogyan lett a világhírű tudós felesége? Szédült...

A kép alatt egy kis hír következett, amely lord Bannister óriási érdeklődés mellett lezajlott párizsi felolvasásáról szólt. Őlordsága feleségét is magával hozta, aki azonban gyengélkedik, és nem jelent meg a felolvasáson. Persze hogy nem jelent meg, hiszen néhány oldallal előbb az áll, hogy betört valahová, ellopott egy világgraszoló okiratot, és néhány holttest hátrahagyásával távozott.

Eddy nyugtalankodott. Az ösztöne most először súgta, hogy itt valami nincs rendben. Miféle nyom alapján került a nő a Buddha miatt Franciaországba? Mert hogy a Buddha után ment, az biztos.

Nyugtalanságában újra kikereste bőröndjéből az eladási naplót. Minden tévedés kizárt. Májusban egyetlenegy „Álmodó Buddhá”-t adtak el, az „Arató pár”-ral együtt, és ideküldték ennek a Wollishoffnak.

De hogy került Evelyn Párizsba? És amint a lap írja, valami szobrot keresett...

Tűnődve meredt maga elé. Véletlenül éppen a napló fedelére.

És ekkor valami egészen furcsa dolgot látott, amitől néhány pillanatig hideglelésszerű tünetek fogták el.

Az évszámot jelző címke szélén túl apró papírcsík látszott. De csak a jobb sarkában. Egy milliméternyi kis szegély.

Világos, hogy a címke alól látszik ki ez a csíkocska. A címke tehát nem a fedélre van ragasztva.

Elővette a zsebkését, és vakarni kezdte a címkét.

Harangoztak. A nép tódult a templom felé. A tűzoltókocsi felvirágozott pumpával vonult ki, a bakon Zobelmann tiszthelyettes állt zsakettben és cylinderben, barátságosan integetve a lakosság felé.

A főtéren már gyülekezett a dalárda.

Eddy felborzolt hajjal, révedező szemmel ült a könyv előtt.

Mindent értett. Evelyn tehát a helyes nyomon van. Így sodródott bele a kémkedési ügybe. Neki viszont eladtak egy hamis naplót, felülbélyegezve a jó címkével. Gréte Buddhája tehát nem rejt semmit, csak egy kis ollót, egy motring selyempamutot és néhány gyűszűt.

4

Kopogtak.

Gyorsan elrejtette a könyvet.

- Szabad!

A senior lépett be, szalonkabátban, ünnepélyes arccal.

- Itt a vőfélyed, Eddy.

- Nem érdekel. Arthur, én meggondoltam magam. Nem kell a vagyon. Nem esküszöm meg ezzel a leánnyal. Nem bírom! Mit csináljak?!

- Megőrültél? Este miénk lesz a bálvány!

- És enyém a lány. Nem.

- Mit akarsz tenni?

- Elszököm.

A senior valósággal tajtékozott:

- Jó! Én maradok! Majd egyedül folytatom tovább.

- Feleségül fogod venni Grétét?

- Úgy van! - mondta a senior elszántan.

A junior meghatottan szólalt meg:

- Te sokszor gyanúsítottál engem léhasággal és cinizmussal. Most majd belátod, hogy tévedtél. Legyen. Átengedem neked a gyémántot, és lemondok Grétéről. - Nagyon sóhajtott, és bánatosan nézett az ablakon át a hegycsúcsok felé. - Legyetek boldogok...

- Szóval lemondasz a részesedésedről? - kérdezte mohón Arthur Rancing.

- Le - felelte a junior. - Mindössze a munkámat fizesd meg, amellyel birtokába juttattalak a kincsnek. Kétezer fontot adsz, és itt sem vagyok.

- Egy fillért sem többet!

- Nem erőszakolom. Ennyit Wollishofftól is megkapok a titokért. Lehet, hogy többet is. Isten áldjon.

Felcsapta a kalapját, karjára dobta a felöltőjét, és indult.

- Megállj! Várj, gazember! Te vérszívó!...

- Nagyon hálátlan vagy! Rongyos néhány ezer fontért milliommossá tettelek... Tudd meg, most már nem is kell a hitvány pénzed, megyek Wollishoffhoz!

- Várj... Eddy, mit érzékenykedsz? Szóval kétezer fontért írásban lemondasz minden jogodról?

- Úgy van. Sem a gyémánthoz, sem a lányhoz nincs többé közöm.

Egy óra múlva Eddy Rancing útban volt Zürich felé, ahonnan a legközelebbi repülőgépen Marseille-ba indult. Biztos nyom volt a kezében, amit a rendőrség sem ismert. Neki csak a világhírű tanár tartózkodási helyét kellett kinyomozni, mert tudta, hogy Evelyn mellette van. Százezer frankot máris kereshetett volna, ha elárulja Evelyn, de ez esze ágában sem volt. Különben is a gyémántra vágyott.

Ezalatt a patikus csillagszórókat készített.

Ugyanakkor Arthur Rancing elmondta a műszaki tanácsos úrnak, hogy ő is beleszeretett a leányba, és az éjszaka folyamán megmagyarázta öccsének, milyen tragédia, ha az ilyen élete delén levő embert utolsó nagy szerelmétől megfosztják. Sorsot húztak gyufákkal, sir Arthur húzta a rövidebbet, és Eddy Rancing megtört szívvel távozott Hüttlibergbe. Most ő eljött, hogy megkérje ezen az ünnepi délelőttön a menyasszony kezét.

Gréte rövid habozás után boldogan omlott a keblére. Egy leány, aki két hadjáratot küzdött végig mint menyasszony, nem hátrál meg váratlan mozdulatok előtt, ha esküvőről van szó.

- De hiszen már kihirdették a vőlegényt - szólalt meg mellettük a halottkém, aki az egyházjoghoz is értett valamit.

- Nem tesz semmit - felelte fölényesen a senior. - Mr. Rancing nevét hirdették ki, és én is Rancing vagyok.

A lakosság eleinte meghökkent az új pártól, de később belenyugodtak. A színigazgató egy nagyobb csoportnak elmesélte a két rokon között lefolyt véres éjféli párbaj történetét.

Doktor Loebli a vármegyei mentők nevében gyönyörű selyempárnát adott át az ifjú párnak, ezzel a hímezett szöveggel:

Mindnyájunkat érhet baleset

5

...Marokkó felé közeledett a gép. Evelyn és a tanár csak egyes szavakat váltottak. A leány nem mondott semmit a „bűnügyről”. Kinevette saját magát, hogy olyan boldog. Ugyan mitől? Ha megérkeznek, ő jobbra megy, a tanár balra. Kiderül-e egyáltalán valaha Bannister előtt, hogy ő milyen ártatlan az ügyben? Hogy is mondta Bradford bácsi? „A női becsület olyan, mint a jó szabás: annyira sem szabad feltűnni, hogy dicsérjék.”

- Mondja, Mylord - közeledett újra Holler, mert már nem szédült -, mikor tekinthetem meg a laboratóriumát? Erre nézve ígéretét bírom, és nagyon várják a cikket otthon.

- Ó... kérem... igazán csak öntől függ. Tartom szerencsémnek.

- Mennél előbb, mennél előbb. Az ön munkássága hallatlanul érdeklí Angliát, pardon...

Sürgősen felkereste újra elárvult pergamenzacskóját, mert széles spirálisban ereszkedtek le, és ez a manőver mindig nagyon megviselte. A gép enyhe döccenéssel gurulni kezdett, a berregés elnémult, rövid ideig sík terepen futottak, azután véget ért a hosszú út.

Megérkeztek Marokkóba.

- Együtt szállunk taxiba - mondta Evelynnek a tanár. - Útközben mondja meg, hol tegyem le. Csak addig tart a komédia, amíg ezt a szörnyű Hollert lerázzuk, és azt hiszem, most már sikerülni fog.

Egy lélekbúvár barátom szerint a legtöbb tudományos kutatót az indokolatlan optimizmus jellemzi. Bannister is ebbe a hibába esett, amikor úgy érezte, hogy nemsokára jólesően nélkülözheti a riporter társaságát. Miután odaintette a taxit és búcsúzni készült a feléje siető Hollertől, ez ahelyett, hogy a kezét nyújtaná Bannisternek, a kofferjét nyújtotta a sofőrnek.

- Ha megengedi, élek a nagylelkűségével, és máris önökkel tartok. A jó interjú sohasem indulhat elég hamar a lapnak, és ha már tetszésemre bízta, Sir, a meghívást, tiszteletem tiltja, hogy megvárakoztassam. Vagy zavarok?

Hiába, a sajtó az sajtó. Ezt Bannister is tudta.

Legszívesebben szeletekre vágta volna az újságíró, legszívesebben elátkozta volna magát udvariasságáért, amellyel a repülőgépen Holler tetszésére bízta a látogatást, és ehelyett úgy kellett tennie, mintha örülne.

Sejt talán valamit ez a firkász?

Természetesen most már kénytelen volt Evelyn is elvinni a villájába, a látszat kedvéért. A lány segítségére sietett.

- Én azonnal bemegyek a városba. Fontos elintéznivalóm van.

- Én is hamar végzek, és boldogan fogom kalauzolni, ha megengedi, lady Bannister.

„Miért nem üti el az ilyen embert gyermekkorában egy villamos?” - gondolta a tanár, majd fennhangon így szólt:

- Most előbb villásreggelizünk.

- Az jó lesz - felelte szomorúan Evelyn -, éhes vagyok...

Hiszen a tanár tudta jól, hogy a leány éhes és fáradt. Azért nem akarta csak így letenni valahol az utcán. De miért nem akarja? Legfőbb ideje lenne, hogy meneküljön Evelyn Weston közeléből, akinek a fejére díj van kitűzve. Élve vagy halva!

És ő itt viszi. Élve. Éhesen.

Gueliz előkelő villanegyedében állt a tanár háza. Hatalmas, dús virágágyak, gyönyörű palmyrapálmák szinte láthatatlanná tették a háttérben meghúzódó épületet.

A villásreggeli kissé nyomott hangulatban folyt le, bár Holler sokat evett, és néha jóízűen kacagott saját elbeszélésein. Az ebédlő, mintha nem is Afrikában lennének, igazi londoni szoba volt. Még kandalló is állt a háttérben. Evelyn kissé szomorúan nézegette mindezt, megtapogatta az imaszőnyeget, felemelt egy porcelán pásztorleánykát a kandallóról, és megállapította csendben, hogy nagyon rossz lesz innen nemsokára elmenni.

Észre sem vette, mikor a tanár és az újságíró átmentek az ebédlőből a laboratóriumba. Most érezte csak, hogy huszonnégy órája jóformán alig aludt. Egy mély fotel hívogatta, de erőt vett magán. Feltette a kalapját, és csendben, szomorúan, gyorsan keresztülsietett a parkon. Betette maga mögött a rácsos kaput.

6

Most hol kezdje a kutatást? Felvitette magát taxin a dombra, ahol Gueliz erődje van. A városparancsnokságon udvariasak voltak. Egy beteg légionista? Münster... Hát kérem, milyen ügyben keresi?... Családi... Hm... Légionistáknak ritkán vannak családi ügyeik, de ez a bizonyos Münster lehet kivétel. Talán szíveskedjék a helyőrségi kórházban érdeklődni.

Helyőrségi kórház.

Pillanatnyilag nem tartózkodik a kórházban. Nemrégén ápolták itt. Hogy hol van most? Kérem, mi a városparancsnokság engedélye nélkül katonai ügyekben nem adhatunk felvilágosítást. Hogy onnan jött? Hát szíveskedjék visszafáradni, és egyenesen a második század gazdasági hivatalában a tartalékállományi zászlóalj-irodájának parancsnokságához fordulni.

Vissza Guelizbe.

- Sajnálom, Madame - szól a poszt -, a hivatalos óra elmúlt, de különben is, a legénységi állományban levők beosztásáról a gazdasági hivatal tartalékállományi zászlóalj-parancsnoksága csak akkor ad felvilágosítást, ha Oránból a főhadiszállás központi ezredparancsnoksága erre külön utasítást ad, amihez a kormányzóság ajánlása szükséges. Ennyi az egész, a többi már meggy, mint a karikacsapás, ha egy kis szerencséje és összeköttetése van.

Ennyit végzett déli egy óráig. Gondterheltségében észre sem vette, hogy egész idő alatt egy körszakállas ember követi.

Csüggedten állott ismét a Belvárosban. Hová menjen? Kihez forduljon egy gyenge nő, akit melleleg a rendőrség is keres, élve vagy halva? Váratlanul ismerős hang szólalt meg mögötte:

- Csókolom a kezét, Mylady! Miben lehetek ciceronéja?

Holler szerkesztő volt. Még csak ez hiányzott!

- Jó... jó napot... Az urammal már végezett? - nyomban elpirult. „Az urammal.” Szép kis szélhámós lett.

- Elég hamar végeztünk. A lord mindenáron marasztalt még, de én nem bírom sokáig a szoba-levegőt. Milyen megviseltnek látszik. Nem inna, lady Bannister, egy teát velem? Igazán boldog lennék.

- Köszönöm... - Olyan gyenge és fáradt volt, hogy elfogadta az ajánlatot. És tanácsot fog kérni a szerkesztőtől. Hiszen nincs senkije...

- Bámulatos munkát végzett a tanár... - áradozott Holler teázva. - Láttam a bacilustenyészetét, szavamra, úgy fest a nagyító alatt, mint egy gyönyörű merinói juhnyáj a friss alpesi legelőn. Micsoda baciluskarám! Nem értem a tanárt. Szerintem az ő kötelessége az lenne, hogy irtsa ezeket a bestiákat, nemhogy tenyéssze. No, de egy szerkesztőnek nem kell értenie orvosi dolgokhoz. A fő az, hogy ölordtsága népszerű, és valahányszor megírom az álmokór elméletét a vasárnapi mellékletben, számos gratuláció érkezik.

- Én ki szoktam vágni ezeket a cikkeket - mondta Evelyn némi ravaszsággal.

Ennek a kijelentésnek bámulatos hatása volt.

- Komolyan?! - felelte kipirultan Holler. - Boldoggá tesz. Lord Bannister olykor elégedetlen cikkeimmel. Minden csekélységen fennakad. A múltkor komolyan korholt, mert szerinte álmokór vagy malária, az nem mindegy. De hát végre is én nem vagyok orvos, hogy ilyen jelentéktelen részletkérdéseit ismerjem a témának. A fő, hogy a vasárnapi cikkről napokig beszéltek, és nyomban megalakult az álmokórellenes kisiparos-szövetség, amelynek alelnöke lettem! Megválasztottuk ölordtságát díszelnöknek, és elhatároztuk, hogy nagyobb ébresztőóra-szállítmányt küldünk Indiába, az álmokórból szenvedőknek. Ez a fontos, kérem. Az eredmény az, hogy a társadalom szervezkedik végre az álmokór ellen, a cikkeim nyomán, és itt most mellékes, hogy a tanár úr szerint helytelen, ha azt írom, hogy egy álmokórból szenvedő bermudai ügyvéd az esküvője napján elaludt, és csak az aranylakodalmán ébredt fel. Végre is nem vagyok orvos.

- Henry kissé szigorú tudományos kérdésekben.

- Ez bizonyára családi vonás.

- Igen. Általában a Bannister-család konzervatív.

- Bannister család? De hiszen csak egy Bannister van...

- Úgy értem... már tudniillik, ha nincs is testvére Henrynek...

Holler csodálkozott.

- Eddig úgy tudtam, hogy többen vannak testvérek...

Mit akar ez? Először nincs több Bannister, azután többen vannak... Itt még valami bajt csinál.

- Úgy látom - mondta merészen Evelyn -, hogy szerkesztő úr nem egészen tájékozott a mi családi dolgainkban.

- Én?! Valóságos angol nemesi lexikon vagyok. Például Bannister! Az ön igen tisztelt férjének nagybátyja, hősies magatartásáért a harmadkor melegvérű emlőseinek rendezése terén, legfelsőbb elismerésül lordságot kapott öfelségétől. Ez volt az első lord Bannister. A lord cím és az ezzel együtt járó Bannister név mindig a legidősebb fiúra szállt. A második lord Bannister az ön férjének nagybátyja volt, miután az ön férjének anyja mint leánygyermek jött a világra, és

így nem örökölhette a Bannister nevet és címet. Ez a lord Bannister, sir Dealing, a köz-tiszteltben álló száraztésztagyáros, nyolc év előtt elhunyt, gyermeke nem volt, és ekkor örökölte a lord Bannister nevet és címet közbecsült férje, sir Henry. Amint látja, egy angol szerkesztő ismeri a nemesi családokat. Most, ha az önök frigyét gyermekkel áldja meg a sors... Na!... Érdekes, hogy ma önöknél mindig cigányútra megy valami beszélgetés közben. Csak hagyja megszáradni, nem hagy foltot...

Evelyn nagy nehezen magához tért a köhögésből.

- Igazán jól ismeri családunk történetét.

- Látja, Mylady, ez a szép az angol címadohányozásnál. Valaki a világra jön, egyszerű polgári névvel, és elég egy kis szerencse, egy távoli rokon gyermek nélkül elhal, és az egyszerű angol tudós nemcsak gyönyörű címet, hanem a lordsággal együttjáró gyönyörű új nevet is kap.

- De most már fizessünk, Mr. Holler. Még van egy kis elvégeznivalóm. Remélem, sikerrel járok.

- Talán segíthetek? Kitűnően ismerem Marokkót. Évente többször járok itt, és nagy cikkeket írok Afrika borzalmairól.

- Egy beteg légionistát szeretnék megtalálni. Jó barátja volt az unokafivéremnek, és megígértem Londonban a hozzátartozóinak, hogy érdeklődöm a sorsa iránt.

- Hát akkor igazán szerencséje van, lady Bannister, hogy itt vagyok. Légionista dolgokban kissé nehézkesek a hatóságok. Sohasem lehet tudni, hogy miért keresik őket. De én ismerem a dörgést a kormányzóságon. Fizetni!... Garçon!

7

Újra Gueliz felé vitte a taxi. De most a szerkesztő is mellette ült. Rövidesen kiszálltak az erődnél.

Itt azután elemében volt! A kapuban összeveszett a posztal, aki nem akarta beengedni, mert elmúlt a hivatalos idő. Ezt jól lehordta. Végül egy ezredes jött ki, és Holler rövid előadása után bevezette őket az erődbe.

Mire a második emeleti helyiségbe értek, a szerkesztő már négy magas rangú katona barátságára tett szert, és mozgósította az egész ezredirodát. Itt tíz frank, ott egy nyájas mosoly, emitt egy gorombaság, máshol jó társaságbeli konfidencia. Mindenütt megtalálta a legalkalmasabb módot. Rohammal foglalta el Gueliz félelmetes erődjét.

Délben már tudták, hogy Münster légionista súlyos sebéből gyógyultan, egész közel van, két nap tevéút mindössze. Mahrbuk-oázisban lábadozik, a 2. század katonai üdülőjében.

- Sohasem felejttem el önnek...

Holler boldogan vigyorgott, de azért ezt mondta:

- De kérem, semmiség az egész... Tavaly két nap alatt kinyomoztam egy bőrkereskedőt, akit utoljára a búr háborúban láttak. Most mit akar tenni, lady Bannister?

Csak ne szólítaná folyton így! Evelyn állandóan pirult.

- Ellátogatok Mahrbuk-oázisba. Úgysem voltam még ilyen helyen.

- Sir Bannister is megy?

- Ne... em... Most az egyszer szeretnék önálló lenni. Nem akarom zavarni a munkájában. Lehet itt kísértőt kapni?

- Hogyne. Hát még sohasem rándult ki a sivatagba?

- Nem. Ezért is szeretnék...

- De hiszen akkor felszerelése sincs! Ó, kérem, milyen jó, hogy itt vagyok. Én már sokszor jártam a Szaharában. És milyen olcsón. Pedig a kereskedők rablók, ha nem vigyáz rájuk az ember. Megengedi, hogy előkészítsem az útját?

- Nem is tudom, hogy köszönjem...

- Boldoggá tesz, lady Bannister. Hát elsősorban gyerünk a felszereléssel. Mert szoknya meg ilyesmi, ugyebár, nem használható néhány száz méterrel délebbre. De nem vezetem egyik belvárosi bazárba sem. Csak arabnál venni. Arabnál. Ott a fehér faj tekintélye dominál. A Belvárosban rosszat adnak, drágán, de udvariasan. Járjanak oda a turisták... Taxi!

Mellahba vezette. A marchée arabe torlódásában csak centiméterenként jutottak előbbre. Az arab város legpiszkosabb negyedének legszűkebb utcájánál leállította a taxit, és gyalog vágtak neki az olajszagú sikátornak.

Azt a körszakállas fickót, aki időnként nagyot köpött a bagótól, és már a parancsnokságtól követte őket, nem vették észre.

Kis, sötét, legyektől zsongó boltba vezette Evelyn a szerkesztő, és egy kecskeszakállas, horgas orrú arab jött eléjük. Kiválasztottak mindent. Parafakalapot, csizmát, bricseszt, termoszt, élelmiszerdobozt, amit gumiszalag zár légmentesen, és egyebeket.

Azután következett az alku. Ilyent Evelyn még nem látott!

Az arab először kacagott, később a mellét verte, kirohant az utcára, és ökleit rázta a járókelőkre, majd habzó szájjal tépdeste a burnuszát, és összecsapva kezét, kétségbeesetten a plafonra tekintett, hogy nyomban utána zokogva boruljon a bricseszadrágra, mintha holt gyermekét siratná. Holler ezzel szemben egyik öklével az asztalt verte, majd gúnyosan kacagott, és valamit bizonyítva, felgyűrte a nadrágszárát, hogy az arab meggyőződjön harisnyája minőségéről. Ez mély benyomást gyakorolt a kereskedőre, mert a parafakalapot odatolta, de mikor Holler a nadrág felé nyúlt, ismét megvadult, mint a nőstény eb, ha kölykéhez közelítenek, és hörögve ölelte magához a bricseszt.

Egy óra múlva minden becsomagolva feküdt előttük, fizettek és mentek.

- Nagyszerű üzletet csinált - mondta Holler, és meglegedetten törölgette homlokáról a verejtéket.

- Nem fél, hogy ez az arab megöli egyszer?

- Ez? Állandó vevői közé tartozom. Jó barátom. Ha Londonban vagyok, levelezünk.

8

A vezetőnél már simábban ment a dolog. Ezek sivatagi emberek. És különben is mintaszerű szervezetük van.

Alacsony, sovány berber volt a vezető, sötétbarna bőrrel és göndör hajjal kiborotvált tonzúrája körül. Szerinte, ha másnap hajnalban elindulnak, negyednapra reggel ott lehetnek Mahrbukban.

- Mehetek vele éjszaka a sivatagban? - kérdezte angolul Hollert a leány.

- Nyugodtan, asszonyom - felelt kifogástalan angolsággal a berber. - A sivatagi vezetők igazi gentlemanek.

Elszégyellte magát.

- Ezek ilyen gyerekek - nevetett Holler. - Ismertem egy berber vezetőt, aki a philadelphiai hangversenyzenekarnál működött évekig, és szerelmi csalódása miatt tért ismét vissza a sivataghoz.

Csokoládészínű kisleányka jött ki a házból, és egész közletről csodálta meg a szép rumi hölgyet.

- Jaj de kedves - mondta Evelyn. Felvette a kisgyereket a porból, és letörölte maszatos arcát. Azután odaadta neki a melltűjét. Apró, értéktelen holmi volt, arra szolgált, hogy a sált összefogja a leány nyakán.

- Amulett... amulett... - hebegte a csöppség ámultan, és alig merte megfogni a fényes holmit.

- Ezek most tűzbe mennek magáért - magyarázta Holler, mikor folytatták az útjukat. - Hát szerencsés utat, lady Bannister. Legyen pontosan időre ott a megbeszélrt helyen, mert ezek a vezetők képesek egyszerűen hazamenni, ha nem jön időben az utas.

KILENCEDIK FEJEZET

Lord Bannister áldozata lesz egy hallucinációnak. Később összetévesztik Medici Katalinnal. Előkészül jövendő fegyházi éveire, majd megállapítja, hogy a Szaharában sokkal kellemesebb az út estélyi ruha nélkül. Rablók jelentkeznek, Eddy Rancing tevehalálában vágat vissza, és rájön, hogy mi a relativitás.

1

Evelyn pontos volt. Útnak öltözve érkezett a vezető által megjelölt helyre. Mielőtt elindultak volna, néhány sort vetett sebtében papírra, átadta egy küldöncnek, hogy vigye lord Bannisterhez, azután a térdelő teve nyergébe szállt.

Azrim, a berber vezető furcsa, éles torokhangot hallatott, mire a tevék felemelkedtek, és a két ütemes mozdulatra Evelyn először úgy érezte, hogy orra bukik ki a nyeregből, majd azt hitte, hogy hanyatt repül a földre, végül ijesztő magasságban fix helyzetbe került.

- Reg-lakk! Reg-lakk!

A tevék ügetni kezdtek.

2

Fél nappal előbb jóval nagyobb karaván indult el ugyanazon az úton. Harminc arab, Mellah válogatott gyöngyszemei, élükön Adams és Gordon, a két vezér, akik igen jó barátok lettek.

Bérelt repülőgépen érkeztek Lyonból.

Valamennyien a leány keresésére indultak, szektorokra osztva maguk között a várost. Rainert összekötőnek hagyták a Mammunia-szálló halljában, ahol az ősz rablógyilkos később megbarátkozott egy európai gépgyár igazgatójával, és rövidesen sakkoztak.

A kutatásban a körszakállas Joko járt szerencsével. Ő abból a feltevésből indult ki, hogy a leány egy katonát keres, tehát feltételezhető, hogy ellátogat a városparancsnokságra, ezért ott állt lesben a Gueliz-erőd közelében. Innen azután továbbra is Evelyn nyomában maradt, egészen addig, amíg a leány szobát nyitott a Hotel de Paris-ban, hogy pihenjen.

Ezután visszatért a berber vezetőhöz, akivel a leányt tárgyalni látta. Ebből most ki kell venni, hogy hová készül Evelyn Weston.

- Szálem - köszöntötte a körszakállas.

- Bon jour - viszonzta az arab.

- Hosszú útra készülök a Szaharában, azonnal indulnom kell, és egy megbízható vezetőre lenne szükségem.

- Sajnálom, uram - felelte -, öt napra kibéreltek.

Mikor ezt mondta, eszébe jutott az angol hölgy, és mosolyogva nézte az „amulettel” játszó, kipirult, boldog gyermeket.

- Talán megtehetné - mondta Joko -, hogy egyesíti az utasokat. Ain-Szefrába készülök, és ha arra mennek...

A vezető gyanútlanul felelte:

- Más irányba indulunk. Mahrbuk-oázisba.

- Kár. Szálem aleikum.

- Au revoir.

A körszakállas megtudta, amit akart. A leány a Mahrbuk-oázisba készül, tehát valószínű, hogy a sebesült „Münster” itt tartózkodik. Most már csak Rainert kellett értesítenie, hogy mialatt ő hazamegy a szállodába, hívja össze a telefonon rendszeresen érdeklődő cinkosokat. Egy óra múlva tanácskoztak.

- Egyszerű dolog - vélte Adams. - Előrelövogolunk még ma. - A térképre bökött az ujjával. - Mire hajnalban Evelyn Weston elindul, mi már ennél a kútnál leszünk, és itt várjuk. Ha elvettük tőle a borítékot, felkeressük az oázisban Münstert.

- Milyen a közbiztonság a Mahrbuk-oázisban? - szólt közbe mély, álmos, főúri hangján dr. Courrier, és nagy, szeplős, fehér ujjával lassan dobolt az asztalon. - Arra az esetre értem, ha azt a katonát nem lehetne szelíd rábeszéléssel meggyőzni.

- Mindenesetre toborozunk itt harminc-negyven arabot - mondta a körszakállas. - A Quartier Reservében van egy vendéglős, régi jó barátom, az segítségünkre lesz. Sivatagi vállalkozásoknál könnyen érhet meglepetés. Jobb a felesleges óvatosság, mint a kockázat.

Később Corned-Beef megismerkedett egy tiszttel, akitől megtudta, hogy a Mahrbuk-oázisban az orvos által felvetett szempontból elég kitűnő a közbiztonság. Csendőrsége nincs, katonasága nincs, a kis katonai üdülő csekély számú őrsége tartja fenn a rendet, amit emberemlékezet óta semmi sem zavart meg a jelentéktelen oázisban.

- Azt hiszem - állapította meg délután Adams -, hogy egy óra múlva indulhatunk. Mindenről gondoskodtunk.

- Nem egészen - mondta Rainer. - Néhány termoszban teát kell magunkkal vinni. Az jó a forróság ellen.

Erre nem felelt senki.

3

„Az indulás pillanatában hálás szívvel gondolok Önre, Sir. Áldja meg az Isten jóságáért, és miután nem lát többé, remélem, idővel elfelejti, hogy mennyi bajt okozott önnek a boldogtalan Evelyn Weston.”

A levél felett kinézett a parkba. Valami nagy súly préselte a mellkasát. Úgy látszik, a zavaró körülmények dacára, veszélyesen hozzászókkott ehhez a szeles, ügyetlen kezű, de végtelenül kedves leányhoz, örök rémületével, rohanásával és hirtelen haragjával legnagyobb ellensége, a neszesszer miatt. Kis szőke ciklon. Felkavar, tótágast állít maga körül mindent, fejjel rohan a halálos veszélybe, közben még csak nem is bátor, mindössze meggondolatlan...

Annyi haszna mindenesetre van az elválásnak, hogy ezentúl nyugodtan elaludhat, és nem borul fél lépten-nyomon a nyugalma Evelyn Weston miatt.

- Jó napot. Miss Evelyn Westont keresem.

A lord megdöbbsent. Mondhatnám azt is, hogy kissé elájult.

Az ajtóban egy jóképű fiatalember állt, lakkcsizmában, fehér bricseszben, kezében hatalmas parafakalap, szóval, hangosfilmekben látható trópusi öltözékben, amit kizárólag a kedvezményes utazások résztvevői viselnek. Abbáziában vagy Velencében mindennapi látvány az ilyen aranykarórás bőrharisnyák csoportja, de itt a trópuson kissé feltűnőek, és állandó derültséget idéznek elő mind a bennszülött, mind a polgári lakosság körében, ezek a legutolsó szaharai divat szerint öltözött turisták, akik ruházódásukkal gondosan preparálják magukat a hóguta számára.

- Ki... hez van szerencsém... - hebegte a lord, rosszat sejtve.

- Nevem Eddy Rancing. Lord Bannister?

- Azt hiszem... Igen... Miért?

- Miss Evelyn Westont keresem. Beszélni szeretnék vele.

Őlordsága tétován nézett körül, mintha az imént tette volna le valahová a miszt, csak most nem emlékszik már, hogy hová is?... Azután észbe kapott.

Kiegyenesedett.

- Nem értem, Mr. Rancing, hogy mit óhajt?

- Világosan megmondtam. Miss Evelyn Westont keresem. Utoljára az ön társaságában fényképezték le, Sir.

A lord ismét meggörnyedt, úgyszólván magába roskadt. Eddy zsebéből egy fotó került elő.

- Azt hiszem, ez a kép hiteles. És miután megtudtam, hogy lordságod a képen mellékelt hölgygel mint feleségével érkezett meg, tehát azt hiszem, jó helyre fordulok a kérdéssel: hol találom miss Westont.

- Ön detektív? - kérdezte a tanár, egy bujkáló zsebtolvaj aggodalmával.

- Nem. Régi ismerőse vagyok miss Evelynnek. Néhány éve a szomszédságában lakom, egy Kings Road-i házban.

- Nem hiszem, hogy tisztára a jó szomszédság kedvéért követte ide Afrikába - jegyezte meg a tanár rosszkedvűen.

- Nem. Üzleti ügyben szeretnék beszélni a miss-szel.

- Ön melyik országnak kémkedik?

- Én? A Lappföldnek.

- Sir! Ön azért jött Afrikába egy operaházi kórista álruhájában, hogy rossz tréfákat mondjon nekem?

- Van olyan jó tréfa, mint az ön kérdése, Mylord.

- Miután a lapok azt írták...

- Néhány éve szomszédja vagyok miss Westonnak. Özvegy édesanyjával nagy szegénységben él, becsületes, dolgos teremtés, aki bizonyára ártatlanul keveredett ebbe a szörnyűséges ügybe.

A lordnak ez mind újdonság volt. Szóval, mégsem kémnő?

- Ez mind igen szép - mondta végül -, de sejtelmem sincs róla, hogy merre jár a miss, csak annyit közölhetek önnel, hogy ide nem tér többé vissza.

Eddy gúnyosan mosolygott.

- Bizonyos vagyok benne, hogy miss Weston vissza fog térni. Addig én nem mozdulok innen.

- Miután hátralevő éveimet nem kívánom az ön közvetlen környezetében eltölteni, kénytelen leszek...

- A rendőrségre menni? All right. Az százezer frankot jelent számomra, önnek valószínűleg fegyházat.

Fegyház!

A lord ernyedten hanyatlott a karosszékekbe. Íme, a végzet. Sejthette volna, hogy ez a lány börtönbe juttatja.

- Nem akarok kellemetlenkedni önnek, Sir, csak megkérem, hogy viselje el a jelenlételemet.

- Mit csináljak. Erős leszek. Foglaljon helyet.

- Köszönöm.

Eddy leült, és nyomban whiskyt kevert magának az asztalon álló üvegből, azután könnyed, csevegő hangon szólalt meg:

- Valóban feleségül vette miss Westont?

- Nem. Mint utóbb kiderült, csak védelmeztem. Állandóan üldözték szegényt, és ilyenkor azt az eljárást alkalmazta, hogy engem felébresztett, és ő elaludt. Eddig bevált. Szóval, ön nem cinkosa miss Westonnak?

- Ismétlem, hogy miss Weston konzervatív polgári teremtés!

- Ehhez képest elég mozgalmas életmódot folytat.

- Jogos örökségét keresi.

- Ezt tudom. És egy úr becsületét. Ha érdeklí, megnyugtathatom, hogy mind a két ügyben sokat végeztünk eddig. Szóval, komolyan itt akar maradni ezentúl?

- Igen. De nem sokáig. Szent meggyőződése, hogy Evelyn rövidesen itt lesz.

- Ön, úgy látszik, egy angol Nostradamus. Megjegyzem, történelmi tény, hogy még ez a kitűnő ember is tévedett olykor.

- Nem tévedek. Jóslatommal kiérdemelem majd az elismerését.

- De nekem kissé drágán kell megfizetni ezt a jóslást - felelte szomorúan Bannister.

- Nem baj. Ha én Nostradamus vagyok, ön érezze magát Medici Katalinnak, és hozzon komoly áldozatokat jövődölésemért.

- Uram! Szavamat adom, hogy igazat mondtam. Huncut, pimasz gazembernek nevezhet, ha Evelyn Weston még egyszer visszatér ide.

- Sir - felelte sóhajtván Rancing -, mély tiszteletem kifejezése mellett közlöm önnel, hogy huncut, pimasz gazember.

Evelyn Weston állt az ajtóban.

Néhány órája ügettek a sivatagban. Kelet felé sok porladó kőkolonc és egymásra dőlt torzó tűnt fel, régi város maradványa a római hódítás idejéből. Evelyn behasította a kabátját. Hogy ne szakadjon tovább a féslés, nyomban be akarta varrni. Kinyitotta a fekete kistáskát.

- Szent Isten, hol a boríték?!

A táska tetején törülköző volt. Jobboldalt ruhakefe, bal oldalán szappan.

Ez csak a lord neszesszere lehet! Régi, halálos ellensége!

Elcserélte a táskát Bannisterével. Most a lordnál van a narancsszínű boríték. Mit tegyen?

Vissza kell fordulnia! Bannister halálos veszélyben van. Mi történik, ha gyanútlanul kinyitja mások előtt a neszesszert, és megtalálja a borítékot? De mi történik, ha ő találja meg? Valószínűleg a rendőrségre viszi.

Ó, de szívesen odavágta volna a táskát, amelyben valószínűleg az undok borotválókészlet is benne van. De most vissza kell vinnie, számot kell adni róla, ha a sajátját kéri helyette.

- Azrim! Forduljunk meg! Gyorsan! Visszamegyünk!

...Ott állt a küszöbön. De az újabb meglepetéstől nem bírta szólni. Hogy kerül ide Eddy Rancing? Micsoda zavaros, megdöbbentően fantasztikus história kezd kialakulni? Úgy érezte, hogy szédül, mint aki sok likőrt ivott.

- Mr. Rancing!

- Miss Weston - mosolygott Eddy -, boldog vagyok, hogy viszontlátom.

A lord nem mert szólni. Meglepetése lassan rémületbe ment át. A leány megjelenése távoli mennydörgést jelentett számára. A teljes szélcsendben ismét itt áll sirokkószerű, baljós, elszánt titokzatosságával, hogy azután tövestől csavarja ki a nyugalalmát, rohanjon, törjön, zúzzon és végül egyetlen akkorddal ismét eltűnjön.

A lordban megszólaltak a vésszirénák!

A ciklon!

Az bizonyos, hogy valahol rablók várják, és nyomban ragaszkodni fog hozzá, hogy valami kényelmetlen módon hosszú utat tegyenek meg együtt. Ezért sietve telerakta a zsebeit cigarettával, és elővett a szekrényből egy meleg gyapjú nyakvédőt. Ami biztos, az biztos.

- Hogy... hogy kerül ide? - kérdezte Evelyn Rancingot.

- Pont ő tudja? - tűnődött szomorúan a tanár. - Legfeljebb azon lehetne csodálkozni, hogy én még itt vagyok. Hová megyünk? - fordult azután némi aggodalommal Evelynhez.

- Most az egyszer nem hurcolom magammal kényelmetlen utamra, Sir.

- A próféta beszéljen önből. Én már elveszítettem a hitemet az ilyen csodákban.

- Ha megengedi, én fogom elkísérni - szólt közbe Eddy.

A tanár ideges oldalpillantást vetett rá.

- Örülök - fordult Evelynhez -, hogy maguknál a Kings Roadon a szomszédok közötti összetartás ilyen szokatlanul erős.

A lány egy másodpercig kutatva fürkészte a tanár arcát. Istenem! Lehet, hogy féltékeny?

- Fejezze ki magát világosabban, Mr. Rancing. Mit kíván tőlem?

- Felajánlom a segítségemet. Az az érzésem, hogy e pillanatban szüksége van egy férfirra. Az én segítségemmel hamarabb birtokába jut az örökségének.

- Honnan tud egyáltalán az én örökségemről?

- Miss Weston, sújtson megvetésével: én hallgatóztam.

- És most? Most, miután mindent tud, tudja, hogy üldöznek, tudja, hogy vagyont érő kincset keresek, most meg fog zsarolni?

- Őszinte legyek? Erre gondoltam. De valahogy nem megy. Úgy érzem magam most, miss Weston, mintha neveletlen kölyök lennék, egy nagyon idős tanító néni előtt. Azt hiszem, tisztelem önt, és ez az érzés sok elhatározást rontott már el a cselekvés pillanatában. Szeretném, ha végigjátszhatnám ezt a szerencsejátékot, de nem zsarolom. Ha visszautasít, elmegyek.

- A rendőrségre - mondta gúnyosan Evelyn -, feljelenteni.

- Miss Weston! - felelte önérzetesen, de elpirulva, úgyhogy csak most látszott igazán, milyen nagy gyerek Eddy Rancing, a zseni. - Igazságtalan hozzám. Ezt eddig is megtehettem volna. Könnyelmű ember vagyok, szeretem a pénzt, de most igazán azért akartam megszerezni az örökségét, hogy odaálljak vele maga elé, és megkérjem a kezét.

Evelyn elnevette magát.

- Jól van, Eddy. Maga sohasem fog megkomolyodni. Fantasztá, bolondos ember. Hát nem bánom, tartson velem. Igazán nagyon egyedül álltam eddig... nem volt mellettem senki.

- Főleg azért - mentegette magát a lord Rancing előtt -, mert a hálóing annyira feltűnő volt, hogy hátra kellett ülnöm, az autó fenekére...

- Most azonban ennek már vége. Kényelmetlen útjai miattam megszűntek.

- Miss Weston... ezt már annyiszor mondta... Szerintem mindnyájan Isten kezében vagyunk...

- Nos, azonnal bebizonyítom, hogy ön teljes békében marad itt, és sohasem lesz kitéve annak, hogy zavarják.

„Milyen szép nő - gondolta Bannister -, csak sohasem lehet tudni, hogy mikor változik át száguldó orkánná.”

- Azért jöttem vissza, mert elcseréltük a kistáskáinkat. Visszahoztam a maga undok neszesszerét, csak éppen belekukkantottam, és máris lecsuktam ezt a szentélyét a maga életének. Itt van, Sir, süsse meg - mondta, és úgy dobta oda a táskát, hogy a Buddha hasában táncra perdült a zsilett a timsóval. - És adja vissza az én táskámat. Akkor mi Eddyvel nyomban távozzunk, és soha többé nem zavarjuk.

- Meghitt vonás a Kings Roadon, hogy a szomszédok keresztnéven szólítják egymást, ami Angliában általában csak a rokonok vagy igen jó barátok között szokás...

Ezzel a tanár odament a kandallóhoz, és levette a kistáskát.

- De hiszen ez az én táskám... Nem téved, miss Weston? - és egy ösztönszerű mozdulattal felnyitotta a fedelét.

Három nyak merevedett meg a táska felé fordult fejek alatt, három száj nyílt ki ámulatlan, és három szív verése állt meg egy dobbanásnyi szünetre.

Legfelül a táskában a narancsszínű boríték feküdt, öt címeres pecséttel lezárva.

7

Evelyn végül elszánt léptekkel a táskához ment. De Bannister lecsukta, és a tetejére tette szép lassan a kezét, mint valami lusta, hatalmas oroszlán, ha tulajdonjogának hangsúlyozására ráhelyezi karmát egy húsdarabra, amelyet csak később fog megenni, de mégsem tartja ajánlatosnak, hogy bárki is hozzányúljon.

- Adja kérem, ide... a táskámat - mondta idegesen a leány.

- A táskát természetesen megkaphatja, de a borítékot, sajnos, nem adhatom át. Eddig az volt a helyzet, hogy nem vettem tudomást arról, ami tudomásomra jutott. Most azonban, sajnos, úgy áll a dolog, hogy a borítéknak az én kezemen keresztül kellene önhöz és később megbízóihoz jutni. Ebben az esetben én éppolyan hírszerző vagyok, mint mondjuk Mata Hari...

Evelyn gondolkozott. Az bizonyos, hogy a tanár eddig csak passzívan vett részt az ügyben. Viszont, ha most átadja a borítékot, ezzel egyenrangú bűntárs lord Bannister! A Nobel-díj komoly jelöltje, világhírű tudós, és ami még ennél is gátlóbb körülmény, kétségbeejtően mintaszerű gentleman.

- Ugyebár belátja, miss Weston, hogy lehetetlent kíván egy konzervatív tudóstól, mikor arra kéri, hogy ezt a borítékot az én kezemből vigye el. Viszont azt megígérem, hogy egérutat adok önnek, és csak azután szolgáltatom be az írást.

Rancing úgy játszadozott a whiskysüveg nyakával, mint aki csak a leány beleegyezésére vár, hogy fejbe vágja vele a tanárt, és ezzel zárják is le az egész kínos vitát. Evelyn azonban nem látszott erre biztatni.

Gondolkozott. Bannister aggódva figyelte. Végül a leány tünődve így szólt a lordhoz:

- Nagyon fárasztaná, ha hosszabb utat kellene megtenni teveháton?

- Tudtam... - felelte csüggedten a tanár.

8

A ciklon első kisebb szélrohama belekapaszkodott az idegeibe. Jön! Már tervezgetéstől csillog a viharok istenasszonyának szeme, már kavarnak agyában az elhamarkodott, kusza ötletek, és hiába minden, azonnal felkapja sorsának forgószelébe az álomkór világhírű, de védtelen kutatóját.

- Ön ki akarja szolgáltatni a borítékot a hatóságoknak?

- Úgy van. De nem teveháton. Csak gyalogszerrel. Egy idő óta ugyanis betegesen idegenkedem a járművektől, nem tudom, méltányolja-e...

- Ha itt Marokkóban akarja megtenni, akkor együtt megyünk a rendőrségre. De nem tudom, hogy egy igazi angol úr humanista szelleme megtagadhatja-e segítségét, midőn egy védtelen nőről és egy ártatlanul meghurcolt ember becsületéről van szó.

- Ezen a jogcímen már egyszer estélyi, később éjszakai öltözékben végighurcolt fél Európán.

- Most csak egy közeli oázisról van szó.

- Most. De miután elindultunk, könnyen kiderülhet, hogy Cape Townig a legjobb akarat mellett sem áll módunkban megállni. Függetlenül attól, hogy a teve nem autó, és ha néhány rész leválik belőle, már ottragadunk a sivatagban.

- Ne gúnyolódjék! Jöjjön el, ha tetszik, akár erős fedezet mellett, Mahrbuk-oázisba. Mindössze két nap teveháton. Az írást magánál tarthatja, és csak akkor kell kiadni a kezéből, ha meggyőződött róla, hogy a legilletékesebb személyhez jut. Ha ezt nem teszi meg, akkor egy szegény család vagyonát, egy ártatlanul szenvedő ember tisztességét és ezt az egész pokoli küzdelmet, amit mostanáig folytattam, egyszerűen, önző kényelmi szempontok miatt feláldozza.

A ciklon tölcseire már emelte és húzta, érezte, hogy csökken az ellenállása.

- Meg tudja mindezt indokolni? Bizonyítékokkal?

- A nagyobb részére tanú vagyok - mondta Eddy.

- A többit pedig nyomban elmondom. Elsősorban arról van szó...

- Várjon! - vágott közbe a tanár. - Ne mondjon semmit. Meg akarom őrizni az ügyben tájékoztatásomat. Azok után, amiket a lapok írtak, félek, hogy kevésbé állhatok rendelkezésére, ha informál. E pillanatban az én szerepem az ügyben a következő: miután ön beszolgáltatta nekem ezt a borítékot, azzal a kéréssel, hogy ne itt, hanem a Mahrbuk-oázisban adjam át a hatóságoknak, teljesítem a kívánságát. Azt hiszem, jobb, ha ennél maradunk, és én most nem tudok az ügyről. Így bizonyos fokig nyugodt a lelkiismeretem. Ön annyi sorsszerű hatalommal ruházott fel legnagyobb sajnálatomra, hogy nem merek ellentmondani. Figyelmeztetem azonban, hogy a Szaharán túl a Belga-Kongó vidéke következik, és ide sem az örökségért, sem embertársaim becsületéért, sem azon oknál fogva, hogy önt üldözik, nem követem. A Szaharánál tovább nem megyek!

Evelyn szomorúan nézett rá.

- Biztos ebben, Sir?

A tanár határozottsága megingott.

- Mindenesetre... nagyon meg kellene indokolni... - mondta bizonytalanul -, de ha mennék is, mondjuk, Kongóba, Cape Townnál tovább semmi esetre sem... illetve... Szóval, nem bánom, menjünk!...

...A tanár olyan morózusan ült a tevéen, mintha büntető expedíciót vezetne. Még rosszabbul hatott a kedélyére, hogy az állat testéről csoportosan kiránduló, különféle szűrő és csípő bogarak, mindmegannyi álmokórkutató, mohón vették vizsgálat alá a vérét. És ült a tevéen, az állat járása szerint taktusra bólogatott, és keserűen állapította meg, hogy humanizmusa miatt más emberek becsületéért megint csak megy, megy és szenved. Holott a tényállás sokkal egyszerűbb volt.

Egy csinos nőt követett kissé nagyképűen, de a férfi örök nehézkedési törvényének engedelmeskedve, minden cél és értelem nélkül, a Szaharába. Csak, mert lord volt és tudós, tehát komplikáltabb és kevésbé megalázó megvilágításba helyezte ezt az eljárást, ami azonban végeredményben semmiben sem különbözött egy szerelmes rövidáru-kereskedő lelki kiszolgáltatottságától.

- Reg-lakk! Reg-lakk!

Az ügetésbe kezdő teve hátrakapta a fejét, és úgy vágta mellbe ölordságát, hogy percekig köhögött.

- Reg-lakk! Reg-lakk!

Leejtette a szemüvegét. Már azt sem bánta. Nem is állt meg érte. Több is veszett Párizs óta.

Miután a teve több ízben mellbe vágta, egyenesen ült a nyeregben, és ettől ismét erősnek és tekintélyesnek érezte magát.

- Reg-lakk! Reg-lakk!

9

Rancing, a tanár becsületére legyen mondva, csikókora dacára kevésbé állta a sarat. Elsősorban rájött, hogy a tevét nem hiába nevezik a sivatag hajójának, mivel határozottan a tengeribetegségre emlékeztető tüneteket idéz elő hullámzó testmozgásával. A tünetek után szemét túrhetetlenül szúrta a por, és sokszor úgy érezte, hogy egy percig sem bírja tovább.

Evelynnek némi gyakorlata volt már, és általában a nők jobban bírják a trópusot. Ezért aránylag vidáman ügetett a vezető mellett.

A nap ferde szögben hanyatlott le, és a végtelenbe nyúló, lágy vonalú homokdombok mellett apró árnyak vetültek a porba. Ettől a sivatag roppant saktáblának látszott, világos és sötét kockákkal.

- Nem megyünk a rendes úton, Mademoiselle - mondta egyszer csak Azrim, a berber vezető.

- Miért?

- Allah úgy akarta, hogy egy amulettet adjon a leányomnak, és ezért nagy bajtól óvta meg azáltal, hogy elcserélte a táskát, és visszafordult. Így én is megtudtam otthon, hogy sok rossz embert gyűjtöttek össze ma éjszaka Mellahban. Ezek a sivatagi kútnál táboroznak, a Mahrbukba vezető karavánúton. És van köztük valaki, aki tegnap érdeklődött nálam, és rászédett, megtudta tőlem, hogy Mademoiselle Mahrbukba készül.

Evelyn kis híján leszédült a nyeregből.

- Azt hiszem, ezek be akarták várni a kútnál, hogy megöljék és kirabolják. De mi majd a shotton át elkerüljük őket. A nagy sós mocsarat hívják így, nem hosszabb út, de rossz és veszélyes kissé. Azért, azt hiszem, jobb, mint a halál.

A beszélgetés végét Rancing és Bannister is hallották.

- Hát megtaláltak! - mondta szinte sírva Evelyn.

- Kik ezek? - kérdezte a lord.

- Hírszerzők és rablók szövetsége. Ezek miatt volt a nagy razzia.

A lord gondolkozott.

- Maga Mahrbukban komolyan illetékes helyre akarja adni a borítékot?

- Úgy van.

- És nyugodt lelkiismerettel áll a rendőrség elé, ha tisztázni kell a boríték kérdését?

- Természetesen.

- Helyes - bólintott a lord -, akkor azt fogjuk tenni, amit a polgári tisztesség előír: értesítjük a rendőrséget, hogy Mahrbuk felé, a sivatagi kútnál, lefülelhetik ezt a veszélyes társaságot.

Csodálkozva néztek rá.

- Ha leadta a borítékot - magyarázta a lord -, és nincs mitől tartania, miért ne kerüljenek ezek a kártékony, gonosz emberek oda, ahova valók? Mr. Rancing amúgy sem bírja jól a fáradalmakat én viszont miss Weston mellett megedződtem, azt hiszem, tehát a leghelyesebb, ha a fiatal-ember visszafordul, és értesíti a rendőrséget arról, ami tudomásunkra jutott.

Rancing már nem nagyon bánta, különösen, miután Evelyn kijelentette, hogy ezt a szolgálatát éppoly értékesnek tartja, mintha követné a végcélig.

- Az utat nem tévesztheti el - mondta Azrim -, mindig háttal a lemenő nap felé ügessen, akkor estére annyira jut, hogy megpillantja a Nagy Atlaszt, és már biztos iránya van.

Rancing elbúcsúzott tőlük, és festői ruhájában valósággal puhára főve, visszafelé poroszkált, a napnak háttal...

10

- Reg-lakk! Reg-lakk!

Erőltetett tempóban ügettek. A nap vérvörös és ibolyaszínű visszfényei ormótlan, félelmes árnyékká növelték a dombok melletti sötét foltokat. Kellemetlen bűz tette fullasztóvá a poros, pállott levegőt.

A rothadó, sós mocsár kesernyés, kénhidrogénes szaga hömpölygött egyre dúsabban feléjük. Bannister kedvetlenül simította meg az állát.

- Elfelejtettem borotválkozni... - dörmögte, de azután elkapta Evelyn egy pillantását, és nyomban csendes lett.

Ó, hát nem ott van a neszesszer! A vízfordó teve két bőrzsákja közé erősítette fel! És ha megérkeznek az oázisba, történjen bármi, visszavonul a szobába borotválkozni. Istenem! Add, hogy egy napig fél milliméteres szakállal járjon!

Saját táskáját most már nem engedte el a kezéből, ott volt vele a tevéen.

A sivatag, ahol annyi vérbosszú által megölt ember elporladt csontja szállong a finom homokszemekkel, megfertőzte Evelynnt az ősi, kegyetlen visszatörlesztés gondolatával.

Elhatározta, hogy leszámol a neszesszerrel.

Igen! A régóta húzódozó lovagias ügyüket itt lezárja! Nyelje el a Szahara vándorló homokja, szappanostól, keféstől, zsillettéstől az egész gonosz, gúnyos és szemtelen felszerelést.

Otello suhanhatott így Desdemona felé, ahogy Evelyn közeledett alattomosan és ügyesen a tevéhez, míg a tanár és a vezető előreügettek. És már villant az orgyilkos kés, a pattanó szíj félnyögött a penge alatt. Egy vágás... Még egy... Alig hallható kis neszelés, amint a pimasz lehullott a puha porba, elhaló, fájdalmas zördüléssel a kétségbeesetten összekoccanó pipereholmiktól, azután már egyre gyorsabban távolodott a kis karaván...

A lordot annyira lefoglalták a mind nagyobb csoportokban érkező útitársak, hogy mit sem vett észre, Evelyn visszanézett. Csak ő láthatta azt az apró, mozdulatlan foltot a távolban...

A neszesszer ottmaradt a sivatagban. És benne az „Álmodó Buddha”, és a Buddhában az egymillió fontot érő drágakő.

11

Rancing sebes ügetéssel igyekezett vissza. Pokoli hőség volt, gyulladásba jött a szeme, mindene fáj, émelygett, szédült, és csak az tartotta a nyeregben, hogy a Mügli am Seeben eltöltött időkre gondolt.

Azért itt a Szaharában aránylag mennyivel jobbák a viszonyok... Vajon Arthur bácsi megőrült-e azóta, vagy öngyilkos lett? Azt mindenesetre látni kellett volna, mi történt az esküvő után. A lemondott napkeleti miniszter mosolyát valószínűleg csak az tette elviselhetővé, hogy közelben érezte a gyémántot. Azután Yakihasu őexcellenciája, Eddy így nevezte el magában Wollishoff többszörösen eljegyzett leányát, bizonyára lesütött szemmel és csodálatos, széles mosolyainak egyikével visszavonult leányszobájából a hálóba.

És ekkor! Ó! Arthur bácsi megkerítette a szobrot!

Elosont vele a park legtávolabbi zugába. Óvatosan elkerülve a szuterén ablakokat, ahol Kratochwil főkertész neje, Viktória, esetleg Maxl úrral, Tell Vilmos költőjével tölti az időt, bizonyára dramaturgiai kérdések felett vitatkozva. És végre... végre egy zseblámpa fényénél odakocintja az „Álmodó Buddha”-t a szökőkút pereméhez.

A Buddha szétesik, olló, gyűrű, cérna hullik ki a kis zománcos dobozból. Arthur bácsi keres... keres és keres és...

Eddy Rancing megborzongott.

Istenem, milyen szép is egy ilyen Szahara!

Ez azután a relativitás. Szemgyulladás és hatvanfokos meleg, mint kellemes időtöltés, egy házassághoz viszonyítva.

A nap lement. Csillagos, szép afrikai éjszaka terült a sivatagra...

TIZEDIK FEJEZET

Akhillész körszakálla. A rablók minden aljassággal szemben védtelenek. Eddy Rancing megtudja, hogy a sivatag sem fenékgig teffel. Egy egészen kis zarándok kineveti. Halála előtt rájön, hogy nem a Harrington lányának, hanem az életnek tanulunk. Kiderül, hogy a zsilett és az ismétlőpisztoly között alig van különbség, és ez nagyon elszomorítja. Aki utoljára nevet, az a neszesszer. Visszalő és talál. Párbaj után a felek kibékülnek, és már csak a vendéglős házikabátja felől kell intézkedni. Evelyn megbocsát. Mr. Bradford föllel issza a kávé, azonban gondosan leszűri a tanulságot. Így megtudjuk, hogy életünk voltaképpen milyen.

1

Az egyesült Adams-Gordon Részvétlen Társaság, ahogy a hatalmas, kövér orvos nevezte bandájukat, harminc arab gyilkossal együtt már vagy huszonnégy órája táborozott a sivatagi kút csenevész pálmái között.

Valamennyien voltak már trópuson, kivéve Rainert, de ez alaposan gondoskodott arról, hogy jól bírja a sivatagot. Fél tucat papírcsomag zörgött a tevéjén. Igen sok holmival látta el magát indulásuk előtt. Aszpirintól kezdve a tevéket féregmentesítő poron át nyeregpuhító olajig mindenféle óvó-, védő- és ápolószert összevásárolt. Zöld szemüveg volt rajta, és egy napernyőt tartott a feje fölé, úgy ült a tevéen.

Alighogy letáboroztak, bekente magát valamivel moszkító ellen, és ettől olyan bűdös lett a Szahara, hogy a karaván többi tagjai távolabb vertek sátrat, és a kipányvázott tevék vadul rángatták kötőfékeiket.

Egy óra múlva többen felszedték sátraikat, és még távolabb állították fel. Rainer azonban nem törődött ezzel. Mit tudja az ilyen unintelligens népség, hogy a szúnyogoktól maláriát, sárgalázt és álomkört lehet kapni? Cournier doktort érdekelt, hogy miféle szúnyog elleni szernek van ilyen irtózatossága. Megnézte a Rainer mellett heverő, gumidugós üveget. Ez állt a címkéjén:

TEVEZSÍR

*Dörzsöljük be jól a sérült patát, és különítsük el az állatot,
hogy a kenőcs átható szaga ne rontsa el az istálló levegőjét!*

A PATÁT ÁPOLNI KELL!

- Azt hiszem - mondta Adams a fegyencnek -, leghelyesebb, ha ezzel a Brandes-Münsterrel nem is kísérletezünk, hanem harminc emberünkkel megrohanjuk az oázist, elfogjuk és kivallatjuk a Buddháról.

- Csak ne jöjjön közbe valami - jegyezte meg az orvos.

- Már megint vészmadárkodik! - dörögte Corned-Beef, aki a sivatagban sem vette le a szmokingját, és zöld szalagot hordott a parafakalapján.

- Önök összetévesztik az előrelátást a pesszimizmussal - felelte szemrehányóan, lágy, muzsikáló hangján a diplomás méregkeverő, aki a „munkatársak” előtt nem volt népszerű, főúri gögje miatt. - Szerintem egy kis hiba történt, jelentéktelen hiba, de egyetlen sróf meglazulása sokszor a leghatalmasabb gépezetnél is rövidzárlatot okozhat. - Legyezte magát a selyem

zsebkendőjével, mert Rainer felől fúj a szél, és egy narkotikus erejű bűzhullámba kerültek. - Ez a hiba, szerintem, a különben nagyra becsült Joko kollégám körszakálla.

- Ne tessék, kérem, engem a hajamnál fogva előráncigálni - horkant fel Joko.

- Nono - csendesítette a másik -, itt most ne érzékenykedjünk. Mindnyájunk érdekéről van szó...

- Lehet - válaszolta vészjóslóan a körszakállas -, de a szakállamat tekintse úgy, mint Akhilleusz könyökét...

- Akhilleusznek sarka volt, uram - oktatta a doktor.

- Ha orvos volnék - vágott vissza epésen a másik -, akkor én is jobban ismerném a végtagokat.

- Tisztelt barátaim, fogják be a szájukat, illetve beszéljen az orvos, hogy hol látja a hibát! - intette le őket Adams.

- Nos, én azt hiszem - mondta Cournier -, hogy némi ellentmondásba keveredtünk. Joko úr tegnap a vezetőnél egy Ain-Szefrába induló karaván ürügyével érdeklődött a Weston lány után. Később elment önnel együtt Gordon úr, hogy arabokat verbuváljon egy Mahrbuk elleni támadáshoz. Így egy... hm, jellegzetes külsejű ember ellentmondásba keveredett... kiderült, hogy nem Ain-Szefrába, hanem Mahrbukba készül.

- Ez lehetséges - hagyta helyben Gordon -, de nem valószínű, hogy feltűnjön valakinek.

- Azért hasonlítottam egy kis srófhoz ezt az apró hibát.

...Másnap estefelé türelmetlenkedni kezdtek. Most már ideérhettek volna az áldozatok. Néhány arabot őrzőbe küldtek. Meg kell tudni, hogy útban vannak-e? Ha nem közelednek még, akkor hiba történt.

Nagyon meleg volt. Rainert, mint valami leprást, mindenki magára hagyta, de még húsz méterről is kóvályogtak az elviselhetetlen kenőcszagtól. Kizárólag a szúnyogok bírták jól ezt a szert, mert állandóan szinte ellepték a szemüveget, és véresre szurkálták.

- Láttuk a nyomaikat. Valószínű, hogy ők voltak. Kelet felé kanyarodtak. Arra egy nagyon rossz út vezet, a shotton keresztül. Senki sem használja.

- Indulunk! - kiáltotta izgatottan Adams.

Percek alatt felszedték a tábor. Rainer zsebre tette a keresztretjvényét, feltette sötét szemüvegét, és kinyitotta a napernyőt. Úgy nézett ki, mint a napkeleti bölcsék egyike.

Amennyire a tevéktől telt, sebesen ügettek. Hajnal felé mozgó pont tűnt fel a távolban.

- Utas!

- Ezt várjuk! - mondta Gordon, és egy hatalmas homokdomb mögé húzódtak.

- Az eltűnt utasok nyomán jön - jegyezte meg az arab. - Vagy látta őket, vagy közülük az egyik.

Az utas gyanútlanul közeledett fáradt tevéjén a hatalmas domb felé.

Váratlanul egy csapat ember fogta körül Rancinget. Egy kis köpcös volt a vezetőjük.

- Honnan jön?

Eddy nyomban sejtette, hogy kik ezek... A rablók!

- Mahrbukba akartam menni, de visszafordultam. Fáj a szemem.

- Nem találkozott egy női utassal, aki egy vagy több kísérő társaságában utazik?

- Nem.

Gordon nevetett.

- Szóval, közéjük tartozik! Ugyanis a kérdés csapda volt. Abba az irányba vezetnek a nyomok, amerről maga jött. Tehát találkoznia kellett velük. Ha letagadja, akkor erre oka van.

- Előre... Hátha utolérjük őket!... - kiáltotta Corned-Beef.

- El ezzel az alakkal!

Iszonyú fájdalom nyilallt Rancing koponyájába, és arany sziporkák csaptak fel egy pillanatra a szeme előtt, azután zuhant valamerre...

Fejbe vágták.

Corned-Beef és Joko villámgyorsan kutatták ki. Rainer leszólt a nyeregből:

- Nézzék meg, van-e nála benzin, kiszáradt az öngyújtóm. - És feltette a cvikkerét, hogy ellenőrizze a kutatásnál az áldozat holmiját.

- Úgy van, ahogy én mondom - szólt bársonyos hangján az orvos. - Megtudták, hogy embereket verbuváltunk. Joko körszakálla nagyon feltűnő...

- Uram, utoljára figyelmeztetem, hogy a szakállamat hagyja ki a játékból - szólt epésen Joko. - Ön legalább olyan feltűnő jelenség, valószínűtlen méreteivel és cselédandalító hangjával.

- Brómot kellene szednie - felelte az orvos.

- Urak! - szólt közbe egy arab. - Most már bizonyos, hogy a shotton keresztül vezető úton mentek. Rossz és veszélyes, de Azrim jól ismeri. Ha délután arrafelé kanyarodtak, akkor már nem érjük be őket, mert holnap délutánra ott vannak Mahrbukban, mi pedig csak éjszaka.

- Hát rablókkal már minden gázságot szabad csinálni? - mondta kifakadva Rainer.

- Hány lakosa van Mahrbuknak? - kérdezte Rainer.

- Néhány arab, asszonyokkal, gyerekekkel együtt harmincan lehetnek. Az üdülőben öt katona az őrség. Azonkívül néhány beteg légionista.

- Könnyen elbánunk velük! Gyerünk! - kiáltotta Gordon.

Az egyik arab le akarta lőni Rancinget, de a doktor nem engedte.

- Ne öld meg, fiam - mondta jóságos hangján -, meghal az ügyis. Elég, ha a tevéjét elviszed. Amennyiben elfognak bennünket, ilyen lényegtelen körülményen néhány év múlik.

Elvágattak.

Rancing ott maradt a földön, arcra borulva, kiterjesztett karokkal, mintha magához akarná ölelni a Szaharát.

Azrim elöl haladt, mögötte Evelyn és a sor végén a tanár. Az ő tevéjéhez kötötték a vízhordó állatot is, rövid pányvára, mert pontosan félméteres járható ösvény vezetett át a veszélyes, sós mocsáron. Ez is ijesztően recsegett és olykor kibuggyantotta töredező kérgéből a fehér, nyúlós, hideg sarat. Az évezredek óta rothadó shott leve miazmás, fojtó, undorító latyak. Állítólag még abból az időből maradt itt, mikor a Szahara tengerfenék volt.

Szép, holdvilágos éjszaka volt. A shott, mintha egy kísértetiesen zajló folyam felülete lenne, hatalmas jégtáblákkal, izzó halványan fénylett a fehér megvilágításban, és ridegebb, félelmetesebb látvány volt sivár elhagyatottságában, mint a sivatag.

A tevék olykor fűjtak, kapáltak, és nem akartak továbbmenni. Patáikat felsértette a lábuk alatt töredező sóréteg, és ösztönük érezte, hogy a halál vár itt rájuk. Azrim botja sűrűn pufogott, az állatok bögtek és kirúgtak...

Evelyn torkát is baljós előérzet fojtogatta.

A szél felkavarta és zörgetve sodorta magával a szárazon maradt vékony sóréteget, amely mint könnyű por fedte a mocsarat.

A tanár nem szólt semmit. Azt látta, hogy a program megváltozott. De hiszen ez így volt programszerű. Máris eltértek az iránytól. Máris üldözik őket. Most már nincs megállás az Egyenlítőig. És ki tudja, milyen körülmények között.

Kezét-arcát undok, nyálkaszerű, hideg, nyirkos sópára fedte.

Később a vezető teve félrelépett az útról, és fülsértő böggéssel kapálódzott a felcsapó hínárban. A tanár tevéje is kis híján utánazuhant a rácsomózott kötőfék miatt. Szerencsére a lordnak volt elég lélekjelenléte, és nem ugrott le az állatról, hanem hátradőlt, és két kézzel húzta vissza a kantárt, amíg Azrim segítségére jött, és elvágta a feszülő pányvát, majd megpróbálta kihúzni a vergődő teherhordót.

Még csak hasig merült a mocsárba. Egyesült erővel valahogy kivonszolták. Közben Bannister elbotlott, és térdig lépett az ösvény mentén nyújtózó hínárba.

Evelyn szeme valósággal rimáncodott bocsánatért, mikor Bannister kivergődött, és a miazmás, undok iszap csak úgy csurgott róla.

A tanár legyintett, aztán sóhajtva mondta:

- Nehéz dolog humanistának lenni, miss Weston. Lehet, hogy egyszer be is szüntetem, ha az ilyen utazások rövid időközökben állandóan ismétlődni fognak.

...Hajnalban, nyakig sárosan, elcsigázva, megérkeztek Mahrbukba.

Az oázisban csak két épület volt. Egy vendéglőszerű, félelemeles vályogviskó, és távolabb a katonai üdülő vörös miniummal fedett blokkháza. Néhány sátorból álló arab duár alkotta a helység főterét.

Míg a tea főtt, amit nyomban megrendeltek, gyorsan tiszta ruhát váltottak. A tanárnak most eszébe sem jutott borotválkozni, úgy kívánta a meleg italt.

Reggeli után Evelyn nyomban felállt az asztaltól.

- Most azonnal bemegyek a kórházba, és átadom a katonai hatóságoknak az okmányt. Jöjjön velem, kérem.

A tanár sóhajtott.

- Mindig csak menni és menni, és mikor elindul az ember, sohasem lehet tudni, mikor ülhet le ismét.

- Most ne meditáljon, Sir! Jön vagy nem?

- Nem. Itt úgysem mehet máshová, mint az egyetlen épületbe, ami a fogadón kívül még fennáll az oázisban, és ez az épület valóban katonai intézmény. A sivatagnak nem vághat neki gyalog, tehát nyugodtan elengedhetem. Különben is én kezdem elhinni, hogy ön valóban becsületes úton jár. Nem tudom, miért. Talán ez a Rancing győzött meg a Kings Road-i ház idilljével: bízom magában, miss Weston. Már csak azért is, mert hiszen az én becsületesemet is a kezébe adom ezzel a borítékkal. Tessék.

Átadta a táskát.

Evelyn lelkesen nézett rá.

- Köszönöm. Biztos lehet benne, hogy úgy vigyázok a becsületére, mint a magaméra.

- Azután pedig... ne haragudjon... Borotválkozni akarok - ezt félve mondta. Sejtette, hogy Evelynnek kifogása lesz ellene. Isten tudja, miért szeretné ez a leány, ha ő hosszú szakállt növesztene. És csakugyan. Evelyn szeme dühösen villant meg.

- Ó, hát ezért a nagy bizalom! Ha sima lenne az arca, akkor bizonyára velem jönne. De így kénytelen megbízni bennem, mert a rend talán még a becsületnél is fontosabb.

Dühösen ment el, és bevágta az ajtót. Csak keresse a borotváját ez az undok ember! Utána-mehet a sivatagba! Sírni tudott volna dühében. És a legbosszantóbb mégiscsak az, hogy szereti ezt a rettenetes vaskalapost.

Bannister felment a szobájába. A forró naptól áttüzesedett vályog dohos szagot lehelt magából. A gyékényen vidám férgek hancúroztak, és megszámlálhatatlan légy dongott, zümmögött, duruzsolt mindenfelé. A vendéglős, aki a kenderszívástól félhülye volt, rekedt kántálással énekelt valamit, és ez szüntelenül felhallatszott.

Szegény lány. Ilyen út áll mögötte, és még csak le sem pihent. Ő férfi létére milyen fáradt. Elhatározta, hogy kedveskedni fog valamivel Evelynnek. Hadd örüljön.

Nem borotválkozik meg!

Mire visszajön, lássa rajta, hogy nem a borotválkozás miatt engedte el egyedül. Igen, igen! Bármilyen utálatos ez, először életében legyen borostás, hogy bebizonyítsa bizalmának őszinte voltát. Bár, ahogy ezt a leányt ismeri, valószínű, hogy övig érő szakállt növeszthet, amíg megdicséri valamiért.

Elhatározta, hogy lefekszik aludni. Már csak azért is okos művelet, mert az ember sohasem tudhatja, hogy miféle sürgős, hosszú utazás hírével ébresztik fel. Most ugyan állítólag befejezték az útjukat, de egy empirista tudós csak a tapasztalatok alapján vonja le a következtetéseket.

És a tapasztalat azt mutatja, hogy hasonló feltevésben már nemegyszer adta át magát hasonló boldog illúzióknak, hiábavalóan.

A tanár tehát nem borotválkozott, hanem ledőlt a gyékényre aludni.

Nyolcan feküdtek a szép világos kórteremben, csupa bronzarcú, lábadozó katona. Beszélgettek, kártyáztak, pipáztak. Csak egy bajtársuk állt külön, háttal a többinek, és kinézett az ablakon.

Kopogtak. Evelyn lépett be.

- Münster urat keresem - mondta csengő, tiszta hangon.

A katona lassan megfordult, és a látogatóra nézett. Sovány, beteges arcán valami halálos közöny és tompaság ült. A többi légionista csodálkozó, élénk pillantással nézett az ajtóban álló, csinos nőre. Münster szemei ugyanolyan egykedvű, szürke nyugalommal pillantottak feléje, amilyennel egy perc előtt még a fapadot bámulta lent a kertben. Nem az elmebaj kifejezéstelen-sége volt ez, hanem egy olyan ember gépies megnyilvánulása, aki megszokta, hogy sehol sincs jelen. Arccal a múltja felé fordulva menetel az események között, anélkül, hogy tudomást venne arról, amit tesz, anélkül, hogy mást tenne, mint ami beidegződött mint cselekvés, tehát szinte öntudatlanul is elvégezheti. Kissé vontatottan és halkán, de érthetően válaszolt:

- Én vagyok Münster. Parancsol?

- Én lady... én miss... - hirtelen így folytatta. - Nem jönne le velem a kertbe?

- Ha tetszik...

Egyenletes, kimért léptekkel követte.

Evelyn úgy érezte, hogy egyetlen fogással szívét, tüdejét és gégéjét markolja össze valaki. Annyira sajnálta Brandest, hogy szinte elfeledkezett a saját kálváriájáról. Ez az ember egy befejezett dráma eltemetett hőse volt. Nem homályosodott el a lelke, csak megdermedt. A létezésnek abban a tetszhalálszerű állapotában lézengett, amire megváltás a téboly. Mit mondjon neki? Hogy fogjon hozzá?

Kettesben voltak az udvaron.

- Uram, én tudom, hogy ön kicsoda. Mr. Brandes az igazi neve, és hadnagy volt.

- Igazán? - kérdezte Brandes, minden kíváncsiság nélkül, szinte udvariasan. Evelyn majdnem sírva fakadt.

- Ismerem a tragédiáját. Jobban, mint ön.

- Csakugyan? - Mint mikor a zongorán ugyanazt a hangot ütik le kétszer egymás után.

- Elsősorban tudja meg, hogy az öccse ártatlan.

Mi ez? Egy rándulás. Most mégiscsak reagált... A két szemöldök szigorú deltát alkot az orr tövében.

- Kicsoda maga, kérem?

- Valaki, aki ügyében tudja az igazat, és eljött, hogy visszaadja magának a becsületét. Az öccse éppen olyan ártatlan, mint ön. Wilmington, a sógora volt a bűnös.

És elmondott mindent. Miss Ardfertől, aki az öccsét behálózta, a búcsúlevélig, amit Wilmington felhasznált, miután magához vette a térképet. A katona leült. Tenyerével az oldala felé tapogatózott bizonytalanul, mintha gyógyulófélben levő sebesülése nyilallna.

- Igen - szólalt meg tünődve -, valószínű, hogy így történt... Nem tudom, honnan vette az adatokat, de elhiszem önnek. Nekem azonban senki sem hinné el, és nem is fontos már... higgye el...

- Mondja, kérem, ha visszavinné az eltűnt térképet, sértetlenül lepecsételve, ez rehabilitálná?

- Kisasszony, azt a térképet már régen eljuttatták valahová, ahol nagyon sokat ér, régen feltörték a pecsétjét és elolvasták.

- Kérem, feleljen a kérdésemre: mi történne, ha ezt a történetet egy tanú igazolná, és visszaadná érintetlen pecsétekkel a borítékot?

- Hát akkor... akkor... - élénkség jelent meg a szemében, és kipirult az arca -, akkor nemcsak az ártatlanságom lenne igazolva, hanem olyan szolgálatot tennék...

- Tessék.

...Evelyn átnyújtotta a borítékot. Brandes nézte, nézte, az arca kipirult, a szeme csillogni kezdett, de egész furcsán, élénken... Azután ez a csillogás különvált, és lehullott a zubbonyára.

- Kicsoda ön?... - kérdezte rekedten, és kezében rezgett a boríték.

- Evelyn Weston vagyok. Százezer frankot érek élve vagy halva.

Átnyújtotta az újságot, amely ott volt a kisböröndjében, a boríték mellett.

Miután Brandes átfutotta a lapot, sokáig gondolkozott.

- Nem tudom, hogy miért hozta el nekem a becsületemet. Azért, amit tett...

- Ön is tehet az én érdekemben valamit. Keresek egy dobozt, amelyen kis kerámia szobordísz van: Buddhát ábrázolja. Ön vásárolta tizenöt év előtt a Longson & North cégnél.

- Buddha... igen... Várjon, emlékszem!... A bátyámnak vettem karácsonyi ajándékul. Hogyne! Egy zománcos doboz, tetején Buddha-szoborral! Ő szereti az ilyen dísz tárgyakat...

- Kicsoda a bátyja?

- Lord Bannister... Hé!... káplár... vizet. A miss elájult!... Gyorsan!

5

Alkonyodott, mikor Evelyn és a katona megérkeztek a fogadóba. A bejáratnál guggolt a kenderszívástól félhülye vendéglős, és változatlanul ugyanazt a három és fél hangot kántálta. Megtudták tőle, hogy őlordsága még nem jött le a szobájából.

Felmentek. Az ajtónál Evelyn visszatartotta Brandest:

- Jó lenne, ha én előkészíteném néhány szóval.

Kopogott. Miután nem kapott választ, kissé kinyitotta az ajtót, és benézett. Őlordsága felöltözve feküdt a gyékényen, és mélységesen aludt a rakoncátlan rovarok között. Kissé megviseltnek látszott.

Evelyn megérintette, de a tanár nem ébredt fel.

Jó erősen megrázta. A lord riadtan nyitotta ki a szemét. Szinte azon nyomban tisztában volt a helyzettel. Nem csodálkozott. Szomorúan felkelt.

- Utazunk? - kérdezte, és megindult az ablak felé. - Létra van?

- Nem utazunk sehová!

- El kell bújni? - kérdezte egy árnyalattal búsabban, de minden ellenkezés nélkül.

- Mylord - mondta szokatlan meghatottsággal Evelyn, amit a lord arra magyarázott, hogy borostás állja meg ennyire. - Kellemes viszontlátásban lesz része...

- Tudtam! Itt a Holler! - rémüldözött...

- Egy ember van itt, aki régen elszakadt öntől... - A lord arca elborult kissé, és kutatóan nézte a lányt. - Egy ember, akit ön nagyon szeret. Azonos azzal, akinek a becsületét annyi halálos veszély között elhoztuk ide...

Kinyitotta az ajtót, és Brandes lépett be a szobába.

Ilyenkor csak régi színdarabokban fordul elő, hogy emberek dühödt analízisbe fognak, kideríteni a titkot; vajon ébren vannak-e vagy álmodnak, igaz-e vagy nem igaz? Ezek itt nem tesznek ilyesmit. Nem közlik üvöltve kapcsolatukat: „öcsém! bátyám!” - miután ez a vonatkozásuk kora ifjúságukban tisztázódott. Hang nélkül összeölelkeznek, azután hosszan szorítják egymás kezét, és nem szólnak semmit. Ilyesmire nem is lettek volna képesek.

Csak később, jóval később kerültek abba a lelkiállapotba, hogy beszéljenek.

Lord Bannister mint elsőszülött, örökölte nagybátyjuktól a címet és a lordsággal együttjáró nevet, amely megkülönbözteti őt a család többi tagjától. Az angol törvények szerint a lord csak a király által adományozott nevet viselhet, ez esetben a „lord Bannister”-t, és elveszíti a családi nevet, amelyet nem használhat többé. Ezért Evelynnek sejtelve sem volt arról, hogy a keresett hadnagy fivérével együtt szállt hajóra. Hogy Bannister csak az adományozott „lord neve” Henry Brandesnek. És a lord rezerváltsága folytán egyszer sem került sor rá, hogy a leány őszintén elmondhasson mindent. Illetve most legutóbb Marokkóban, mikor a boríték lord Bannister kezében volt, kis híján őszinteségre került a sor, de a tanár az utolsó pillanatban meggondolta a dolgot, és nem akart „belekeveredni az ügybe”.

- Most mit fogsz csinálni? - kérdezte az öccsét. - Egy pillanatig sem tűrheted tovább magadon a hazaárulás és becsstelenség vádját!

- Mint légionista, jelenteni fogom az esetet a marokkói főhadiszállásnak. És miután ez a térkép közös angol-francia érdek, remélem, minden hivatalos út megkerülésével kezelik majd az ügyet.

- Miss Weston... - fordult a tanár zavartan a leányhoz, és megsimogatta borostás állát... - én most... nekem most...

Evelyn hűvösen felelt:

- Ön, Sir, most beláthatja, hogy valóban egy ember becsületéért zaklattam olykor. Sajnálom ezt, mert végre is egy gentleman élete nem átjáróház.

Brandes kutatva nézett egyikről a másikra. Még sohasem látta a fivérét ilyen ápolatlannak és morózusnak, mint ebben a pillanatban, amint lesütött szemmel, kissé dühösen dörmög valami kivehetetlent.

- Ja igaz - mondta hirtelen Brandes -, miss Weston valami régi családi ékszert keres...

- Mintha hallottam volna róla... - mormogta őlordsága, és kissé megborzadt.

- Ehhez szüksége lenne arra a kis dobozra, amin a Buddha-szobrocska van - folytatta Brandes.

- A névnapodra vettem, ha emlékszel...

- Hát miért nem mondta?! - kiáltott lelkesen a lord. - A szobor a dobozzal együtt bármikor rendelkezésére áll, miss Weston.

- A leghelyesebb lenne - szólt izgatottan Evelyn -, ha sürgönyöznék az édesanyámnak, ön pedig értesítené londoni lakásában a személyzetet, hogy adják át anyámnak az „Álmodó Buddhá”-t.

- Teljesen felesleges - legyintett mosolyogva őlordsága -, a kis Buddha itt van velünk...

Evelyn vére vadul zakatolt a mellkasában és halántéka mögött.

- Hol?

- A neszesszerben. A borotvakészletemen ül... Na!... Miss Weston! Vízet! Gyorsan vízet!... Elájult...

Rövid idő alatt másodszor.

6

Gyászosan ültek együtt hárman. Mikor végighallgatták Evelyn históriáját, szenvedéseit és rohanását, amelynek legfárasztóbb részeinél őlordsága is szerepelt, borzongott a hátuk a helyzet szörnyű tragikumától.

Evelyn saját kezűleg dobta el a vagyonát!

Párbaja a neszesszerrel véget ért. Az alattomos táska egyetlen jól irányított telitalálattal leterítette.

- Íme, ha a gondviselés akarja, még egy neszesszer is elsül.

- Majd kerestetni fogjuk - motyogta őlordsága, mikor látta, hogy a lány szomorúan bámulja a padlót helyettesítő döngölt agyagon futkározó, vidám százlábúakat.

A tanár is tudta, hogy milyen reménytelen, amit mond. Megkeresni egy neszesszert a Szaharában. A sívó homokban, amely naponként változtatja helyzetét, és olykor egész karavánokat fed be, egyik óráról a másikra.

Evelyn furcsa, szomorú mosollyal nézett rájuk:

- Most már mindegy. Az Isten akarta, hogy a gyémánt után menjek, és megtaláljam a borítékot. Egy katona becsülete legalább annyit ér, mint a legszebb gyémánt.

- Ezért természetesen...

- Sir - vágott elébe határozottan Evelyn -, remélem nem fog engem holmi „illő jutalommal” megsérteni.

Hallgattak.

- Ott volt maga mellett egész idő alatt - siránkozott a lord. - Már a hajón közös kajütben utazott velem, és már Lyon előtt cserbenhagyta volna, ha nem kényszerítem rá, hogy visszamenjünk érte maradék autómmal! Ilyenek a nők. Tizenötször eldobnak valamit, amiről azután, ha végre elhagyták, rájönnek, hogy a legdrágább kincsük volt.

- Sir! Ez a mondás vetekszik arisztotelészi idézetével - felelte kissé epésen Evelyn, mert most érezte csak, hogy milyen igazságtalan volt hozzá olykor Bannister, miközben ő testvééréért küzdött. - Van egy nagybácsim, az különbeket tud. Szerinte sok férfi olyan, mint a frakk: ha nélkülözi a megfelelő környezetet, használhatatlan lesz.

A lord elpirult.

- Engem is érzékeny veszteség ért - felelte hevesen. - Szerettem ezt a „Borotváló Buddhá”-t. És ami a frakkot illeti: az országút nem a legmegfelelőbb környezet, mégis jól beváltam!

- Nem jött volna velem, ha nem a bőréről van szó!

- Miss Weston... Ön... Ön... igazságtalan!...

- Hálátlant akart mondani! Csak tessék! Mondja ki!

Összevissza szaladgáltak a szobában, mint két gyerek. A tanár még az asztalt is csapkodta.

- Ha bántják egymást - szólt közbe Brandes -, nem segítenek semmin.

Elhallgattak. Evelyn sírt. A lord dűnnyögött.

- Ideje - mondta Brandes -, hogy elintézzük a boríték dolgát. Most telefonon értesítem a főhadiszállást. Egy napig sem tűrhetjük tovább, hogy körözzék magát. A fivérem és én fogunk tanúskodni arról, hogy élete veszélyeztetésével mentette meg ezt a fontos, felbecsülhetetlen térképet a hazája számára.

Egyszer csak riadó harsant fel!

Mi történt?

7

A rádiós altiszt fényjeleket fogott fel az éjszakában. Valamikor a Szaharában reflektor útján leadott jelekkel érintkeztek az egyes oázisok. Mióta a rádió elterjedt, homály borul a sivatagra, a felvillanó fehér pászták, amelyek azelőtt sűrűn hunyorogtak, átadták helyüket Hertz hullámainak.

Ezen az éjszakán az évek óta nem látott fénytávíró ismét megvillant az ég felé. A sivatagból adhatták a jelt olyanok, akik nem rendelkeztek leadóval. A fénymorse vagy ötvenszer ismételte:

„Rablók... megtámadják... Mahrbuk... oázist... S. O. S. Rablók... megtámadják... Mahrbuk... oázist... S. O. S... S. O. S... S. O. S...”

A fénytávíró nemcsak figyelmeztette őket a veszélyre, hanem segítséget is kért számukra.

Az öttagú őrség mindenkit összegyűjtött az aránylag erődyszerűen épített katonai kórházban. Néhány vén arab, egy-két gyerek, nyolc-tíz beteg katona és a csekély számú őrség; nem valami erős ellenállás.

- Vajon kik lehetnek a támadók? - kérdezte az őrparancsnok.

- Ezt megmondjuk miss Westonnal - mondta higgadtan a lord, miközben átvett egyet a kiosztásra kerülő fegyverekből. - Az Európa-szerte körözött Adams nevű kém, környezetéhez tartozó rablógyilkosokkal és martalócokkal. Legalább ötven emberre kell számítani.

- Akkor elvesztünk - mondta Brandes.

- Én is azt hiszem - felelte csendesen a lord.

Eddy Rancing szörnyű rossz szagra ébredt, és valami meleg, nedves húsdarab vonaglott az arcán. Egy hiéna nyaldosta.

Rémülten felült. A hiéna morogva ugrott hátra. A fiatalember összeszedte minden erejét, előkapta a revolverét, és néhány lövéssel elriasztotta az állatot.

Pokoli meleg volt. Az árnyéktalan sivatagot szabadon perzselte a nap. Zúgott a feje, szörnyűségeesen fájt, és ahol az ütés érte, véres, dagadt zúzódás keletkezett. Részegen indult el, kaszáló járással, elsötétülő szemmel... Egy szokatlanul magas homokdomb mögött mégiscsak talált némi árnyékot, ide leült, és tenyerébe hajtotta a fejét.

Vége!

És elég sablonos halál. Sivatag, szomjúság...

Sejthette volna. Már a kezdet rossz volt. Ámokfutás a gyémánt után... Itt végződik...

Sípolva lihegett. Tüdejét ingerelték a porszemecskék, a nyelve feldagadt, a szája puffedten hasadozott szét, és a bőre pokolian viszketett, ahogy szinte érezhetően szállt el a testéből minden nedvesség. „Testünk kétharmad része víz” - jutott eszébe egy iskolában bemagolt mondat. Ez a kétharmad rész itt hamar elpárolog. Úgy fog feküdni megaszalódva a porban, mint ahogy középkori preparált barátok lógnak ódon klastromok pincefalán, csuhájukban, fonnyadtan.

A szomjúság elviselhetetlen volt. Félőrülten tántorogva indult neki a sivatagnak. A nap roppant, duzzadt korongja szállongó, sárga porfátylak mögött parázslott, és alkonyulóban összeért a síkság peremével a látóhatár szegélyén. Rézszínű visszfénye különösen sugárzott a szürkülő horizonton, és tevés alakok vonultak fejjel lefelé, a délibáb égre vetített, néma film-szalagján.

Eddy botladozva tántorgott.

A nap egy ibolyaszínű lobbanással kihunyott a legtávolabbi homokdűnék mögött.

Megbotlott valamiben, és elvágódott. Már nem volt ereje felállni. Hason csúszott a sötét tárgy felé, amely elgáncsolta.

Egy táska! Egy neszesszer!

Lehet, hogy víz van benne!...

Remegő kézzel kattantotta fel, értelmetlen szavakat ismételt, és karomszerűen görbült ujjakkal markolt a táskába.

Halott üvegfejével érkezett hold. Eddy reszkető ujjai egy sima, nagyobbacska tárgyat emeltek ki. Odaejtette maga elé. Ahogy hason feküdt, nézték egymást, két centiméternyi távolságról:

Eddy Rancing és az „Álmodó Buddha”!

Ott ült a dobozon, mélyen lehajtott fejjel, mint aki szégyelli az egészet. Az út végén találkoztak. A Szaharában.

Megkaptad, Eddy Rancing. Nem hiába szenvedtél. Ne! Most a tied! Idd meg!

Mert tudta, hogy ez az igazi! Ennek ott a fejében a gyémánt, ez kétségtelen, hogy miért, nem fontos, de kétségtelen! Oda kellene koccantani a fejét, és kihullana a gyémánt.

És Eddy Rancing elkezdett röhögni. Egy gurulással hanyatt dőlt a sivatagi porban, szétesapta a karját, és kacagott, teli torokkal, ezer ráncba összefutó, iszonyú arccal, kacagott...

A Buddha pedig ott ült a kis dobozon, a roppant sivatagban, és álmodozott...

9

Éjfél után, mikor a Szahara pora szinte jéghideg lesz, ha áramló gyorsasággal viaszugározta minden melegét, Eddy Rancing magához tért még egyszer. A halált itt nem adják olyan olcsón. A hűlő sivatagban megszűnik a test gyors párolgása, és a maradék nedvek ismét cirkulálni kezdenek kissé. Még fellobbantják egyszer a szörnyű valóságra az öntudatot. Kinyitotta a szemét.

Ott ült előtte a Buddha. Lehajtott fejjel, mozdulatlanul. Mintha a halála felett örködné. Már nem törődött vele. A táskába nyúlt. Domború nagyító tükör borotválkozáshoz, fésű, modern fényszóró zseblámpa, könyv... borotvaszappan... Egy üveg.

Üveg!

Lecsavarta a kupakját. Enyhe mentolos szaga volt. Nyomban kiitta a tartalmát. Soha életében nem ivott kellemesebb italt ennél a két és fél deci Barcos-Moravec-féle, kissé langyos szájvíznél. A Barcos-Moravec-cég nem is álmodott róla, hogy Eddy bírálatában hány kitűnő koktéllal, bőlé és pezsgő elől vitte el a pálmát az „enyhén szagosított, Dandy-szájvíz nevű készítmény”.

Új erőre kapott. Felült. A szájvíz mintha a vérében keringett volna tovább. És az enyhén mentolos íz igazán üdítő.

Már kezében volt a Buddha, hogy feltörje. Azután meggondolta magát. Amíg nincs biztonságban, csak maradjon a helyén a gyémánt. A gyémántról eszébe jutott Mahrbuk-oázis, Evelyn, és végül a rablók. Hiszen... Hiszen... a martalócok most megrohanják az oázist! Ezek nem is gyánítják. Útban van feléjük a halál... De hát mit tehet?

Hohó! Nagyon sokat! Az ember nem hiába flörtölt egy világítótorony őrének lányával. A Szaharában átértékelődnek a dolgok. Ezt már a pipereholmi után észrevehette. Sohasem lehet tudni, mikor veszi hasznát az ember annak, amit tanul.

Meggyújtotta a zseblámpát, eléje tartotta a tükröt, és ahogy egykor a mogorva Harrington leányától elsajátította, a nagyító tükröt hol elfedte, hol a fény elé tartotta, pontosan ismételve a megfelelő időtartam írásjelét: „Pont... vonás... pont, pont... vonás... pont...”

A morzejelek kilométerekre látszottak az éjszakában:

„Rablók... megtámadják... Mahrbuk... oázist... S. O. S.”

Addig jelzett, amíg kezéből kihullott a tükör, és a kimerültségtől eldőlt. Utolsó erejével a lámpát úgy fordította, hogy fénye merőlegesen az égre irányuljon. Ez mentette meg az életét.

- Onnan jött a jelzés! Nézzék azt a hosszú fénysávot! - kiáltotta Holler szerkesztő, aki bőrcacskóval a nyakán ügetett, mert a teve pontosan olyan lehangoló hatással volt rá, mint a repülőgép.

A rablók kissé megtorpantak, midőn az üdülő felől sortűz fogadta őket. Vagy hatan szálltak le hirtelenében, fejjel a tevéről.

- Vissza! - kiáltott Adams.

A pálmák közé húzódtak, és onnan kezdték meg a tüzelést.

A lord feje mellett szilánkokat fröcskölt szét egy golyó az ablakfából. Bannister meg sem rezzent, egyfolytában lőtt. Evelyn halk sikolyára hátrafordult.

- Most láthatja, miss Weston, hogy egy gentleman a borotváján kívül más fegyvereket is megszokhat. Emlékszem, háborúban... - Célozni tudnak... - motyogta kissé csodálkozva, és nem mondta el, hogy mi volt a háborúban.

A rablók alig tüzeltek. Bizonyára valami tervük volt. Nemsokára az is kiderült, hogy mi. Furcsa, fanyar szag terjengett a kórteremben.

- Valami ég! - mondta az őrparancsnok.

Egy arab rohant be.

- Valamelyik átkozott kutya megkerülte a házat, és csóvát dobott a tetőre!

Gépfegyverszerű ropogás hallatszott. A tűz terjedt. Oltani lehetetlenség volt. Ha valaki megjelent a tetőn vizes pokróccal, egy perc múlva szitává löve bukfenchezett le.

- Miss Weston - mondta a lord -, esetleg szüksége lehet erre.

Egy browningot adott a lánynak.

- Köszönöm - mondta Evelyn.

A tetőből magasan csaptak fel a lángok, a füst elviselhetetlen volt a szobában. Menekülő patkányok szaladtak szét a védekező férfiak lábai alatt.

- A boríték! A boríték! - kiáltotta Brandes. A legtöbben állandó köhögési rohammal küzdöttek. Lord Bannister értette az öccsét. Meg kell semmisíteni a borítékot, hogy ne jusson a támadók kezére!

Tízével csapkodtak be a golyók. A rablók általános támadásra készültek. Ablakok törtek csörömpölve, szitává lőtt bútorok reccsentek, és a lord öngyújtójával az ötpecsétes boríték felé közeledett, hogy elégesse. Brandes tartotta.

Evelyn halásápadtan állt a falnál, kezében a browninggal. A feje mellett a gyógyszeres szekrényt áttörte egy golyó. Nem vette észre. A borítékra bámult fájó szívvel. Hát ez is megsemmisül. És ők is, mind! Hiába volt az egész...

De mielőtt az öngyújtó lángra lobbant volna, hatalmas sortűz ropogott kint, és kürt harsant fel a közelben!

Egy szakasz vad szpáhi érkezett, élükön egy szelíd szerkesztő, a nyakában bőrzacskóval.

A reggeli lapok már közölték miss Evelyn Weston Londonból beszerzett fényképeit. Holler szerkesztőnek egy darab sült hal nyomban a légzőcsövébe ment, és kis híján megfulladt.

Egek! Hiszen ez lady Bannister!

Macskát! Lady Bannister nemzetközi hírszerző?!

Ugyan kérem!

Betörő és gyilkos?... Nevetséges!... De hiszen... várjunk csak!... A rablás estéjén jelent meg olyan tépetten és sárosan... És... Hohó! Lyonban a repülőgép... Mikor a lord meglátta az újságot... És nézd csak! Miért öltözött ez a pedáns lord munka nélküli tiroli énekesnek? És ez még semmi. De miért nem tűnt fel neki, Hollernek, az, hogy a Királyi Akadémia tagja és a Nobel-díj esedékes jelöltje, vidéki gazdálkodók ízléséhez mérten is meglepően dús pamacsot hord a kalapja mellett?

Mikor viselt a lord pamacsot? Méghozzá ilyen tömöttet?

Mit lehet itt tenni? Szent meggyőződése, hogy Evelyn Weston azonos azzal a hölgygel, akit ő lady Bannisternek ismert. De ha tízezer az egyhez, mégis téved? „Okos légy, Holler! Vigyázz! Nagyon vigyázz!”

Utána kell menni... Hová is? A Mahrbuk-oázisba! Illetve először elmegy lord Bannisterhez.

Lord Bannisternél megtudta, hogy a ház ura egy vendége és egy hölgy társaságában elutazott. Az új inas nem tudta megmondani, hogy a hölgy felesége-e a lordnak vagy nem.

- Nézze, barátom - mondta idegesen Holler -, maga ismerős itt Marokkóban. Szerezzen nekem gyorsan húsz megbízható embert, akik velem jönnek a Mahrbuk-oázisba. A gazdája után akarok menni, azt hiszem, veszélyben van. Tessék ötszáz frank azelőlegre.

Az inas egy órán belül összeállította a karavánt, vezetővel, vízhordóval és élelmiszerrel együtt. És ő is velük tartott. Így. Most szépen a saját szakállára kezd nyomozni.

Fő kérdések: Ki az a Münster, akit a hölgy keresett? Azonos-e lady Bannister Evelyn Westonnal, és ha igen, mi köze van az egészhez a lordnak? Ha a hölgy valóban kémnő, akkor ő a cimboráival együtt lefűleli. Hatalmas szenzáció! Ha nem kémnő, akkor egyszerűen csak meglátogatja a Mahrbuk-oázist, amihez joga van. Ezzel még nem történt blamázs. Jelenteni a rendőrségnek? Ugyan kérem! Egy londoni szerkesztő előbb magának süti meg a pecsenyét, azután jöhetnek az urak a jegyzőkönyveikkel.

És mert kóbor szerkesztőkre külön őrangyal vigyáz, a régi latin város romjainál, a sivatagban találkozott egy szpáhiosztaggal. Nézd csak a feketék tisztjét! Hiszen ez Villers hadnagy, akit jól ismer! A riff háború alatt a sajtó-főhadiszálláson volt beosztva...

- Halló, Holler! - üdvözölte a hadnagy. - Úgy néz ki, mint egy igazi beduin a Folies Bergère legújabb revüjéből.

- Adj' isten, Villers! Mit keres maga egy ilyen latin városban, ahol már ezer év óta nem működnek a lokálok, és nem szól a dzsessz?

- Őrjárat, pajtás! Negyvennyolc órás őrszolgálat. Maga merre tart?

- A Mahrbuk-oázisba megyek. Most szabadságon vagyok, és mindenhová ellátogatok, ahol semmi dolgom.

- Várjon! Hadd legyen az angol sajtónak díszkísérete. Estig együtt mehetünk. Elkísérem a sivatagi kútig.

Beesteledett. De a hadnagy nem tért vissza. Azután már tevehalálában kísérte tovább Hollert a szpáhiosztag, mert a tiszt jól értette a morzejeleket.

Közben rátaláltak Eddy Rancingre. Ezt néhány arab és lord Bannister inasa visszavitte Marokkóba, és a szpáhik, élükön az elgyötört Hollerral, vad iramban siettek Mahrbuk felé.

Idejében értek oda.

Gordon, az orvos és Corned-Beef áldozatul estek az első sortűznek. A többieket Adamsszel együtt megbilincseltek. Rainer még mindig olyan bűdös volt, hogy nem lehetett kihallgatni. Rezignáltan mondta, miközben megkötötték a csuklóját:

- Ilyen hamar még egyszer sem teljesült kívánságom. Egész nap az volt a vágyam, hogy csak még egyszer maradhassak hosszabb ideig hűs helyen. Azt hiszem, most majd nem panaszkodhatom.

Úgy is lett.

12

A lord először életében mondta őszintén azt, amit már annyiszor mondott minden meggyőződés nélkül:

- Örvendek, kedves Holler, hogy látom!

A szerkesztő szeméit forgatta és hörgött:

- Szerezzen nekem valami savanyút enni... Micsoda hullámos teve!... Sokszor úgy éreztem, elmerülök a két púpja között - és síri hangon hörögte: - Uborkát!

Közben a tiszt érintkezésbe lépett a főhadiszállással. A főhadiszállás az angol követséggel beszélt. Beszélt a vonalon Münster közlegény és lord Bannister is.

Azután megindult a menet vissza Marokkóba. Elöl a lord az öccsével, Evelyn a táskájával és Holler, aki időközben ellátta magát a szükséges mennyiségű uborkával. Azt már tudta, hogy a szokott szerencséjével ismét kifogta egyikét az ő csodálatos szenzációinak. A lord megígérte, hogy rövidesen közli vele mindazt, ami a nyilvánosság előtt szellőztethető, és kezet adott rá, hogy Holler fogja először megírni.

Így is lett, és Holler népszerűsége hihetetlenül emelkedett.

Ismét ott voltak a lord villájának szalonjában. A házat, mintegy véletlenül, sétálgató szpáhik vették körül. Folyt a rablók kihallgatása. Jöttek-mentek a telefonüzenetek, és egy katonai ügyész felkereste Evelynt is. A leány szerepe először tisztázódott, azután külön dicsfényt kapott. De Evelyn fáradtan és csüggedten ült a lord londoni módra berendezett szalonjában, amelyben még egy Afrikában szokatlan kandalló is fokozta a lakás európai illúzióját. Evelyn fáradt volt és szomorú.

Mennyi szenvedésen ment keresztül. És most...

- Átkozott história... - mondta szomorúan a lord.

- Miféle história? - szaglászott Holler.

- Semmi, semmi... - mondta Bannister. - Elveszett a borotvakészletem, kis, díszes doboz... Nagyon elszomorít... Ott szokott állni a kandallón, és...

Kinyújtott keze úgy maradt, ahogy futó gesztussal a kandalló felé mutatott, és a szája is mozdulatlanul nyitva volt. Mindannyian a levegőben megdermedt, kinyúló kar irányába néztek.

A kandalló párkányán ott guggolt egy zománcos dobozon, lehajtott fővel, az „Álmodó Buddha”.

Mintegy hipnotizáltan indultak el feléje: a lord, Evelyn és Brandes. Először Bannister kezébe került.

Álltak.

- De hisz ez az ön borotvája, sir! - kiáltotta Holler. - Ott találtuk meg a nyitott neszesszer mellett, ahol azt a fiatalembert szedtük fel. Szemmel láthatólag pompás löncsöt rendezett az ön toalettkészletéből. A maga neszesszere mentette meg az életét, és azután ő a lámpával megmentett mindannyiunkat. Az inasa szállította haza az ifjút, és természetesen mindent hazahozott, amit ez az úr nem vett fel a menükártyájára. Megjegyzem, hogy én csak a timsóért kezeskedem.

De Hollert nem hallgatta senki. A hat csillogó szem a Buddhára meredt. Ez mentette meg valamennyiüket!

De mit várjon egy keleti próféta cserébe azért, ha csodát tesz? Hálát? Egy példabeszéd szerint még a saját házában sem. Tudomásul vették, hogy csodát tett értük, azután...

Azután teljes erőből földhöz vágták, hogy összetört!

A Buddha sorsa beteljesedett. Ott feküdt darabokban!

Ahogy az öreg fegyenc agóniájában megálmodta, a széthullott bálvány fejéből napvilágra került a gyémánt! Miután kissé megdörzsölték, lehullott róla a rátapadt agyag, amitől teljes mesebeli díszében sziporkázott, és mindhárman ugyanazzal az áhítatos, hipnotizált tekintettel meredtek rá, amellyel egykor Jim Hogan csodálta meg, miután Radzovill herceg egy úri gesztussal átnyújtotta.

13

Fél napon át folytak a sürgős telefonbeszélgetések Marokkó-Párizs, London-Párizs-Marokkó között. A francia-angol szoros katonai együttműködés éppolyan életbevágóvá tette az ügyet Párizs számára, mint amilyen hallatlanul fontos volt Londonnak. A beszélgetések eredményeképpen egy bizonyos Münster nevű légionistát a katonaeorvos, sebesülése következtében, szolgálatképtelennek nyilvánított, és a közlegény azonnal leszerelt. Még aznap Londonba repült, és aktatáskájában egy sárga borítékot vitt, amely öt pecséttel volt lezárva.

A francia lapok az első oldalon foglalkoztak miss Weston személyével, igen magasztaló formában. Miss Weston élete kockáztatásával mentett meg egy pótolhatatlanul fontos katonai okiratot, és mialatt a francia rendőrség üldözte, a hölgy sértetlenül juttatta el ezt a bizonyos írást a hatóságokhoz, a legilletékesebb kezekbe. Miss Weston és az időközben elhunyt Wilmington vallomásából kiderült továbbá a kémkedéssel gyanúsított Brandes hadnagy ártatlansága is.

A lakásában meggyilkolt Wilmington cselészövésének esett áldozatul annak idején. Ugyanígy vallott a sivatagban foglyul ejtett Adams nevű, régóta keresett, veszedelmes kém is. Miss Weston bebizonyította tanúkkal és hiteles okiratokkal, hogy jogos örökségéért járt az áldozatul esett Wilmington lakásában. Az angol haditörvényszék összeült, hogy az időközben önként jelentkezett Brandes hadnagy ügyét letárgyalja, és ez a tárgyalás előreláthatólag a gyanúsított teljes rehabilitálásával fog végződni.

14

A park egy hús zugában álldogáltak együtt kissé tanácstalanul Evelyn és a lord. Már régen állottak itt, mindenféle közömbös dologról beszélgetve, miközben mind a ketten másra gondoltak.

Egymásra.

Végül is a lord köszöriült egyet a torkán, és így szólt:

- Meg tud nekem bocsátani?

- Nem tehetem.

„Hm... ezt jól visszakaptam” - gondolta a lord, és nem tudott mit mondani.

- Nem jut eszébe - szólt végül -, hogy milyen községben akartam megszállni azon a bizonyos éjszakán? Szeretném visszaküldeni a vendéglős hálókabátját. Szegény, talán nélkülözi.

- Adja át nekem, hazafelé útba ejtem a fogadót. La Rochelle-nak hívják a községet. Nem felejttem el soha. Ez biztos.

- Mondja, miért nem tud megbocsátani nekem? Ez igazán rideg eljárás egy ifjú hölgy részéről.

- Nem bocsáthatok meg, mert nem haragszom magára, Henry. Ugye megengedi, hogy Holler távollétében is így szólítsam?

- Szívesebben ajándékoznám meg a vezetékevemmel... hm... nem gondolja? Azt hiszem, hüvös van. Vagyis... - Ólordsa rendkívül zavarban volt. De ez a zavar lassan felengedett, miután Evelyn mindkét kezét a vállára tette. Azután egymás szemébe néztek kíváncsian, sokáig...

15

Eddy Rancing járt a legjobban. Elsősorban megkomolyodott. Azután ünnepelték, mint a Mahrbuk-oázis elleni támadás zseniális mentőangyalát. A Barcos-Moravec cég ötezer fontot fizetett a sztoriért, amelyben Eddy közölte az egész világgal, hogy életét kizárólag az enyhén szagosított Dandy szájvíznek köszönhette. „Sivatagban nélkülözhetetlen!” Mr. Rancing külön nyilatkozott a „Dandy-féle vitaminos krém magas tápértékéről” is.

Afrikában maradt mint Bannister titkára. És ezt jól tette!

London utcáin ugyanis gyakorta keltett feltűnést egy kifogástalanul öltözött ősz úr, aki állandóan dupla csövű vadászfegyverrel járt, és úgy látszott, keres valakit a járókelők között. Ez az úr Eddy Rancingot kereste.

Mr. Arthur Rancing volt az az úr. Egy viharos éjszakán menekült Mügli am Seeből, poggyászainak hátrahagyásával, és Gréte azóta egyre visszavárja, macskái körében.

Valamennyien lord Bannister lakásán voltak együtt, aki fiatal feleségével alig huszonnégy órája érkezett haza nászútról. Jelen volt a rehabilitált Brandes hadnagy is, és Mrs. Weston szintén megjelent. Öreg napjaira végre tökéletesen boldognak érezte magát. De nem hiányzott Mr. Bradford sem, tekintélyének és józan ítélőképességének teljes súlyával.

Elsősorban valamennyien megállapították magukban, hogy Evelyn a világ legszebb asszonya, lord Bannister még e megállapításnál is egy fokkal szebbnek látta a feleségét.

Újra és újra elmondták a csodálatos kaland minden részletét, vidámak és szomorúak voltak közben, de alapjában véve igen boldogok.

- Milyen furcsa - mondta Westonné -, mennyi apró körülménynek kellett találkozni, hogy mindez így történjen, mint ahogy történt.

- És mi célból? Hol van az a filozófus, aki megfelel erre? - kérdezte Brandes hadnagy tünődve.

- Én orvos vagyok - felelte Bannister, és Evelynre nézett. - De van a családban egy kitűnő bölcsész, aki bizonyára meg tud felelni erre a kérdésre.

Mr. Bradford úgy vélte, hogy reá vonatkozik a célzás, és lassan, elmélyülten így szólt: - Az életünk olyan, mint egy nyári ruha mellénye: rövid és céltalan.

.oOo.